

Giới thiệu Ai Cho Người Hôn?

Bạn đang đọc truyện Ai Cho Người Hôn?, câu truyện teen hay của Mãn Tâm (Ariki Megurika) lấy bối cảnh xuyên qua nhan sắc khuynh thành, lại thật không may chính là cái phế vật công chúa trong mắt thiên hạ sắp ‘được’ công tiến sang nước bạn cầu hòa, nàng cảm phần. Lại phải nói, vì sao cô công chúa nhan sắc khuynh thành này là phế vật?

Ài, chính là vì nàng ta ngoài cái bề ngoài xinh đẹp ra thì chẳng được tích sự gì cả, lại thêm cái tính tình mê trai, nham hiểm còn chanh chua, cảm kỳ thi họa chỉ có thể dùng những chữ như ‘nghe cũng không hiểu, nhìn cũng chẳng xong’ mà hình dung. Đúng, nếu truyện ở hiện đại nàng ta chính là cái loại bình hoa di động trong truyền thuyết.

Không may thay, nàng xuyên không qua lại xuyên trúng nàng ta lúc muốn đào hôn mà tự vẫn. Cũng thôi đi! Nàng ở hiện đại chính là một cái cô nương lười chảy nhớt, ăn xong chỉ muốn ngủ, hoàn toàn không quan sự đời.

Gã thì gã! Làm con sâu gạo trong hoàng cung nước láng giềng cũng chẳng có gì không ổn, vả lại nghe nói tên tướng công của nàng chưa có thể tử nào, không cần diễn cái màn cung đấu sức đầu mẻ trán kia nữa a!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua Thành Công Chúa?

Hội trường ồn ào náo nhiệt, tất cả thanh niên thiếu nữ trường đại học B nổi tiếng nhất thành phố đang tràn đầy sức trẻ cùng nhau chen chúc trong cái căn phòng rộng chưa đầy tám mươi mét vuông, mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau tuông rơi như mưa nhưng vẫn không giảm được hào hứng của mọi người.

Tháng năm, hè oi bức nóng chết người.

Thạch Yến cầm bài phát biểu đứng chen lấn trong đám người chật nít, hai mí mắt triều mến va vào nhau không dưới mười tám lần. Thân là thủ khoa tân nhiệm của trường, bề ngoài xinh đẹp thanh thoát khiến người nhìn liền muốn yêu, không ai biết được sở thích của cái cô gái hoàn hảo này chính là nằm giường ngủ suốt ngày.

“Mời tân thủ khoa của đợt tuyển sinh lần này lên đọc bài phát biểu!” Thầy hiệu trưởng sau khi đã diễn thuyết xong một tràn văn chương nhảm chán nào là lịch sử thành lập trường, nào là học sinh muốn vào trường đại học bậc nhất thành phố này phải vất vả bao nhiêu, vân vân và mây mây. . . cuối cùng cũng chịu nhường micro mà bước xuống.

“Này, gọi cậu đó!” Trình Miên đứng bên cạnh khẽ huýt tay bạn tốt một cái, vừa nhìn bộ dạng Thạch Yến liền biết tối qua cô nàng vì bài phát biểu này mà cả đêm không ngủ. Loại hành động này đối với loài sâu lười như nàng ta đúng là cực hình không hơn không kém.

Cô nàng nào đó bị làm cho giật mình bừng tỉnh, nụ cười máy móc nhanh chóng xuất hiện trên môi, chỉnh sửa lại váy áo màu hồng trang nhã một chút mới từ từ đi lên bục trước khi thấy hiệu trưởng định nhắc tên mình lần thứ ba. Bóng hình xinh đẹp uyển chuyển nhẹ nhàng không biết thu hút biết bao nhiêu ánh mắt rực lửa của đám nam sinh.

Đặt xấp tài liệu lên bàn, khẽ hắng giọng một tiếng: “Xin chào tất cả thầy cô và các bạn, tôi tên là Thạch Yến, là tân thủ khoa trường đại học B!” Thanh âm dễ nghe như chim hoàng yến đang ngân nga, không ít người phải cảm thán, Haizz~ Đúng là người cũng như tên nha!

...

Buổi lễ khai giảng chào mừng sinh viên mới trường đại học B cứ như vậy kết thúc trong cảnh mỗi người một tâm trạng. Người này cảm thấy cô tân thủ khoa thật xinh đẹp, người kia lại cảm thấy cô ta rất giả tạo, có gan tị, có âm mưu, mỗi thứ một ít tạo nên một thứ gia vị hỗn hợp tương đối thú vị.

Riêng cái người nào đó đang được làm tâm điểm chú ý lại hoàn toàn không quan tâm, hiện tại chỉ muốn về nhà sớm một chút, ngủ lâu một chút!

Về đến căn nhà ở chung cư mới vừa dọn tới hôm qua, quăng túi xách lên giường, cả thân mình Thạch Yến cũng theo cái túi đánh một đường parapol đẹp mắt nằm bẹp xuống tấm nệm êm ngủ ngon lành.

Đến khi tỉnh lại chính là. . . con mẹ nó một màn sương khói mù mịt. Ý nghĩ nảy ra trong đầu cô nàng đầu tiên chính là ‘nhà ai nướng thịt?’ $\neg (\neg \nabla \neg)$, nhưng không lâu sau đó liền đau khổ nhận ra chẳng có nhà nào nướng thịt cả, chẳng qua là cô sắp thành thịt nướng thôi!

Thạch Yến ý thức được nguy hiểm, mở miệng định kêu thì một luồng khói phả vào khiến cổ họng cô đau rát, không ngừng ho khan, hai chữ ‘cứu mạng’ giống như ăn trúng hoàn liên* không tài nào thốt ra được, ý thức cũng dần mờ hồ. . .

Cô nàng nào đó trước khi bất tỉnh còn không quên ngửa cổ lên nóc nhà thẳm mắng lão thiên n lần. Mụ nội nó, để cô chết trong lúc ngủ luôn có phải hay hơn không? Có gì còn phải thức đây chịu loại cực hình chết cháy thê thảm như vậy chứ? T__T

*Một vị thuốc rất rất rất đáng (>.<)

Đài truyền hình thành phố B, chương trình thời sự lúc hai mươi giờ ba mươi phút ra một tin tức khiến người ta chấn động không ít: Chung cư An Lâm xảy ra hỏa hoạn, một nữ sinh đại học thiệt mạng, cháy đến không còn nhận được nhân dạng!

“Thật đáng thương nha, tuổi còn trẻ như vậy đã phải chết!” Bà thêm qua đường Ất bình luận.

“Phải, nghe nói còn là thủ khoa trường đại học lớn nhất chỗ chúng ta đó! Mới thuê nhà ở có một ngày liền đi đòi nhà ma! Chật!” Bác gái Giáp cũng góp phần khiến không khí sôi nổi.

“Oa~ Xinh như vậy lại chết sớm, tiếc thật tiếc thật!” Anh trai Bính nhìn tấm ảnh nạn nhân trên màn hình tivi, không ngừng thương tâm rút khăn giấy chùi nước mắt nước mũi.

...

...

...

“!@#%&^&*!@#%&^&*” Một đồng người bàn bàn tán tán chuyện thương tâm kia hằng say đến mức quên trời quên đất. Không sai, cô gái bất hạnh đó không ai khác chính là mỹ nhân Thạch Yến nhà chúng ta!

Thạch Yến lần nữa tỉnh lại, thấy toàn thân chỗ nào cũng đau, nhất là cái trán, đau đến mức muốn nhe răng trợn mắt mà lăn lộn. Cô nàng lê tấm thân tàn tạ cố gắng ngồi dậy, nhìn một lượt xung quanh, cảnh vật rất lạ, có chút không đúng!

Trong lòng nàng âm thầm đổ mồ hôi lạnh một chập, hoàn toàn không có loại vui sướng vì thoát chết mà chỉ thấy chuyện này quá mức tương tượng của cô.

Không đợi Thạch Yến nghĩ nhiều hơn, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, một a đầu xinh xắn tóc thắt bím theo hình thức nàng không biết tên, trên tay bưng một cái chén màu ngọc bước vào, theo sau nàng ta là ông lão trung niên tuổi ngoại lục tuần, y phục gọn gàng thanh tục khiến người khác nhìn vào liền cảm thấy khí chất của lão không phải tầm thường.

Trong lòng Thạch Yến ‘bộp’ một tiếng chùn xuống. . . đừng nói với nàng, cái loại tình huống cầu huyết này thật sự rơi trúng đầu nàng nha?!

A đầu vừa đi vào vốn còn đang cầm cuội nhìn vào chén ngọc đã ngẩn đầu lên, vừa thấy nàng ngồi trên giường xem xét nàng ta, lập tức đứng hình năm giây, sau đó “Loãng xoãng” Chén ngọc rơi xuống vỡ thành từng mảnh nhỏ xanh xanh trong suốt, vung vãi ra ngoài thứ nước màu nâu đen còn đang bốc khói.

“Công chúa!” Nàng ta vô cùng kích động, vừa định thần lại liền lao đến bên giường Thạch Yến. Nàng suy đoán có lẽ nhóc con mười lăm mười sáu tuổi này chắc là nha hoàng thiếp thân bên cạnh chủ nhân cái xác nàng đang trú ngụ.

Thạch Yến còn đang chìm đắm trong sự thật không thể tin nổi là mình xuyên không, khuôn mặt ngây ngốc nhìn nha hoàng đáng yêu nước mắt nước mũi tèm nhem vui mừng gào khóc kia, một câu nói vọt ra ra khỏi miệng: “Công chúa? Người là ai?”

Nha hoàng kia nghe thấy câu này lập tức như bị điểm huyết, ngay cả khóc cũng quên luôn, nhìn nàng giống như nhìn thấy quái thú, lắp bắp: “Công. . . công chúa?”

Lần này Thạch Yến hoàn toàn xác định bản thân đã xuyên không, còn khoa trương xuyên thành công chúa nào đó! Cứ nhìn cách trang trí của căn phòng này mà xem xét, chất liệu chính là loại gỗ mun hiếm gặp, trên bàn, trên giá gỗ, trên tường treo nào là tranh mẫu đơn, phượng hoàng, chưng bày đủ thứ loại bình gốm sứ trắng, bình ngọc, chậu vàng, ngay cả chiếc giường nàng đang nằm cũng là vàng ròng nguyên chất a!

Nha hoàng còn đang ôm chân giường chủ tử, thấy công chúa nhà mình không hề trả lời mà ánh mắt chỉ liên tục đảo vòng vòng quanh phòng, cuống quá lại khóc lớn: “Công chúa người sao vậy? Người đừng dọa Tiểu Thanh nha, công chúa!!!”

Tiểu Thanh? Thì ra nàng ta tên là Tiểu Thanh. Xem xem, bề ngoài đúng là mềm mại đáng yêu chết đi được.

Lão râu trắng bên cạnh hình như nhìn ra chuyện, vội vàng kéo nhẹ Tiểu Thanh sang một bên, cầm tay nàng làm động tác bắt mạch trong truyền thuyết, hai mày lập tức nhíu lại: “Công chúa đây xem ra là đựng hồng đầu rồi, Tiểu Thanh, người mau đi báo cho hoàng thượng và nương nương một tiếng đi!”

“Vâng, Lạc thái y, công chúa nhờ ngài chiếu cố một lát” Tiểu Thanh nhún người hành lễ sau đó liền quệt nước mắt, cấp bách rời đi.

Thạch Yến ngơ ngác nhìn hai người họ, có chút hiểu được tình hình. Chính là cô công chúa này bị đụng đầu vào đầu đó rồi quy tiên cưỡi hạc về trời, đúng lúc ta ở hiện đại chết cháy mới xuyên qua đây, nhập vào, còn về hai cái một nam một nữ này chính là thái y già cùng nha hoàng thiếp thân bên người công chúa.

Nếu chuyện cứ đà này phát triển, một lát nữa nàng rất nhanh liền gặp được phụ mẫu đáng kính.

Sự đời đúng thật là khó lường trước được, nàng đây thật con mẹ nó xuyên? Cái chuyện cả đồng người ngày đêm cầu khẩn này cứ nhiên rơi trúng đầu nàng?? Làm ơn đi, nàng chỉ muốn sống một cuộc sống bình bình thường thường, an ổn qua ngày thôi có được hay không?

“Lạc thái y? Phiền người đưa cho ta một tấm gương có được hay không?” Thạch Yến nhìn ông lão mặt lạnh kia, đôi mày bất giác cũng theo ông ta nhíu lại mở miệng cầu.

“Công chúa người cần gương làm gì nha?” Lạc Tân- Lạc thái y khó hiểu nhìn nàng một cái, nhưng cũng rất nhanh rời khỏi rồi mang gương đồng trở lại. Thạch Yến từ tốn đón đồ vật từ trên tay lão nhân gia họ Lạc, đưa lên soi nhưng hai mắt nhắm nghiền.

Lão thiên a, người cho ta xuyên qua ta cũng coi như cảm tạ người, nhưng nhất thiết đừng cho ta thành cái bộ dáng ma chê quỷ hờn nha.

Nàng cầu nguyện trong lòng xong, hai mắt từ từ mở, nhìn khuôn mặt trong gương mà ngây ngẩn cả người.

“Ta. . . Lạc thái y, bốn công chúa tên là gì?” Nàng không tin chuyện lại trùng hợp như vậy. Gặp quỷ rồi!

“Là Thạch Yến” Lão thái y thông thả đáp lời, không có chút gì gọi là ngạc nhiên khi thấy nàng ngay cả họ tên cũng không nhớ. Nhưng Thạch Yến nghe xong cái tên liền đứng hình trong gió.

Thạch Yến? Thực sự con bà nó cô công chúa này cũng tên Thạch Yến?? Còn nữa, khuôn mặt hai người bọn họ tựa như cùng một khối ngọc tạc thành, không sai một li một phân nào, hoàn toàn y như nhau!

Thạch Yến có chút không thích ứng được nhưng vẫn phải làm ra vẻ đã hiểu gật đầu, trao lại tấm gương cho Lạc Tân thái y. Cùng lúc này, ngoài cửa phòng truyền vào giọng nói vắn vẹo của tên công công nào đó: “Hoàng thượng, nương nương giá đáo!” Kèm theo là tiếng bước chân lộp lộp lộp lộp không dứt.

“Hoàng nhi!” Người phụ nữ trung niên tuổi ngoài ba mươi kinh hô, mừng rỡ như điên lao đến bên giường nàng, hai mắt cũng rung rung mọng nước: “Con không sao thật là tốt quá!”

Thạch Yến hơi bối rối trước thái độ của người gọi nương nương này, mắt một lúc lâu mới thốt nên lời: “Người là. . . mẫu hậu?”

Phương Hồng có chút ngạc nhiên, nước mắt trong khóe mắt trào ra như thác, gật đầu. Tuy rằng bà ở điện Hồng Loan đã nghe Tiểu Thanh kể công chúa sau khi tỉnh lại thần trí có chút không tốt, nhưng mà thật không nghĩ tới nàng ngay cả người mẹ như mình cũng không nhớ ra.

Người còn lại một thân nam nhân đỉnh đỉnh, long bào pháp phới, khỏi cần nói Thạch Yến cũng biết người đó nhất định là hoàng thượng- phụ hoàng của nàng hiện tại.

Hoàng hậu chịu không nổi đã kích bị con gái quên mất, nhất thời nóng giận phừng phừng, oán hận ngút trời lao vào lòng tướng công nhà mình khóc không ra hơi, hai tay không ngừng đâm đâm lên ngực Hoàng thượng: “Cũng tại chàng, cũng tại chàng! Bây giờ thì hay rồi, chàng tự nhìn mà xem, hoàng nhi của chúng ta ngay cả thân thiếp cũng không nhớ, đều tại chàng bức hoàng nhi tự vẫn~. . .”

Phương Hồng còn chưa nói hết câu đã bị Hoàng thượng lờm một cái, biết mình nhất thời lỡ lời nhắc chuyện không nên nhắc đành ngậm miệng lại, tiếp tục tức tưởi khóc.

Tuy nhiên, Thạch Yến đối với câu nói của bà ta lại tương đối hứng thú.

Tự vẫn? Cô công chúa này tại sao lại tự vẫn?? Mà hình như còn là không chịu tuân lời phụ hoàng mình nên mới tìm đến cái chết nha! Không biết là chuyện gì có thể bức nàng ta như vậy chứ.

“Yên Nhi, con an tĩnh dưỡng thương cho khỏe, phụ hoàng bận nhiều chính sự không thể ở đây với con lâu được.” Nói xong liền ôm nương tử còn đang khóc hu hu trong lòng xoay người rời đi, trước khi ra khỏi phòng còn không quên dặn dò: “Lạc thái y, trăm ra lệnh cho ông trong ba ngày chữa lành vết thương trên đầu công chúa, năm ngày sau Quân vương của Tây Oa Thiên quốc sẽ tới đây cầu thân, không được chậm trễ nghe rõ chưa?”

“Thần Lạc Tân tuân lệnh”

“Tốt!” Hoàng thượng phun một chữ, cao ngạo tiếp tục bước đi.

Mà bên trong phòng, Thạch Yến bị hai chữ ‘cầu thân’ kia dọa cho sắc mặt trắng toát khó coi vô cùng. Đến đây, xem ra nàng cũng phần nào hiểu được cô công chúa kia vì sao lại tự vẫn rồi!

Là bị ép hôn!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sinh Thời Đắc Tội Nhiều Người

Không bao lâu sau khi hoàng thượng và hoàng hậu rời khỏi, Lạc thái y cũng cáo lui, nhường lại căn phòng yên tĩnh cho Thạch Yến và nha hoàng Tiểu Thanh. Thạch Yến buồn ngủ ngáp một cái rất không thực nữ, quay sang đáng thương nhìn Tiểu Thanh: “Thanh nhi, ta muốn nghỉ ngơi!”

Tiểu Thanh hình như không thích ứng kịp với hành động của nàng, ngăn người một lúc lâu mới chậm chạp gạt đầu thật mạnh. Công chúa hôm nay lạ thật, không nói chuyện mất trí nhớ gì đó, chỉ xét trên phương diện tính cách thôi cũng đủ khiến người ta thắc mắc rồi, hại nàng còn sợ khi người tình dậy liền diễn vở ‘một khóc hai nháo ba thác cổ’ nữa chứ.

Thạch Yến dường như cảm nhận được nha đầu của mình không tập trung, có chút khó hiểu kéo chân lên tận cổ, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt nàng: “Tiểu Thanh, người nói xem công chúa này. . . ý ta là ta lúc trước, tính tình như thế nào?”

“A” Tiểu Thanh gạt mình hai mắt mở lớn nhìn nàng, sau đó ập ập ứng ứng gãi đầu: “Nô tỳ không dám nhiều chuyện, công chúa người ngủ đi!”

Thạch Yến hí mắt nguy hiểm, xem ra quá khứ của chủ nhân cái xác này không tốt lành gì rồi, vậy thì nàng càng muốn nghe: “Bỏn công chúa ra lệnh cho người nói, người dám không nói?”

“Tiểu Thanh không dám, công chúa, người phải hứa không được đánh Tiểu Thanh!” Nha đầu Tiểu Thanh sợ hãi quỳ sụp xuống, nước mắt lưng tròng nhìn nàng, hai bà vai không ngừng run lên bần bật, sắc mặt cũng vì cả kinh mà tái mét.

Thạch Yến có chút suy nghĩ: “Ta lúc trước rất hay đánh người?” Nếu không nàng ta cũng không cần sợ hãi nàng như vậy: “Bỏn công chúa hứa, từ nay về sau sẽ không đánh mắng người nữa, có lời mau nói có rắm mau đánh!”

Tiểu Thanh hai mắt tròn xoe nhìn nàng lom lom, Thạch Yến biết mình lỡ lời liền ngưng ngưng vò vò chân. Chết tiệt, nàng như thế nào quên mất ở cái cô đại này cô nương không nên nói năng sỗ sàng như vậy, huống hồ thân phận hiện tại của nàng còn là công chúa đương triều nhan sắc khuynh thành nha!

Ặc, về sau chính là nàng tự không biết xấu hổ thêm vào. Nhưng kể ra thì bộ dạng hai người bọn họ giống nhau như đúc, nàng đây ở hiện đại cũng chính là một mỹ nữ vạn người mê trăm người ganh tị nha, huống hồ ở cái cô đại không biết lai lịch này, nữ nhân chú trọng trang điểm, cộng thêm khí chất vương giả sẵn có trong người, cái câu ‘nghiêng nước nghiêng thành’ áp dụng lên nàng bây giờ cũng không sai lệch gì cho lắm.

“Công chúa, nô tì nói ra người cũng đừng giận! Người bây giờ thật khiến nô tì cảm thấy vui mừng, công chúa trách nô tì nói loạn cũng được, công chúa người sau khi mất đi trí nhớ thật giống như biến thành một người hoàn toàn khác vậy” Nàng cũng không biết mình có nên vui hay không, công chúa của nàng a, mất trí rất hay, mất trí rất tốt mà.

“Muội nhiều lời quá, nói nhanh nhanh bỏn công chúa còn có thời gian nghỉ ngơi nha! Còn nữa, sau này không có người ngoài nói chuyện với ta đừng hờ một chút là quý.” Thạch Yến không kiên nhẫn ngáp một cái rõ to, thân mình ở trong chăn ấm áp không ngừng cọ qua cọ lại. Không biết ở đây là niên đại gì, tại sao khí hậu so với hiện đại lại trái ngược như vậy chứ? Khiến nàng có chút không thích ứng kịp.

“Vâng ạ!” Tiểu Thanh mỉm cười đáng yêu khắp khiên đứng dậy: “Công chúa, người nhất định không được giận Tiểu Thanh mới dám nói!”

“Muội muốn nói câu này bao nhiêu lần nữa vậy hả?” Thạch Yến đen mặt liếc nha đầu nhà mình một cái, bắt đắc dĩ đối nàng an ủi: “Ta nói chuyện không đáng tin như vậy à?”

“Dạ không có!” Tiểu Thanh nhìn nàng suy yếu nằm trên giường, có chút đau lòng nói: “Lúc trước, công chúa lúc trước. . . rất. . .” Tiểu cô nương nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như đang đắn đo tìm từ ngữ thích hợp để diễn tả: “. . . Rất ác!”

“Ác?” Thạch Yến khó tin mở to mắt, thấy Tiểu Thanh e dè gạt đầu mới dờ khóc dờ cười ra hiệu bảo nàng ta nói tiếp.

“Công chúa thường hay bắt nạt các nha hoàng trong cung, ngay cả các ma ma cũng không ai là không sợ người. Lúc trước muội có nuôi một con chó nhỏ, công chúa vì không thích nó ăn mất cây hoa lan của người liền sai hạ nhân mổ sống nó. . . Còn nữa, có một lần thái giám Tiểu Trương từ làm vỡ của người một tách trà bằng lưu li, người liền đem hắt ta cho sâu độc cắn hai ngày hai đêm, lúc lấy hắt khỏi lồng, ngay cả nương của mình hắt cũng nhìn không ra, điên điên dại dại gào khóc đòi công chúa tha mạng. . .”

Tiểu Thanh giống như được trút uất ức đối với công chúa trước kia, đem hết chuyện xấu mười năm nàng ta hầu hạ cho nàng biết được kể ra sạch bách, từng chuyện từng chuyện đều khiến Thạch Yến- công chúa hiện tại phải rung mình, cuối cùng, Tiểu Thanh chốt hạ một câu: “Người trong cung, trừ bỏ hoàng hậu thương yêu công chúa hết mực ra, đừng nói những người khác, ngay cả hoàng thượng cũng không ít lần mắng công chúa là. . . thứ phế vật chi có sắc không có tim phổi!”

Thạch Yến sắc mặt ảm đạm nựng nựng khuôn mặt bản thân, cũng là một dung nhan như nhau, cũng là con người như nhau, nàng thật không thể nào tưởng tượng được nữ nhân này lại có thể ác độc như vậy. Gọi là phế vật cũng không có gì sai, vì theo lời Tiểu Thanh nói, cô công chúa này ngoài chuyện bắt nạt người ta làm đến thực thành thạo ra thì ngay cả bãi phân cũng không biết về chứ đừng nói là tinh thông cầm kì thi họa gì.

Loại nữ nhân này, ở hiện đại chính là điển hình cho danh từ bình hoa di động!

Nếu đổi lại nàng ta sinh trưởng ở cái thế giới chỉ cần nhan sắc liền thành bà nội kia của nàng, nói không chừng thân thể này đã bị không biết bao nhiêu đàn ông chà đạp qua, may mắn đây là cổ đại, chuyện này chính là nghiêm ngặt bảo toàn mới không hại nàng sau này thay nàng ta gánh vát hậu quả.

Tiểu Thanh thấy chủ tử của mình khuôn mặt lúc trắng lúc xanh, lúc đen lúc xám, cứ ngỡ là nàng tức giận rồi, bối rối đến mức quý chẳng được đứng cũng chẳng xong. Nhưng mà không ngờ tới chính là Thạch Yến chỉ nhanh chóng trở lại bình thường, còn giống như quyết tâm làm chuyện lớn xoa tóc nàng cười dịu dàng: “Tiểu Thanh ngươi an tâm, từ nay ta sẽ đối xử tốt với ngươi, cũng không cho người khác ức hiếp ngươi. Khoảng thời gian trước vất vả cho người rồi!” Nói xong liền vì mệt mỏi mà mơ màng thiếp đi.

Nha hoàng Tiểu Thanh vừa kinh ngạc vừa cảm động đến mức lệ nóng quanh tròng, chủ tử của nàng a, thay đổi thật là tốt, mất trí nhớ cũng thật là tốt! Nàng quả thật rất thích rất thích chủ tử bây giờ ~

Sáng sớm hôm sau, mới canh ba Thạch Yến yêu ngủ như mạng đã phải rời chăn êm nệm ấm yêu dấu mà thức dậy. Nha hoàng Tiểu Thanh chảy tóc cho nàng xong xuôi, búi thành cái gì mà mẫu đơn cái gì mà chi hoa, gắn thêm một đồng lớn nào trâm cài nào trang sức mới an tâm đến ngự thiện phòng lấy điểm tâm cho nàng, đợi nàng ta quay lại thì bụng Thạch Yến đã đói đến mức kêu rột rột.

“Công chúa dùng bữa!” Tiểu Thanh cung kính bày thức ăn lên bàn cho chủ tử nhà mình, sắc mặt hôm nay xem ra rất tốt.

Thạch Yến cầm đũa gấp một miếng cá xào thơm phức cho vào miệng, hai mắt liền rực sáng còn hơn sao. Ngon! Ngon chết người luôn a~: “Tiểu Thanh, ngươi cũng ngồi xuống cùng ăn đi”

Tiểu Thanh vẻ mặt khó xử vân vân và áo màu lục của mình, thụ sủng nhược kinh mà nhìn nàng: “Nô tỳ không dám, công chúa cứ ăn, lát nữa Tiểu Thanh tự mình về phòng dùng là được rồi!”

Phòng Tiểu Thanh thật ra chỉ cách phòng Thạch Yến một tấm vách mỏng, sắp xếp như vậy là để tiểu nha đầu kia dễ dàng chăm sóc nàng thôi: “Ngươi nói xem, ngươi từ chối như vậy ta vui về ăn được không?” Thạch Yến dùng đũa, đôi mắt to tròn trong suốt ngược lên nhìn Tiểu Thanh khiến nàng ta không biết phải làm sao, đành bối rối ngồi xuống, Thạch Yến gấp cho nàng cái gì thì ăn cái nấy.

“Ngươi nha Tiểu Thanh, ta thật giống như đang hầu hạ ngươi?” Thạch Yến buồn cười nhìn nàng ta, trong lòng dâng lên chút dư vị yêu thích đối với cô nương ngốc nghếch này.

Nàng xuyên về đây, một thân một mình, Tiểu Thanh xem ra chính là người bạn duy nhất của nàng, may mà nàng ta không hề để bụng nàng khi xưa ức hiếp, vẫn trung thành với nàng.

Nha hoàng Tiểu Thanh có vẻ ngớ ra một chút, biết công chúa nhà mình đang nói đùa chứ không phải thật tình tức giận mới an tâm cầm đũa tự mình gấp ăn, trên môi còn mỉm cười lộ ra chút đồng tiền đáng yêu.

Hai người đang an an ổn ổn dùng bữa thì Lạc thái y trên vai mang theo một hòm thuốc đẩy cửa bước vào, ngay cả cửa cũng không thèm gõ: “Công chúa, hạ thần đến giúp người thay thuốc”

“Ồ” Thạch Yến ngoan ngoãn đáp một tiếng, chậm chạp duy chuyển đến bên giường để Lạc Tân dễ dàng làm việc: “Hôm qua ông đưa ta cái lọ gì mà thống thống, thoa vào rất là ngứa đó!”

“Công chúa người đừng lo lắng, phải như vậy vết sẹo trên trán người mới mau mất đi”

Thạch Yến không quan tâm làm mấy gât đầu, loại nhan được đó đúng thật là rất thần kì, ở hiện đại một vết sẹo lớn bằng trứng vịt không biết phải điều trị bao nhiêu lâu mới khỏi, vậy mà cái thuốc kia chỉ cần xoa một chút, sáng ra soi gương liền thấy nó chỉ còn là một vết thâm mờ nhạt.

“Phụ hoàng và mẫu hậu ta hôm nay không đến?”

“Vâng, hoàng thượng bận nhiều chính sự. . .” Lạc Tân sắc mặt ngàn năm không đổi, tuy đã hơn sáu mươi tuổi nhưng bề ngoài chỉ khoảng năm mươi, thần thái uy nghiêm đáng kính.

Thạch Yến thừa biết cái người gọi là cha kia chán ghét nàng mới viện cớ không đến, chắc là sợ nàng thấy ông ta lại giờ trò đòi hủy hôn gì đó rồi. Nhưng ông ta chắc cũng không ngờ, nàng so với ông ta còn muốn mau được gã đi hơn, qua Tây Oa Thiên quốc gì đó làm hoàng hậu, xem còn ai dám sai bảo nàng làm việc gì, cuộc sống sáu gạo lười của nàng chẳng phải đến đây coi như tu thành chính quả hay sao?!

Lạc thái y thay thuốc xong cũng cáo lui, trong phòng lại như cũ chỉ còn hai người nàng và Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh, ta muốn ra ngoài đi dạo a, phơi ít nắng sáng cũng được, còn nữa nha, ngươi sai ngự thiện phòng làm cho ta thêm chút điểm tâm nhé!”

“Vâng a, nhưng mà công chúa, người muốn hóng nắng trước mới ăn điểm tâm hay là. . .” Tiểu Thanh quanh co một hồi, trực tiếp quẳng vấn đề đi dạo sang một bên không thèm đá động tới. Ai mà biết được công chúa nàng lúc nào nổi hứng đào hôn, nha hoàng như nàng thân phận nhỏ bé quả thật không dám trách, một lỗi lầm gây ra, mười cái mạng của nàng cũng không chịu nổi tội đâu.

Nửa canh giờ sau, Thạch Yến nằm trên tràng kỷ phơi nắng, vô cùng nhàn nhã ăn bánh hoa quế, bên cạnh là nha hoàng Tiểu Thanh đang đứng hầu, cuộc sống sâu lười hạnh phúc vô tận thì đột nhiên từ xa vang lên tiếng bước chân ‘cộp cộp’ như móng ngựa, một người phụ nữ khoảng hai mươi ba hai mươi bốn, quần áo tơ lụa thượng hạng tiến lại: “Ai nha, công chúa, ta đến thăm người nè”

“Quý phi!” Tiểu Thanh nhún người hành lễ, lo sợ liếc sang công chúa nhà mình.

Thạch Yến lăn một vòng xoay người lại, mắt đối mắt với người gọi là quý phi này, vừa nhìn liền biết người tới chẳng phải dạng tốt lành gì: “Tiểu Thanh, người này là ai?” Mặc kệ, là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, nàng không tin với thân phận cao quý của mình hiện tại người phụ nữ này dám làm gì quá đáng.

Tiểu Thanh trên trán lấm tấm xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh, sắc mặt tái mét khó coi: “Là Dung quý phi ạ” Bà ta chính là người chanh chua nhất trong những người phụ nữ của hoàng thượng, năm xưa công chúa đất tội với người ta không ít, ai biết lần này công chúa mất trí nhớ bà ta đến đây giả mè� khóc chuột có phải là định âm mưu trả thù nàng hay không?!

“À~” Chất giọng Thạch Yến kéo dài như đã hiểu, sau đó. . . quay người tiếp tục ăn bánh hoa quế.

“Công chúa, người. . .” Sắc mặt Dung quý phi chỉ sợ hai chữ khó coi cũng không hình dung hết được, vô cùng căm tức nghiêng răng nghiêng lợi trừng cô công chúa nào đó đang xem nàng ta như không khí.

Sở dĩ nàng ta tới đây chỉ muốn xác minh xem chuyện công chúa phế vật này mất trí nhớ là thật hay giả, lúc trước con ả này ăn gan hùm mật gấu khi dễ nàng ta không biết bao nhiêu lần, thân là quý phi hoàng thượng sủng ái nhất lại bị công chúa ức hiếp đến mức không敢 đầu lên được, nói nàng ta không để bụng chính là chuyện khó tin nhất trên đời.

“Tiểu Thanh, ở đây đột nhiên hơi mùi gì đó rất khó chịu, bản công chúa muốn về phòng nghỉ ngơi” Thạch Yến không thèm nhìn đến sắc mặt càng ngày càng tái mét của Dung quý phi, hiên ngang đứng dậy phất tà áo rời đi, lúc nói ra chữ ‘hồi’ còn liếc nhìn sang nàng ta đầy ám chỉ.

Dung quý phi tức đến là răng va vào nhau keng két, tỷ nữ Khả Lộ nhanh mắt đỡ lấy thân hình loạng quạng đang sắp ngã của chủ tử, bị quý phi đức cao vọng trọng nhà mình giận cá chém thớt nhéo tay đến mức đỏ bầm cũng chỉ biết nuốt nước mắt theo nàng ta hồi cung.

Dung Ái- Dung quý phi hai tay đan vào nhau đầy giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi rời đi.

Thạch Yến, bốn cung không tin đầu không lại người!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Quân Vương Tây Oa Thiên Quốc

Nhờ Lạc thái y y thuật cao cường, vết sẹo ngỡ như ấn kí suốt đời của Thạch Yến nhanh chóng hồi phục rồi mất hẳn. Nàng ngồi trước gương đồng trong khuê phòng, vô cùng bất ngờ trước tốc độ thần kì này, không ngừng xoa xoa chỗ mới ngày hôm qua còn ấn sẹo nhạt mà bây giờ giống như chưa từng có vết thương nào.

“Tiểu Thanh, người nói xem, nó thật sự là mất rồi sao?” Thạch Yến khó tin quay sang hỏi nha hoàng thiếp thân, cặp mắt to tròn như nước hồ thu trong sáng khiến người đối diện có cảm giác như bị nhìn xuyên thấu, bây giờ đang chớp chớp rất hoài nghi.

Tiểu Thanh có chút khó thở trước tình cảnh này, bất giác hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Công chúa, người đẹp quá!” Khiến một nữ nhân như nàng còn muốn mất máu nha~

“Ài, ta đang hỏi người vết sẹo trên trán ta thật mất hay chưa! Nhưng mà. . . ừm, người nói vậy cũng không có gì không đúng, đùa trẻ thành thật rất tốt!!” Thạch Yến gật gù, hành động cùng lời nói có một chút ngây ngô khiến Tiểu Thanh nhìn không được khề mỉm cười.

Bản thân Thạch Yến cảm thấy mình ở thế giới này cũng không có gì bất ổn, chỉ ít nàng còn có Tiểu Thanh như hình với bóng cùng bầu bạn, đỡ hơn ở hiện đại cô độc một mình rất nhiều.

Lúc trước nàng là học sinh xuất sắc, lại thêm bề ngoài bắt mắt, không cần cố gắng quá nhiều liền có thể trở nên hoàn hảo. So với người bình thường cố gắng năm năm bảy năm, nàng chỉ cần năm ngày bảy ngày liền đạt được, không khiến nhân dân phần nộ mới là lạ! Cho nên nàng có muốn cũng chẳng ai thật lòng thật dạ làm bạn với nàng cả.

“Tiểu Thanh, hôm nay là ngày thứ mấy từ khi ta tỉnh lại rồi?” Thạch Yến thoát ra khỏi đồng suy nghĩ miên man, ngẩng đầu hỏi nha hoàng nhà mình.

Tiểu Thanh suy nghĩ một lát lập tức trả lời: “Ngày thứ tư nha, a! Công chúa, nói như vậy ngày mai Tây Oa Thiên quốc sẽ đến đây cầu thân, người. . .” Nàng nói đến đây liền ngậm miệng, lúc trước công chúa không chấp nhận được việc phải làm phẩm vật tiến cống sang nước láng giềng mới đau lòng tự sát, nếu bây giờ nàng nhắc lại, không may. . .

Thạch Yến nhướn mày về không quan tâm cho lắm.

Cuối cùng cũng sắp đến ngày nàng có thể đắc đạo thành sâu rồi a. Há há há~

Tiểu Thanh lại không cho là vậy nhìn nhìn chủ tử, trong lòng có chút không an tâm “Công chúa, người không sao chứ?”

“Không sao, người nhìn mặt ta cảm thấy có sao lắm à?” Thạch Yến quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng ta, vô cùng tự nhiên nở một nụ cười mỉm “Tiểu Thanh, ta sẽ xin phụ hoàng cho người theo ta cùng đến Tây Oa Thiên quốc, chịu không?”

“Tất nhiên rồi, Tiểu Thanh mới không muốn một mình ở lại Đông Triều Dương quốc này đâu!” Nàng cùng chủ tử không thể tách ra, nếu không nàng sau này biết như thế nào!? Từ khi bốn tuổi đã tiến cung theo hầu bên người công chúa đến nay, hơn mười năm qua, công chúa đối nàng tẽ như thế nào cũng không quan trọng, huống hồ bây giờ. . .

Ngoài công chúa ra, nàng tuyệt không muốn theo người khác.

“Công chúa không hay rồi, công chúa!” Nha hoàng thiếp thân Tiểu Hoàng hôm qua mẩu hậu mới ban cho nàng đột nhiên chạy hồng học vào hét lớn. Đối với nàng ta Thạch Yến không thể nói là thích hay không, dù sao cũng chỉ mới tiếp xúc chưa được một ngày, nhưng tính tình cô nương này khá lạnh lẽ, mồm mép tron tru hoàn toàn trái ngược với Tiểu Thanh, Thạch Yến cảm thấy cho nàng ta theo hầu cũng không có gì bất ổn.

“Chuyện gì?” Thạch Yến liếc nhìn qua nàng, ý trách cứ nàng ta quá ồn ào.

“Tiểu Hoàng tỷ tỷ, từ từ nói” Tiểu Thanh bước đến bàn trà rót cho nàng ta chút nước, thấy Tiểu Hoàng còn đang thờ hồng học không ngừng, hình như định báo cáo thứ rất quan trọng.

“Công chúa, người. . . aizz!” Tiểu Hoàng uống xong tách nước Tiểu Thanh đưa, vô cùng lo lắng nhìn sang Thạch Yến, căn môi thờ dài đầy đặn.

“Có gì nói mau!” Thạch Yến cũng bị thái độ của nàng ta làm cho hồi hộp theo, nhũ mày khó chịu phẩy phẩy tay.

Tiểu Hoàng do dự rất lâu, ánh mắt đảo vòng vòng trên mặt đất mấy cái mới dừng lại trên người chủ tử mới, giống như đại họa lâm đầu nắm chặt hai tay vào nhau: “Quân vương Tây Oa Thiên quốc đã đến!” Nói xong còn không quên len lén liếc nhìn Thạch Yến xem thái độ của nàng thế nào.

Quả thật Thạch Yến có chút giật mình, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như thường. Dẫu sao đến cũng phải đến, sớm hay muộn không thành vấn đề! Nhưng nha hoàng Tiểu Thanh lại không như vậy, ngạc nhiên đến hét lên một tiếng, kinh hoàng quay sang Tiểu Hoàng: “Tỷ nói sao? Nhưng. . . nhưng không phải ngày mai mới. . .”

Chưa đợi nàng nói hết câu, cũng chưa đợi Thạch Yến lần nữa chuẩn bị tâm lý, bên ngoài đã truyền đến những tiếng bước chân dồn dập nối đuôi nhau, hình như có rất nhiều người đang tới.

“Công chúa, chuyện này. . .” Tiểu Thanh, Tiểu Hoàng lo lắng nhìn nàng, mà Thạch Yến chung quy vẫn nhìn ra phía cửa không dời mắt.

Phu quân tương lai của nàng, nàng muốn xem hấn ta như thế nào lại bức được Thạch Yến cũ phải tự sát. . . Ặc, đừng nói là một ông già háo sắc đó chứ?! Ít ra thì cũng phải như phụ hoàng kia của nàng, nếu không, nàng không đảm bảo được chuyện công chúa Thạch Yến tự sát có lần nữa tái diễn hay không?!

Cánh cửa bị người ta gõ ‘cộc cộc’ hai tiếng cho có lệ rồi bị đẩy vào, Thạch Yến đã chuẩn bị sẵn sàng đứng giữa Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng hai người họ. Hoàng hậu nương nương, Dung quý phi, hoàng thượng, lão phát gia. . . tất cả những nhân vật có máu mặt trong cung lần lượt tiến vào khuê phòng Thạch Yến, trong đó hình như Dung quý phi là sắc mặt tẽ nhất, trái ngược với vẻ tươi cười rạng rỡ của hoàng hậu.

Hoàng hậu Phương Hồng xúc động nắm chặt tay con gái, tuy trên môi vẫn duy trì nụ cười rạng rỡ nhưng lệ nóng đã đảo quanh tròn mắt: “Yến Nhi, mẫu hậu thật mừng cho con!”

Thạch Yến cau mày nhìn bà, bị mẫu hậu của mình làm cho chẳng chiều cái mô tẽ gì.

Đúng lúc đó, một thân ảnh cao lớn bước vào, y phục toàn bộ đều một màu đen tuyền, thần thái uy nghiêm, mày kiếm thanh thoát khó chịu nhíu chặt, phía sau còn có một cận vệ đi cùng. Thạch Yến nhìn đến mức ngẩn người.

Mỹ nam, má ơi mỹ nam trong truyền thuyết!!!

Ánh mắt sắc xảo khẽ lơ dẽnh trên người Thạch Yến, dừng lại lâu một chút trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của nàng.

Trong lòng Hàn Thiên Quân âm thầm cười lạnh.

Hừ! Nữ nhân đại ca chọn cho hấn xem ra cũng không tẽ, ít nhất cũng là một cô công chúa phẻ vật xinh đẹp!!!

“Yến nhi tham kiến Quân Vương!” Thạch Yến lo nhìn đến quên trời quên đất, cũng may mẫu hậu nàng bên cạnh khẽ nhắc nàng, nếu không thật sự là quá thất lễ rồi. . .

“Miễn lễ!” Hàn Thiên Quân tiến đến đỡ nàng lên, giọng nói cũng như về bề ngoài lạnh băng của hắn.

Thạch Yến cảm thấy hành động này rất tư bình thường, đầu sao nàng cũng là một nữ tử thế kỷ XXI, mấy chuyện tiếp xúc da thịt nhỏ nhoi này có đáng là gì?! Vả lại người gọi Quân vương này còn sắp là tướng công của nàng. Nhưng mà chút cử chỉ của bọn họ lọt vào mắt những người xung quanh lại là ‘tình chàng ý thiếp, ân ái ái ái’.

Hoàng hậu nương nương vui vẻ đến mức mắt đẹp hí thành một đường, đứng bên cạnh Dung quý phi khuôn mặt lúc đen lúc trắng quả thật là có chút khó nói thành lời.

Thạch Yến nhìn mọi người xung quanh, lại ngược mặt quan sát nam tử cao lớn trước mắt, cảm nhận được hắn hoàn toàn không có hứng thú như về bề ngoài, ngược lại còn có một chút. . . chán ghét. Trong phút chốc, hảo cảm của nàng dành cho mỹ nam này tiêu biến hơn phân nửa, ánh mắt cũng lạnh nhạt dần.

Nàng tuy bình thường lười biếng chỉ lấy việc ngủ làm thú vui, nhưng mà IQ trái lại rất cao. Lấy việc nàng đậu thủ khoa trường đại học danh tiếng nhất thành phố làm minh chứng, theo nàng. . . người đàn ông này không đơn giản chút nào!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, thân là quốc vương một nước lớn, tâm không độc làm sao trị yên được dân, giữ an toàn cho bản thân chứ? Hắn còn trẻ như vậy đã đứng trên vạn người khiến nàng có chút khâm phục.

Nghĩ đến đây, hảo cảm lại trở về mức ban đầu!

(Viết đến đây, mẩu thân thấy thật mất mặt cho con, con gái ạ!)

“Quân vương đi đường vất vả, để bốn cung phân phó người chuẩn bị nước tắm cùng đại tiệc thết đãi ngài!” Hoàng hậu nói xong liền cúi người coi như chào hỏi, không đợi hắn kịp nói gì đã nhanh chóng rời đi, trước khi đi còn không quên nháy mắt với nữ thân yêu của mình.

Tuy rằng bản thân là hoàng hậu Đông Triều Dương quốc, nhưng thân thể nước nhà quá nhỏ bé, trái lại vị Quân vương trước mắt tuổi trẻ tài cao thân phận so với nàng còn lớn hơn một chút.

Lúc đầu nghe tin hoàng thượng quyết định tiến cống công chúa sang Tây Oa Thiên quốc, thân là mẫu hậu nàng đương nhiên lo lắng muốn chết, cộng thêm việc con gái kiên định phản đối khiến nàng càng đau lòng, thiện cảm với tiểu tử tương lai giảm đi không ít, nhưng hiện tại. . . người này không chỉ tuổi trẻ tài cao mà còn anh tuấn tiêu sái, khí khái bất phàm như vậy. . .

Hàn Thiên Quân cũng không có ý định phản đối, nhưng hắn còn một chuyện quan trọng hơn phải làm: “Hoàng thượng, ta còn một số chuyện riêng muốn nói với công chúa, có thể phiền các người rời khỏi trước?”

“Chuyện này. . . aizz, hai người đại hôn cũng sắp thành, bản vương cũng không tiện ngăn cản!” Hoàng thượng bắt đầu nhìn nữ thân yêu của mình, thờ dãi một tiếng rồi dẫn đám người kia rời khỏi, bao gồm cả bọn Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng, còn không quên khép cửa phòng lại.

Thạch Yến 囧, đây rốt cuộc là cái loại phụ thân gì? Bán con gái còn sợ bán không được hay sao???

Lúc cánh cửa ‘cạch’ một tiếng lại lần nữa đóng lại như cũ, Thạch Yến nhìn sang thì đã thấy thần thái Hàn Thiên Quân hoàn toàn thay đổi, nụ cười khách sáo trên môi được thay thế bằng cười mỉa đầy khinh thường: “Công chúa, nghe nói ngài mất trí rồi?” Quả thật mất trí rất đúng lúc, đúng lúc đến mức khiến người khác nghi ngờ!

“Quân vương, ngài có ý gì tiểu nữ thật sự không hiểu?!” Thạch Yến có chút kinh sợ trước uy nghiêm bức người của hắn, bất giác lùi lại một bước.

Ánh mắt Hàn Thiên Quân lạnh lùng truy đuổi theo nàng, vẫn đứng yên một chỗ: “Người ta nói công chúa độc ác phế vật, riêng bản vương lại cảm thấy ngài rất có tài. . . tài đến kích!”

“Người điên rồi!” Thạch Yến có chút khóe không ra nước mắt. Thấy chưa, chưa gì mà chủ nhân cái xác này đã gây cho nàng không ít phiền phức, chọc ai không chọc lại đi chọc nhân vật có máu mặt như vậy.

“Ngươi, thật sự muốn gả cho ta sao?” Hàn Thiên Quân tiến tới hai bước, đem nàng bế bổng quăng lên giường lớn, ánh mắt giống như sói đói vồ mồi.

Hừ! Nữ nhân này muốn vì tình lang ngay cả trinh tiết cũng không màng, coi như hắn tốt bụng thành toàn giúp nàng!

“Muốn, nhưng. . .” Hiện tại nàng hình như có chút hối hận rồi! ͡(͜ ͡*)͡

Hàn Thiên Quân lạnh lùng nhìn nàng, giống như muốn đem nàng xuyên thấu, ngón tay thon dài cũng không an phận bắt đầu vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp.

Thạch Yến run bần bật.

Tuy nàng là cô nương hiện đại tư tưởng phóng khoáng, nhưng còn chưa có biết yêu đương nha, huống hồ cùng người đàn ông mới gặp mặt lần giường. . . tuy rằng hắn ta đẹp trai thật nhưng mà: “Quân vương xin tự trọng cho!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Không Dễ Qua Mặt

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa không nhanh không chậm, còn chưa đợi người bên trong kịp nói gì thì cửa phòng đã bị đẩy ra. Dương ma ma dẫn theo hai vị cô nương xinh đẹp tiến vào khuê phòng công chúa nhà mình, nhún người hành lễ qua loa cho có lệ.

“Công chúa, giờ lành đến rồi!”

Thạch Yến ngồi trước bàn trang điểm nhẹ nhàng gạt đầu, đưa tay ý bảo Tiểu Hoàng và Tiểu Thanh đến đỡ mình dậy.

Lúc nàng vừa xoay người, chiếc lục lạc trên cổ khẽ phát ra âm thanh êm ái giòn tan, Dương ma ma nhìn đến là ngây ngẩn. Nàng mặc y phục tân nương đồ thắm cùng màu với đôi môi, ánh mắt long lanh vừa ngây thơ vừa quyến rũ, thân hình nhỏ nhắn tưởng như chỉ cần động mạnh vào là vỡ vụn ra ngay!

Nam nhân nào thấy nàng như vậy mà không có một chút động lòng, thành thật mà nói chính là chắc chắn hắn ta đã đoạn tỵ mỵ nội nó rồi!

Dương ma ma sau khoảng thời gian ngắn kinh diễm, rốt cuộc cũng nhớ nhiệm vụ chính khiến mình phải đến đây hôm nay, vội vàng thúc giục hai cô nương bên cạnh giúp nàng trùm khăn hỉ, thay đổi một chút trang sức cho phù hợp với tập tục của Tây Oa Thiên quốc, . . . Mà nhân vật chính của tất cả mọi chuyện- Thạch Yến đang vô cùng chán nản ngồi cuộn trên ghế tiếp tục ngáp ngắn ngáp dài.

Chán muốn chết mà!

Hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ khi Hàn Thiên Quân đến cầu hôn. Thạch Yến nghĩ đến đây, rốt cuộc cũng nhịn không được mà đỏ mặt. . .

Đúng, nàng đỏ mặt! Nhưng không phải là do thẹn thùng e ngại, mà là do tức giận.

Nàng hận chết cái tên dám tặc vừa gặp liền muốn XO nàng, hận chết hắn!!! Hôm đó nếu không phải mẫu hậu nàng tới đúng lúc, còn may mắn hơn là người không có vào phòng nàng, nếu không nàng thật không dám tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra nữa!

Vả lại hắn ta không những dám tặc mà còn là tên mặt dày, tên mặt than đáng chết, sau khi làm cái chuyện chẳng quan mình chính đại kia không hối hận đã đành, còn quay sang liếc mắt nàng, nói nàng sớm muộn gì cũng thuộc về hắn.

Nàng không tin! Nàng nhất định đào hôn, cho dù hắn có đẹp hơn nữa nàng vẫn đào hôn!!

Nhưng mà. . . con mẹ nó ý định bỏ trốn còn chưa kịp nghĩ, hắn vừa về nước liền đem theo đám rước đến đón nàng. Hôm đó nàng có thể dùng lí do còn chưa thành thân cự tuyệt, thành thân rồi nàng chẳng phải như con cá nằm trên thớt mặc hắn định đoạt hay sao?

Càng nghĩ, Thạch Yến càng có loại xúc động muốn cắn người. Hừ! Tiếc là người nàng muốn cắn hiện tại còn đang cùng phụ hoàng nàng bàn việc ban giao hai nước không có ở đây.

Nữ tử chung quy vẫn là nữ tử, chuyện đại sự cả đời bị người ta coi như món hàng giao dịch mà định đoạt qua lại nàng cũng có chút không hài lòng. Lúc trước còn có thể vì mục tiêu tu thành sâu lười cao cao tại thượng mà làm lơ cho qua, nhưng hiện tại đừng nói đến, mơ cũng đừng mơ, nghĩ cũng đừng nghĩ tới việc sang nước láng giềng làm hoàng hậu sống cuộc đời an nhàn vui sướng.

Thiên a, nàng không bị tên hôn quân kia hành cho chết cũng là may mắn tu mười tám kiếp rồi!!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền từ đại sảnh vào cắt đứt mạch suy nghĩ hỗn loạn của nàng.

Nha hoàn Tiểu Thanh từ khi nghe nàng không ngừng phê phán Hàn Thiên Quân, nào là hắn vô sỉ ra sao, vô lại như thế nào, . . . vân vân và mây mây đủ thứ chuyện xấu trên trời dưới đất. Hoàn toàn thành công bị nàng tẩy não, so với công chúa nhà mình còn muốn ghét hắn ta hơn: “Công chúa. . . Hu hu, người chịu nhiều thiệt thòi rồi!”

Thạch Yến cảm thấy rất uất ức, rất tủi thân, bên trong khăn hỉ lặng lẽ nhai bánh hoa quế, phát ra vô số thứ âm thanh hỗn loạn. Tiểu Hoàng so với Tiểu Thanh thông minh hơn nhiều. Đương nhiên sẽ không vì mấy câu nói vô văn của chủ tử mà sa đọa tự tưởng: “Tiểu Thanh a! Người mụ nên thương tiếc chính là phò mã tương lai của chúng ta kia!” Lấy công chúa vô dụng của nàng về không biết phải tốn thất bao nhiêu.

Này nhé, hôm qua nàng ở chỗ hoàng hậu nhiều chuyện, vô tình thấy được sính lễ Tây Oa Thiên quốc đưa tới, tùy tiện nhặt một thứ đem về cũng khiến người biến thành giàu có ba đời a~

Thạch Yến đối với lời này của Tiểu Hoàng đương nhiên nghe không lọt tai, càng ra sức nhai miếng bánh trong miệng, sức nhai quá lớn, không lâu sau liền bị Dương ma ma phát hiện: “Công chúa. . . người. . . người như vậy còn ra cái thể thống gì nha!?”

Tân nương trước khi xuất giá đều phải kiên kỵ thức ăn, đây là tập tục tục toàn thiên hạ không ai không biết, không ai không giữ mà nàng cứ nhiên còn dám lén ăn?? Bà già như bà nếu không phải ngại thân phận nàng cao quý thì sớm đã theo thói quen cho nàng chép phạt một trăm lần tam tông tứ đức

xong xuôi mới được xuất giá rồi!!

“Dương ma ma, người đây là đang trách bản công chúa sao? Người có biết ta bị bỏ đói từ tối hôm qua đến giờ tâm tình rất bất ổn không???” Thạch Yến không kiên nhẫn buông lời đe dọa. Hừ! Đối nàng làm gì nàng đều chấp nhận, chỉ duy đối nàng không cho ăn không cho ngủ. . . kẻ nào dám nàng liền liều với kẻ đó!

Dương ma ma nhất thời cắn nín, lặng thinh nhìn nàng không chớp mắt.

Ai nói công chúa thay đổi rồi? Ai nói công chúa hiền lành tốt tính rồi?? Kẻ nào tung tin này lão nương phan thây kẻ đó ra!!!

“Phế vật vẫn hoàn phế vật!” Một giọng nói chanh chua từ cửa truyền vào cắt đứt trò chuyện của những người trong phòng. Thạch Yến không cần nhìn cũng biết người tới là ai.

Ghét nàng như vậy, còn có thể đánh đá thành như vậy. . . ngoài Dung quý phi ra trên đời e rằng không có người thứ hai!

“Còn tốt hơn những người so với phế vật cũng không bằng!” Khóc mũi nàng trong khăn hi công lên thành một nụ cười mỉa mai, hoàn toàn có thể hình dung được gương mặt người gọi Quý phi kia bên ngoài đang vận vẹo khó coi tới mức nào.

Dung quý phi từ trước đến giờ đều chưa từng ném qua lời lẽ công kích như vậy, nhất thời ghen hờn tràn trề, muốn nói lại không biết nên nói cái gì. Thạch Yến trước nay ức hiếp người khác hoàn toàn là dùng vũ lực, với đầu óc của một phế vật như nàng hoàn toàn không đủ thông minh để nói ra những câu sâu cay. Chuyện này có chút khiến Dung Ái không chuẩn bị kịp.

Không phải là nàng ta đụng hống đầu rồi sẽ ngu ngốc hơn hay sao? Vì có gì lại có thể thông minh hơn a?

Thiên lý ở đâu chứ???

Nha hoàn Tiểu Hoàng nhin không được trong lòng vỗ tay tán thưởng chủ tử nhà mình. Nhìn sắc mặt của Dung quý phi hiện giờ, chỉ sợ rằng không đầy một khắc nữa nàng ta liền phun ra máu cho xem!

Dung quý phi a~ Người xưa chẳng phải có câu gọi là ‘Không tìm đường chết ắt không chết’ hay sao? Sao người một chút cũng không lãnh ngộ được vậy??

“Ta không rảnh đối cò với người! Quân vương đang đợi bên ngoài, không tiện vào, người bảo ta gọi người nhanh một chút ra tiền điện cử hành nghi thức, mau chóng xuất phát về Tây Oa Thiên quốc!!!” Dung Ái trầm giọng đối nàng truyền tin, trong lòng không hề cam tâm một chút nào.

Thạch Yến cảm thấy không xong rồi, quả thật ông trời rất trớ trêu. . . thứ nàng mong đợi chính là hấn không đích thân đến, để nàng trên đường từ đây tới tiền điện tìm cách trốn thoát dễ dàng. Nhưng mà hiện tại hung thần đang đứng trước cửa, nàng cho dù có mọc thêm hai cái cánh, biến thành người dơi trong truyền thuyết cũng đừng mong thoát được!

Hàn Thiên Quân! Ta hận chết người, bản công chúa hận chết người!!!

Nha hoàn Tiểu Thanh cùng Tiểu Hoàng mỗi người một bên giữ tay công chúa bước ra khỏi phòng, có thể cảm nhận bàn tay nhỏ nhắn mịn màng của chủ tử không ngừng toát mồ hôi lạnh ngắt. Bên ngoài, Hàn Thiên Quân thân hình cao lớn vững chãi khoát lên một bộ y phục tân lang chói mắt càng làm cho người khác không thể không nhìn đang cận kề quan sát nàng, trên môi chung quy vẫn duy trì nụ cười lễ nghĩa cho có lệ.

Khi bàn tay nằm trọn trong bàn tay to lớn lạnh lẽo kia, Thạch Yến chỉ cảm thấy tương lai phía trước mù mịt rồi. Hành trình tu thành sâu gao của nàng so với chuyện thầy trò Đường Tăng lên Tây Thiên thỉnh kinh còn muốn lên Tây Thiên hơn!

Nghi thức lễ nghĩa trong Dương Triều Dương quốc cũng tương đối khiến người ta phiền nhiễu, cứ cứ qua cứ lại, hành qua hành lại chớp mắt đã hơn nửa ngày, cuối cùng cũng tới lúc công chúa như nàng phải lên xe ngựa chia tay vương quốc thân yêu tiến về Tây Oa Thiên quốc xa xôi.

Phượng Hoàng hậu ôm lấy con gái khóc lóc thương tâm, hoàng thượng đứng một bên không rõ cảm xúc gì. Chỉ có người dân trong nước là vui mừng phấn khởi nhất.

Công chúa phế vật như nàng, tổng đi được rồi, cuối cùng cũng tổng đi được rồi!! Sau này cũng an tâm mà làm lão bách tách lương thiện cả đời sung túc ấm no a~

“Hoàng nhi, sau này đã là thê tử của người ta, tính tình phải tiết chế một chút có biết không?” Mẫu hậu nàng quả đúng là yêu thương con gái đến nghiện, sau khi ôm ấp áp áp còn trước lúc nàng lên xe mà kéo lại dặn dò một lượt. Thạch Yến nghe đến mức lỗ tai cũng muốn lủng bưng.

“Hài nhi biết rồi! Mẫu hậu, người ở lại chú ý giữ gìn sức khỏe!!!” Nàng nâng bàn tay mịn màng của mẫu hậu, vuốt ve cẩn trọng rồi khéo léo quăng sang một bên, dứt khoát nhanh chóng leo tót lên xe ngựa luôn.

Thiên a! Chết sớm chết muộn gì cũng phải chết, chi bằng chết nhanh một chút, cứ vùng vằng thế này cứ như cửa cổ theo phong cách kéo đàn cò. . . đau dài dài, đau thấu ruột gan, hành hạ thê thảm nha~

Chương 5: Hàn Thiên Vũ?

Ngồi trên xe ngựa giăng xích qua một đoạn đường dài, Thạch Yến có loại xúc động muốn nôn mửa, tuy nhiên nhìn đến người bên cạnh khuôn mặt trấn tĩnh, hoàn toàn giống như không có việc gì ngồi đó nhàn nhã cảm quát phát qua phát lại, nằng lại cổ đề xuống.

Ồ hiện đại nằng chính là vua say xe, đi xe gì cũng có thể nôn đến mặt xanh hồng chỉ là loại xe ngựa vô cùng không êm ái này?!

Hàn Thiên Quân nhìn mặt nữ tử bên cạnh lúc xanh lúc trắng, chỉ nhẹ liếc mắt một cái đầy khinh thường, môi mòng từ tốn phun ra hai chữ: “Vô dụng!”

“Quân vương, người cứ im lặng càng lâu càng tốt, thỉnh người mãi mãi đừng mở miệng ra đi!” Thạch Yến không vui trừng hấn, ánh mắt long lanh mong nước vì tức giận mà mờ to vô cùng đáng yêu. Hàn Thiên Quân có chút mơ hồ nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái ‘mặt than’ ban đầu, dòi mắt khỏi người nằng.

Hừ! Mỹ nhân kế? Xem ra đại ca hấn cũng dụng tâm không ít đây!?

“Còn bao lâu mới tới nơi?” Thạch Yến nhin không được một môi, một lúc sau lại mặt dày quay sang cùng hấn bắt chuyện.

“Thực sự không biết?” Hàn Thiên Quân cây quạt vẫn luôn che đi nửa khuôn mặt, hoàn toàn không để người đối diện nhìn ra hiện tại hấn đang có biểu cảm gì, nhưng từ giọng nói kia, Thạch Yến có thể nhận ra tám phần châm biếm mỉa mai.

Quái lạ! Tại sao hấn ta đối với nằng vẫn luôn luôn đề phòng như phòng trộm thế nhỉ? Theo như nằng biết thì bọn họ thực sự chưa từng gặp nhau lần nào, hấn vì cái cơ gì lại chán ghét nằng như vậy? Nói cách khách chính là ghét ‘Thạch Yến trước đây’ như vậy???

Thạch Yến dùng ánh mắt khó hiểu bắn sang hấn, Hàn Thiên Quân lạnh mặt liếc nằng một cái, sau đó. . . quay lưng về phía nằng.

Xe ngựa chật hẹp lại chỉ có thể đối diện với một tấm lưng rộng, lâu lâu còn có thể bị xích đến bay lên một đoạn, Thạch Yến cuối cùng cũng bùng nổ: “Dừng! Bồn công chúa muốn xuống xe!!!”

Khăn hi trên đầu vốn dĩ đã bị nằng hung hăng kéo xuống từ lâu, Hàn Thiên Quân thân là quốc vương một nước nhưng cũng không quan tâm đến mấy thứ lễ nghĩa này cho lắm, dù sao cũng không phải hấn cam tâm tình nguyện cưới nằng, nằng như thế nào cũng không liên hệ gì với hấn.

Tuy nhiên lần này thì khác, nằng muốn xuống xe, trước bao nhiêu ánh mắt của quân lính bên cạnh hấn bắt buộc phải giữ một chút qui cũ, vì thế trước khi Thạch Yến đặt được chân xuống đất đã trong chớp mắt trùm khăn lên đầu nằng lần nữa.

Thạch Yến đang ung dung thoải mái thong dong tự tại, đột nhiên ‘Xoạt’ một tiếng liền cảm thấy trời đất tối đen, khỏi cần nói cũng biết nằng hận hấn ta hận đến mức nào.

Nha hoàn Tiểu Thanh cùng Tiểu Hoàng nghe nói chủ tử muốn xuống xe, từ hai bên tả hữu lập tức như gió mà lao ra, chỉ sợ bản thân sơ suất một chút khiến chủ tử bị thương thì bản thân các nằng thảm rồi!

Thạch Yến vô lực đành dựa vào hai nha hoàn thiếp thân nhà mình, mỗi người một bên làm điểm tựa mà chênh vênh bước xuống, cảm thấy hình như trời đất cũng bắt đầu quay cuồng rồi. Cô công chúa nào đó không hề để mắt đến hình tượng mỹ nữ nho nhã, chỉ một lòng nôn nóng thúc giục người bên cạnh dìu nằng đi sang góc khuất gần nhất có thể.

Ban đầu Tiểu Thanh cùng Tiểu Hoàng còn e sợ chủ tử sẽ lại giờ trò, ngập ngừng rất lâu cũng không nhúc nhích, đến lúc Thạch Yến tức giận vô lực giậm chân một cái mới mang theo tâm trạng bất an dìu nằng đi. Vừa đến nơi, Thạch Yến chỉ còn biết vén khăn cầm đầu xuống gốc cây nôn thốc nôn tháo, bao nhiêu thứ nằng vất vả lắm mới len lén ăn được cũng vì một màn này mà hết thấy đều bị tống ra ngoài.

Đúng lúc này, một bàn tay to lớn ấm áp ở sau lưng nằng nhẹ nhàng vỗ. Thạch Yến kinh hoàng đến mức quên luôn về bề ngoài nhếch nhác của bản thân mà nhảy phốc một cái xoay người lại, tà giả y đồ thẩm theo động tác của nằng mà tạo thành một tuyệt cảnh vô cùng bắt mắt.

“Người là ai?” Nằng âm thầm quan sát người đang đứng trước mặt, ánh mắt hấn ta nghiêm nghị mà ấm áp lại mang theo chút giáo hoạt, thân hình cao to vững chãi, ừm. . . sống mũi cao thẳng, đặc biệt chính là đôi mày kiếm hao hao giống với tên tướng công trời đánh nhà nằng.

“Đệ muội, là ta!” Nam nhân nhẹ nhàng kéo khoe môi thành một nụ cười ấm áp, cộng thêm vẻ bề ngoài bắt mắt càng khiến hấn đặc biệt trở nên thu hút ánh nhìn của người khác phái.

Đệ muội? Gọi nằng là đệ muội sao???

Trong lòng Thạch Yến bắt đầu xuất hiện ba dấu chấm hỏi to đùng đoàn.

Người này theo như bề ngoài mà nhìn cũng có chút tương đồng với Hàn Thiên Quân, nhưng thứ cảm giác mang lại lại hoàn toàn trái ngược. Nếu nói Hàn Thiên Quân ngang ngược cô lãnh, thì người gọi nàng hai tiếng ‘Đệ muội’ này chính là ảm áp nhưng xa cách. Ừm . . . chính là cái loại khí khái của nam phụ truyền kỳ in trong truyền thuyết!

“Người là. . .?” Thạch Yến khó chịu không thèm suy đoán làm gì, nhưng với trí thông minh không tồi của nàng cũng ngẫm nhìn ra được, người này tám chín phần là hoàng huynh cùng cha khác mẹ với Hàn Thiên Quân!

“ . . . Nàng. . . Tiểu Yến, thiết thời cho nàng, sau này ta nhất định không bạc đãi nàng đâu!” Nam nhân khóe mắt tràn đầy áy náy nhìn nàng, dịu dàng đưa tay lên thoa thoa làn da mềm mịn trên mặt nàng.

Thạch Yến cảnh giác lùi về phía sau, những lời hắn ta nói quả thật khó hiểu đến mức khó tin!

Đại ca à, người chuyển chủ đề cũng phải biết khéo léo một chút có được hay không? Hai thứ trái ngược nhau lại bị người gán ghép một cách tự nhiên như vậy.

Này nhé, có ai lại đi tình tứ với thê tử của đệ đệ mình như vậy? Còn nói ra những lời không biết xấu hổ đến buồn nôn như vậy chứ??? Nàng tuy là từ thế kỷ XXI xuyên về đây, nhưng là cho dù hiện đại tư tưởng có thoáng đến mấy cũng không loạn thành ra thiên lí bất dung như vậy nha!

“Ta biết nàng đang giận ta. . . nhưng Tiểu Yến, ta là vạn sự bất đắc dĩ!” Nam nhân tiến lên một bước, Thạch Yến nhảy bèn phát hiện ra giọng hắn ta càng ngày càng nhỏ, hình như không muốn cho người khác nghe thấy. Thạch Yến từ trong tâm khảm sâu sắc cảm thấy người này và Hàn Thiên Quân đúng là huynh đệ, mặt dày cũng ngang nhau.

“Ta thực sự không quen biết người, làm phiền người tự trọng một chút!” Nàng nâng cao âm giọng, cố ý nói cho người bên ngoài nghe thấy. Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng vốn dĩ sau khi đưa nàng ra đây thì đã đứng ra xa một khoảng phía trước cùng đoàn người đi Tây Oa Thiên quốc, bất ngờ nghe thấy thanh âm liền hốt hoảng chạy lại: “Công chúa, có chuyện gì vậy?” Tiểu Hoàng nhanh nhẹn vọt tới trước, lập tức thấy được thân ảnh to lớn của nam nhân kia, hốt hoảng đến mức hét lên: “A? Người là ai? Dám vô lễ với công chúa nhà ta à?”

Tiểu Thanh chậm chân hơn nhưng thị lực vô cùng tốt, tuy rằng ngây thơ nhưng chưa tới mức ngu ngốc. Gặp tình huống như thế này, nhất định phải bẩm báo cho Quân vương!

Trong lúc ba người bọn Thạch Yến đang mắt to trừng mắt nhỏ, phía xa liền truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Các người loạn cái gì?”

Hàn Thiên Quân một thân y phục đồ thẩm chói mắt, thân hình so với nam nhân kia còn có chút cao to hơn, khí thế đặc biệt hơn người. Khi hai đạo ánh mắt nam tử cùng chạm vào nhau, xung quanh lập tức xuất hiện một loại không khí giương cung bạt kiếm. Thạch Yến tựa như con chim nhỏ bị hoảng loạn, rón ra rón rén trốn khỏi nam nhân kì quái, nhanh như chớp nấp sau lưng Hàn Thiên Quân thò đầu ra nhìn.

Tuy là điểm tựa này không tốt là bao, nhưng ít nhất cũng an toàn hơn bên kia a~

Hàn Thiên Quân dùng ánh mắt không rõ ràng nhìn một loạt hành động của nàng, mắt phượng khẽ híp thành một đường nguy hiểm: “Đại hoàng huynh, nương tử là huynh thay đệ sắp đặt, đệ tôn trọng huynh thì huynh cũng nên nể mặt đệ một chút!”

“Hoàng đệ nói gì vậy? Bốn vương nghe thật sự không hiểu!” Người được gọi đại hoàng huynh, đích danh Hàn Thiên Vũ- Vũ vương gia giả ngu nhìn đệ đệ cùng cha khác mẹ, nụ cười khách sáo giả tạo.

“Rõ ràng là người sàm sỡ ta!” Cô nương nào đó uất ức trong lòng dâng cao, không cam tâm chu môi kháng nghị với người đối diện.

Hàn Thiên Quân có chút khó hiểu nhìn nàng bằng ánh mắt dò xét, Thạch Yến thấy hắn nhìn mình không chút thiện cảm bèn trừng lại. Hai người cứ người ngó ta ta ngó người, không để ý tới Hàn Thiên Vũ bên cạnh sắc mặt đã bắt đầu khó coi.

Nàng không nhận ra hắn! Thực sự không nhìn ra hắn hay sao?

Chẳng phải bọn họ đã giao hẹn, sau khi nàng được đón về Tây Oa Thiên quốc sẽ. . . có gì bây giờ lại như thế này? Đóng kịch cũng không nên đóng thành như vậy!

“Hoàng huynh, thê tử của đệ nói như vậy, huynh giải thích một chút xem?!” Hàn Thiên Quân dò tìm mắt sang đại ca hữu danh vô thực của mình, cười mà không cười nhìn hắn ta.

Mặc kệ bọn họ có diễn phức tạp như thế nào, hắn cũng chỉ cần tùy cơ ứng biến, giả ngu một chút cũng không thiết thời gì.

Từ lúc năm tuổi mẫu thân đã qua đời, sống được đến ngày hôm nay, leo lên được vị trí này đều là tự hắn một tay gầy dựng, tự mở đường cho bản thân đi. Chuyện có thể qua mắt được Hàn Thiên Quân hắn e rằng cũng chẳng còn!

Tầm lưng vững chải cảm nhận được hai bàn tay bé bỏng nắm chặt áo mình dần dần xiết chặt, cuối cùng biến thành nhéo, đau đớn cắt đứt suy nghĩ rối loạn của hắn. Thạch Yến ở phía sau cảm phần trút giận lên người tương công hồ. Xem xem, thê tử người bị người khác bắt nạt thành như vậy người còn ở đó nói nhảm mà coi được sao?!

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy uất ức! Hắn đây là đang nghi ngờ lời nàng hay sao chứ? Nghĩ nàng rảnh rồi không có chuyện gì làm lại đi chia rẽ huynh đệ

hai người hẳn chắc?!!

“Hoàng đệ, có thể là đệ muội hiểu lầm rồi!” Hàn Thiên Vũ cười gượng, cảm thấy thật mất mặt. Trước bao nhiêu binh lính như thế này lại làm ra những thứ không đâu!

“À, chính là như vậy sao?! Vậy thì tốt!!” Hàn Thiên Quân nhướn mày như đã hiểu, còn không ngừng gật đầu suy xét, nụ cười giả tạo trên môi nhanh chóng xuất hiện như mọi khi, hoàn toàn không thèm nhìn đến cô nương sau lưng đang nhảy lên bành bạch kháng nghị.

Thạch Yến trừng mắt anh chồng, hết nhìn anh chồng lại nhìn tướng công, cảm thấy bản thân thật thiệt thòi thật oan uổng.

Hừ! Hàn Thiên Vũ chứ gì? Đại bá chứ gì?? Vương gia chứ gì??? Xem sao này nàng như thế nào từ từ chính hần, cái nam nhân này tốt nhất nên tránh xa một chút!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vũ Vương Gia Mất Mặt

Đến lúc Thạch Yến đến được kinh thành Tây Oa Thiên quốc đã là chuyện của ba ngày sau, trên đoạn hành trình này Thạch Yến nàng không biết là đã trải qua bao nhiêu khổ sở. Càng tội hơn cho Tiểu Thanh Tiểu Hoàng và những binh sĩ theo cùng, phải đi bộ suốt mấy ngày liền như vậy, nàng chỉ cần nghĩ một chút thôi cũng đã thấy mệt chết rồi.

Thạch Yến đương nhiên không biết, cái loại hai chân đi đường này chỉ khó khăn đối với người hiện đại sống trong công nghệ máy móc như nàng, còn đối với những binh sĩ ngày đêm luyện tập khắc khổ này, chuyện như vậy chẳng qua chính là thời gian rảnh rỗi làm chút trò giải trí mà thôi!!

Tuy nhiên chuyện này chỉ là thứ yếu, thứ chủ chốt khiến Thạch Yến cảm thấy khó chịu chung quy vẫn là ba chuyện: Chuyện thứ nhất- ban ngày ngồi xe ngựa cùng Hàn Thiên Quân; Chuyện thứ hai- Suốt quãng đường phải nhìn thấy Hàn Thiên Vũ đi tới đi lui trước mặt; Chuyện thứ ba cũng là chuyện quan trọng nhất- ban đêm phải ngủ cùng một chỗ với tên mặt than đại phu quân kia!!

Thạch Yến nàng bẩm sinh dung mạo và tướng ngũ không liên quan tới nhau, lúc say sưa ngon giấc vẫn là theo bản năng ‘bung thả hết mình’ mà nằm. Cũng vì chuyện này nàng không ít lần phải hứng chịu ánh mắt khinh thường của Hàn Thiên Quân, mỗi lần như vậy nàng chỉ hận một nỗi không thể lẳng tri hần, dùng tâm niệm nguyên rửa hần.

Mà tên hỗn đản chết tiệt kia có một lần vô tình nhìn thấy nàng âm thầm lăm nhăm mắng mủi tám đời tổ tiên nhà hần, buộc miệng phun một chữ khiến nàng nhớ suốt đời. Một chữ đó chính là “Bệnh!”

Khụ. . . hay cho một cái nam nhân độc mồm lòng dạ nhỏ nhen!

Xùy xùy, dù sau đó cũng là chuyện đã qua, nói tới nói lui chỉ khiến bản thân càng thêm tức giận thôi.

Hoàng cung Tây Oa Thiên quốc không hổ danh là đệ nhất hoàng cung, uy nga tráng lệ miễn bàn, nơi này so với Đông Triều Dương quốc đúng là như kim cương so với thép nguội, vô cùng chênh lệch, thậm chí còn là khoa trương lớn hơn gấp ba lần!

Một cô gái hiện đại lương thiện lười biếng như nàng, không thể tưởng tượng được bản thân sẽ có một ngày được đứng trong hoàng cung của một vương quốc to lớn xinh đẹp thế này.

Hàn Thiên Quân khẽ liếc sang nàng, bàn tay chung quy vẫn không ngừng nhẹ nhàng phe phẩy quạt ngọc: “Ngạc nhiên như vậy sao?”

“Ai nha, quân vương của ta, tướng công tốt của ta, người nói xem có thể dẫn ta đến tẩm cung của bản thân nhìn qua một chút hay không?” Thạch Yến khuôn mặt rõ lên nụ cười nịnh hót, giờ phút này trong lòng nàng chỉ có một ý niệm, chính là hoàng cung rộng lớn uy nga tráng lệ như vậy, tẩm cung của nàng chắc chắn bảo đảm chất lượng giấc ngủ a!

“Như thế nào? Mệt rồi?!” Hàn Thiên Quân nhướn mày phượng hươu nàng cười ‘dịu dàng’, bàn tay đang rảnh rỗi thuận tiện choàng qua eo ôm lấy thân hình mảnh khảnh vào lòng. Cả người Thạch Yến phút chốc cứng đờ, đối với loại biến chuyển tâm trạng thất thường của hần ta vốn dĩ không thể thích ứng được, tùy tiện qua loa gật đầu một cái.

Phía sau, nét mặt Hàn Thiên Vũ e rằng chỉ hai chữ ‘khó coi’ cũng không đủ để hình dung, ánh mắt nguy hiểm liếc đến nơi hai người đang tiếp xúc.

Khi đứng trước chiếc giường mới hoa hoa lệ lệ, Thạch Yến có loại xúc động phi thường mãnh liệt.

Thiên a~ Thật không thể tin được cái giường này chính là tạc thành từ một khối Bạch Dương bảo ngọc- đông ẩm hè mát, thuận tiện bỏ một miếng vào nước, nước liền biến thành thanh mát ngọt diệu?!!

Cái gì gọi là hạnh phúc ngập tràn? Như nàng bây giờ chính là hạnh phúc ngập tràn!

Có nhà đẹp, giường ngủ cũng đẹp, không những đẹp mà còn sang chảnh. Này nhé, cha mẹ chồng đều đã sớm cưới hạt quý tiên, không cần làm con dâu tốt, tướng công đẹp để yêu nghiệt mị hoặc lại không có một đồng phi tần mỹ nữ, một mình người hưởng cả giang sơn chẳng phải rất tốt sao?!

Khụ. . . tuy là tên tướng công này có chút thất thường, nhưng chung quy vẫn là có thể dùng để ngắm một chút đỡ buồn chán mà. . . nhỉ?!

“Người thấy thế nào? Bản vương cũng đâu có bạc đãi người phải không?” Chất giọng Hàn Thiên Quân dịu dàng trầm ấm, ở bên tai nàng thì thầm. Người ngoài nhìn vào chỉ có thể dùng một câu thành ngữ ‘tương kính như tân’ để miêu tả hai người.

Thạch Yến nào còn lòng dạ đi quảng mấy cái chuyện đó, vui mừng gật đầu liên tục, dùng ánh mắt như sói đói nhìn chăm chăm khối ngọc to chẳng kia muốn rõ dài.

Khối ngọc vừa quý vừa to như vậy dùng làm giường nằm quả thật quá lãng phí. . . xê ra bán có thể kiếm được bao nhiêu ngân lượng a~ Nàng tình nguyện thiết thoi ngủ giường bằng vàng ròng như ở Đông Triều Dương quốc cũng không sao đâu, thật đấy!

Hàn Thiên Quân nhìn ánh mắt như muốn biến thành kim nguyên bảo của nữ tử, khóe môi nâng lên một nụ cười như có như không, thần bí mà quý dị.

Đại ca, thế tử người chọn cho ta cũng thật tốt quá đi?! Ngay thơ như vậy lại xinh đẹp như vậy, muốn dụ dỗ một người nam nhân quả thật không khó, nhưng mà người cũng không thử nghĩ xem Hàn Thiên Quân ta là ai?! Bất không được gả còn mất nắm thóc, câu tục ngữ này e rằng sinh ra đã dành cho người rồi!

Thạch Yến nào biết trong lòng người bên cạnh đang suy nghĩ cái gì, chỉ một mực chú tâm đến giường lớn, suy nghĩ nên xê nó ra làm mấy phần thì tốt. . .

“Người cũng mệt rồi nên nghỉ ngơi đi, ta rời đi trước, chốc nữa lại đến tìm người!” Giọng nói Hàn Thiên Quân cùng suy nghĩ của hắn bất đồng, tươi cười trên môi ngày càng đậm quay sang hướng Hàn Thiên Vũ đang đứng phía sau: “Hoàng huynh, chẳng hay huynh có chuyện gì cần bàn mà luôn đi theo hai người bọn ta như vậy?”

“Ta chỉ muốn xem đệ muội thích ứng có tốt không thôi, dù sao cũng là chỗ quen biết, ta nghĩ nên thay đi mẫu nàng chiếu có một chút” Hàn Thiên Vũ cố ép ra nụ cười hiền hòa dễ gần, ánh mắt chốc chốc lại dục chuyển đến bóng lưng yêu kiều của Thạch Yến.

Di mẫu nàng vốn là biểu tỷ muội với mẫu thân của Hàn Thiên Vũ, hắn ta dùng lý do này che đậy cũng coi như qua được một ải. Hàn Thiên Quân cười mà không cười gấp lại cây quạt trong tay, làm ra một bộ dáng ngạc nhiên: “Thì ra là vậy. . .? Như vậy bây giờ thế tử của trẫm thích ứng tốt rồi, muốn nghỉ ngơi, vương gia huynh chẳng hay còn muốn đến chiếu có gì sao?” Giọng điệu mỉa mai lại cộng thêm xưng hô khác biệt, khiến người nào có đầu óc liền biết hắn đang có ý đuổi người.

Hàn Thiên Vũ bị làm cho mất hết thể diện, ánh mắt gian xảo khẽ đảo qua người Thạch Yến một cái liền cuối người hành lễ rồi đi: “Vậy thần không làm phiền Vương hậu nghỉ ngơi, thần cáo lui”

Thạch Yến một biểu tình xem kịch vui nhìn theo bóng lưng người mới rời đi, cả ánh mắt đều là ý cười.

Hừ! Cho người chết, chán ghét cái tên nam nhân không biết liêm sỉ nhà người!”

“Hàn Thiên Quân, người quả nhiên lợi hại, một cái con gián đánh không chết đuổi không đi như vậy lại bị người chọc đến cụp đuôi bỏ chạy a~”

“Hừ?!” Hàn Thiên Quân nhìn nàng một bộ dạng vui sướng khi người gặp họa khiến hắn có chút khó hiểu. Nữ tử này rốt cuộc là diễn kịch quá giỏi hay à đầu thực sự đã bị đụng hòng rồi?!

Thạch Yến thấy hắn nhìn mình chăm chăm bèn giương mắt nhìn lại, mắt đối mắt một lúc lâu, dung mạo như tạt của hắn khiến nàng có chút bối rối mà đỏ mặt quay sang hướng khác: “Ta mệt rồi, người chẳng phải có việc cần làm sao, mau đi đi!”

Cô nương nào đó then thùng, bộ dáng đáng yêu thuần khiết lại có phần khiến người khác say đắm.

Hàn Thiên Quân tự trấn định bản thân không thể để mình bị nhan sắc kia dụ hoặc, hắng giọng một tiếng rồi quay người rời đi. Nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra, một người cao ngạo như hắn lại có thể vì một nữ nhân mà sắc mặt tự nhiên nhiễm chút hồng hào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tướng Công Vô Nhân Tính

Hàn Thiên Quân ngồi trong thư phòng, bàn tay thon dài nhanh nhẹn lật giở từng trang sách cũ, bên cạnh là đại hộ vệ tên Yến Thanh đang uy nghiêm đứng thẳng, báo cáo tin tức mình vừa thu thập được.

"Giáo chủ, tình báo gửi thư về, nói giáo chủ phụ nhân trước khi gã cho người đã cãi nhau rất kịch liệt với phụ mẫu. . . Ừm, đập đầu tự vẫn!" Sắc mặt Yên Thanh khó coi, theo thói quen nói một chút liền quan sát sắc mặt chủ nhân bên cạnh.

"Thì sao?" Hàn Thiên Quân nhún mày một cái, sau đó lật sang trang sách kế tiếp, sắc mặt lại phục hồi như cũ không nhìn ra chút cảm xúc gì.

Yên Thanh cẩn trọng nặng ra từng chữ: "Lúc tình lại đã mất trí nhớ, tính tình thay đổi lớn."

"Mất trí?" Hàn Thiên Quân cuối cùng cũng rời mắt khỏi mấy con chữ nghèo nàn khiến người khác phát ngáy, ánh nhìn sắc bén mang theo chút thú vị bắn lên người của nam nhân bên cạnh, khóe môi mỏng kéo thành một nụ cười thần bí.

Xem xem, thú vị biết bao nhiêu. Nếu nàng ta thực sự biến thành như vậy, đợi đến lúc hoàng huynh hẳn phát giác ra e rằng đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. Còn nếu là đóng kịch. . . như vậy phải xem nàng đóng tốt thế nào?!

"Yên Thanh, ngươi giúp ta điều tra Khắc Thiên giáo của Vũ vương, nếu như có tin tức gì phải báo ngay cho ta." Hàn Thiên Vũ lập giáo phái âm thầm ở sau lưng hẳn tạo phản hẳn không phải không biết, chỉ là chẳng muốn quan tâm mà thôi.

"Tuân lệnh giáo chủ!" Yên Thanh chấp tay hành lễ, nhanh chóng phi thân rời khỏi.

Hàn Thiên Quân nhìn theo bóng lưng nam tử tuấn tú vừa biến mất sau hành lang dài hẹp, ánh mắt lần nữa khẽ lay chuyển, âm thầm tính toán kế sách.

Nếu nàng thực sự mất trí nhớ thì tốt, nhưng hiện tại quan trọng là hẳn vẫn chưa xác định được thực hư, xem ra vẫn phải cẩn thận thăm dò thì tốt hơn hết.

Thạch Yến ở trên giường lớn lăn qua một vòng lại một vòng, vô cùng thích thú với cuộc sống sâu gạo đáng yêu trong tương lai.

Hàn Thiên Quân cũng không tệ, tuy miệng hơi độc một chút, cộng thêm tính tình khó ưa thích một chút nhưng chung qui vẫn đối xử với nàng rất tốt. Vốn trong lòng nghĩ sau khi gã cho hẳn rồi thì giấc mơ lười nhác của nàng coi như tan tác, nhưng xem ra là do nàng tự nghĩ quá nhiều.

Tiểu Thanh cùng Tiểu Hoàng đứng bên dưới lễ mắt nhìn chủ tử nhà mình cứ tiếp diễn cái màn 'lần không biết mặt mới' của mình, trong lòng khó tránh khỏi nảy sinh cảm thán.

"Công. . . Vương Hậu, người như vậy không cảm thấy chóng mặt sao?" Tiểu Hoàng vẫn chưa thích ứng kịp với xưng hô mới, có chút không tự nhiên mở miệng kháng nghị.

Tiểu Thanh cảm thấy rất chí lý ở một bên không ngừng gật gù phụ họa: "Người xem a, chúng nô tỳ bị người làm cho choáng váng hết rồi!"

"Các ngươi thật nhiều chuyện mà, có ai bảo hai ngươi phải nhìn ta không? Các ngươi ở đó than thở cái gì!" Thạch Yến tạm dừng lại hành vi, không vui đối hai nha hoàn nhà mình làm một cái biểu mô.

Mặt hai người Tiểu Thanh cùng Tiểu Hoàn nhanh chóng biến thành cái bánh bao ướt mưa, ừ ừ dột dột.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền vào một giọng nói quen thuộc, từ tốn đến mức khiến người nghe ớn lạnh: "Xem ra thích ứng rất tốt!"

Hàn Thiên Quân trên tay vẫn hiện hữu quạt ngọc, ánh mắt thoáng qua một chút ý cười nhạt.

"Tham kiến Quân vương!" Tiểu Thanh Tiểu Hoàng giật mình một cái, khẽ cúi người hành lễ.

Hàn Thiên Quân phát nhẹ tay ý bảo hai người lui ra. Hai nha hoàn nào đó có chút bất an nhìn Thạch Yến một cái, cuối cùng cũng bắt đầu rời khỏi hiện trường, trước khi ra khỏi còn không quên cẩn thận khép kín cửa lại.

Hàn Thiên Quân chứng kiến hết thấy, ánh mắt sắc bén mang theo ý cười nhàn nhạt quét qua người Thạch Yến khiến nàng không khỏi run lên một cái: "Hai nha hoàn kia hình như rất đề phòng ta, ngươi nói xem sao lại như vậy?!"

"Chẳng phải ngươi đối với ta cũng vậy sao, hỏi ta cái gì chứ!" Thạch Yến trừng mắt, giọng nói mang theo mấy phần uất hận.

Hàn Thiên Quân khóe môi khéo léo chuyển động tạo thành một đường cong hoàn hảo: "Ta rõ ràng như vậy sao?"

"Dĩ nhiên!" Lần nào cũng khiến nàng nảy sinh cảm giác bản thân là người tội ác tày trời, thiên lý bất dung vậy: "Ngươi nói xem, ta trước kia đã từng làm chuyện gì đắc tội ngươi vậy?"

"Trước kia?" Hàn Thiên Quân nâng cao âm giọng, ý cười trong mắt ngày càng rõ rệt.

Thạch Yến tự biết bản thân mình lỡ lời, nhanh chóng xua tay: "Không có, ta chỉ tùy tiện nói đùa thôi, ngươi đừng để tâm làm gì."

"Ta vốn dĩ cũng không để ý ngươi làm nhảm cái gì!" Tên nào đó rất không nể mặt trêu chọc nàng, quạt ngọc trên tay phát một cái khép lại: "Bổn vương chỉ đến nghỉ ngơi thôi, nào biết nơi này lại trở nên ồn ào như vậy!" Ánh mắt Hàn Thiên Quân biến từ vui vẻ sang chán ghét, khẽ thâm thúy liếc nàng một cái.

Thạch Yến trong lòng âm thầm giờ ngón giữa.

Ngươi kiêu căng cái gì chứ! Nghi ngơi thì nghỉ ngơi đi, nói nhiều thứ như vậy không thấy mỏi miệng hay sao?

(T/g: Người ta như vậy còn chê nói nhiều sao con gái - _-|||)

Hàn Thiên Quân thấy nàng đang nhẹ giọng lầm bầm, đoán chắc tổ tiên mười tám đời nhà mình đã lần lượt bị lôi ra rồi.

"Bỏn vương muốn nghỉ ngơi rồi!" Thanh âm trầm trầm của hắn truyền tới bên tai Thạch Yến khiến nàng có chút không hiểu được: "Ngươi nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, nói với ta nhiều lần như vậy làm gì?"

"Ngươi đang nằm trên giường của ta!"

Thạch Yến nghe 'đoàng' một tiếng như sét đánh ngang tai.

Cái gì mà giường của ta? Cái gì mà giường của ngươi. . . Đây chẳng phải đều là một sao?!

Đừng nói hấn ta muốn đuổi nàng xuống nha~

"Ta không hiểu ngươi nhằm nhĩ cái gì" Thạch Yến giả ngu đến cùng, trong mắt ánh lên sự chột dạ nồng đậm, đôi con ngươi khẽ chuyển động không dám nhìn thẳng vào mắt người đối diện.

Hành động nhỏ của nàng không thoát khỏi tầm ngắm của Hàn Thiên Quân, dấy lên hứng thú của hắn: "Giường của ngươi. . . bên kia!"

Thạch Yến dõi theo hướng tay hắn chỉ, đập vào mắt là hình ảnh chiếc giường nhỏ bé đen đúa xấu xí nằm ẩn trong góc tối không dễ dàng quan sát được. Nàng thực sự sắp khóc đến nơi.

Cái gì chứ! Vừa thấy liền biết không dễ nằm rồi, không có chăn ấm đệm êm thì đã đành, bề ngoài còn khó coi như vậy. . .Nàng. . . nàng không muốn ngủ ở đó đâu a~ T___T

Nhưng Thạch Yến quên mất một chuyện, nàng muốn hay không muốn với kết quả là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

Vì thế vị công chúa từng chịu 'thiệt thòi' ngủ trên giường bằng vàng ròng, sau khi thăng chức thành Vương hậu một nước chính thức phải cuốn gối chuyển sang giường gỗ mục. Ý niệm tốt đẹp dành cho Hàn Thiên Quân từ đó coi như mất hết!

Tên chết dẫm, quả thực thích chơi khăm nàng!

"Nhưng tướng công à, ngươi nói xem chẳng phải bình thường ngươi đều ở thư phòng, tẩm cung này ban ngày có thể nhường cho ta một chút không?" Trong lòng Thạch Yến âm thầm niệm một vạn tám mươi chữ thần chú, trên mặt tươi cười ngọt ngào đến là xuân về hoa nở.

Hàn Thiên Quân thừa biết nàng tính toán cái gì, lạnh lùng liếc mắt: "Ta bình thường không có thói quen cùng người khác sử dụng chung đồ vật" Kể cả người cũng vậy. Tuy nhiên nữa về sau là trong đầu thầm nghĩ, không có nói ra.

Mặt mũi Thạch Yến bỗng chốc biến thành cái bánh bao ướt mưa, đáng thương hề hề uất ức chu môi cuốn gối sang chiếc giường cũ kỹ trong góc khuất mà nằm.

Đột nhiên một loại dư vị đau như thi* n xuất hiện trong lòng nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nam Cung Thế Gia- Nam Cung Thừa

Cuộc sống hậu cung của Thạch Yến coi như trôi qua không mấy khó khăn, ngoài việc hàng đêm phải ngủ trên giường khô cứng ráp trưng đôi chăng phải thoải mái gì ra, công việc của nàng hầu hết đều là ăn xong rồi ngủ, ngủ xong lại ăn!

Ngay cả Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng cũng coi không vừa mắt cảnh này nữa rồi.

Trong một đêm nguyệt hắc phong cao rất thích hợp để làm chuyện xấu, Hàn Thiên Quân không có ghé tẩm cung như thường lệ. Thạch Yến vô cùng hoan hỉ ngồi trên giường ngọc niệm nam mô a di đà Phật, hai nha hoàn thiếp thân mỗi người một bên trái phải cầm cái quạt bằng lông vũ tinh xảo phe phẩy hầu hạ chủ tử nhà mình.

"Ngươi nói xem, nếu cứ như thế này mãi thì tốt biết bao nhiêu?!" Nàng đối với hắn ngoài sắc đẹp ra không có chút hứng thú nào khác, mà nói đi cũng

phải nói lại, hần tuy hay ức hiếp nàng nhưng từ khi thành thân đến giờ vẫn không đụng vào người nàng lấy một lần.

Hai người vẫn chưa viên phòng! Đối với vấn đề này, Thạch Yến vừa cảm tạ vừa căm tức vừa tò mò.

Cảm tạ hần tôn trọng nàng, cho nàng một chút trinh tiết làm của hồi môn.

Căm tức hần coi nàng như không khí, khiến nàng thấy mình làm người thất bại, hoàn toàn không có chút mị lực nào.

Tò mò nếu nguyên nhân hai người chưa viên phòng không phải ở mị lực của nàng thì tức là ở hần. . . chẳng lẽ. . . hần có bệnh kín khó bày tỏ à? Hay là đoạn tụ bà nó rồi?!

E hèm! Những suy nghĩ này của nàng nếu để Hàn Thiên Quân biết được, hần ta không xé xác nàng ra mới là lạ.

“Vương hậu, người bây giờ có cái gì tốt chứ?” Tiểu Hoàng nhanh miệng đáp trả, ánh mắt khó đoán nhìn sang chủ tử nhà mình.

Công chúa của họ a, ăn xong rồi lại ngủ sớm muộn gì cũng sẽ có ngày biến thành con heo mất!

“Tiểu Thanh thấy hay là chúng ta xin phép vương ra ngoài dạo chơi đi, hôm qua nô tỳ trên đường từ ngự thiện phòng về đây nghe được hai cung nữ khác nói chuyện, thì ra bây giờ ở Tây Oa Thiên quốc là mùa đào hoa nở rộ nhất, xinh đẹp nhất đó!!!” Nha hoàn ngây thơ nào đó vừa nói vừa lấy tay ôm mặt, ánh mắt long lanh mơ màng bắt đầu liên tưởng đến cảnh mình cùng chủ tử và Tiểu Hoàng tỳ tỳ đứng trong một trời mưa cánh hoa, gió thổi qua, mùi hương quyện vào mũi a~~~

Chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc sung sướng đến mức nào rồi!

Trái ngược với tâm tư của hai nha hoàn nhà mình, Thạch Yến thân là trạch nữ tiêu chuẩn lười siêu cấp một chút hứng thú cũng không có: “Ta nói hai muội a, chỉ cần nghĩ đến phải bước đi là bốn cung đã mệt chết rồi!” Cũng chỉ là hoa đào rơi vãi từ trên cành xuống đất thôi, có cái gì đáng xem?!

“Vương hậu, người đừng như vậy mà~ Coi như Tiểu Thanh nể ni người đó!” Tiểu Thanh giờ trò làm nũng, nàng đã để ý từ khi chủ tử bị mất trí nhớ đến giờ, cái chiều này là có tác dụng với người nhất!

Quả nhiên ty chịu không nổi cứ bị Tiểu Thanh lắc la lắc lư, miễn cưỡng chấp thuận: “Thôi được rồi, ngày mai ta sẽ đi nói với hần!”

*** Ta là đường phân cách vắng mặt***

Hàn Thiên Quân ngồi trong mật thất dưới thư phòng, bên cạnh vẫn là Yến Thanh khuôn mặt vạn năm không đổi sắc, vả lại còn có thêm một người.

Nam tử ngũ quan tuấn kiệt trên tay đang cầm quạt ngọc của Hàn Thiên Quân, ánh mắt phong tình vạn chủng khẽ cong cong thành một nụ cười luôn luôn hiện hữu, trên khóe mắt yêu nghiệt còn điểm một nốt ruồi chu sa. Không ai khác chính là tam công tử của Nam Cung thế gia- Nam Cung Thừa!

“Hôm nay đến tìm ta tất không có gì tốt, nhờ vả cái gì mau nói!” Hàn Thiên Quân ngữ điệu không nhanh không chậm, ánh mắt chung quy vẫn dán vào bức tranh đang vẽ dở.

Nam Cung Thừa một bộ dáng suơu nịnh hai tay hết gấp rồi lại mở cây quạt, khiến nó phát ra hàng loạt những âm thanh ‘xoạt xoạt’: “Tiểu Quân nha, người có cần nói ta thành người vì lợi ích không nề tình thân như vậy không?”

“Ta không thân với ngươi!” Hàn Thiên Quân vẫn không thèm liếc hần ta lấy một cái, âm điệu hơi hột: “Còn nữa, lần cuối cùng ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn gọi ta buồn nôn như vậy thì đừng trách ta may cái mồm tròn tru của ngươi lại!”

Nam Cung Thừa thu về nét tươi cười cột nhả trên mặt, ngồi xuống đối diện bằng hữu tính khí không tốt kia của mình: “Hàn Thiên Quân, ngữ khí của ngươi bao nhiêu năm vẫn không tốt lên được chút nào!”

Khi hai người quen biết nhau đều còn là một cậu nhóc chưa tới năm tuổi, hơn mười lăm năm qua tính tình tên này vẫn không hề thay đổi. Nam Cung tam thiếu gia nhiều lần tự hỏi năm xưa ăn phải cái loại đan dược độc hại nào mà trở nên ngu ngốc đến mức đi kết giao với loại người mặt than như vậy.

“Ta đến chúc mừng ngươi, thành thân, chuyện tốt như vậy cũng không mời ta!”

Hàn Thiên Quân cuối cùng cũng ngán đầu nhìn đối phương, nhưng trong ánh mắt mang theo một chút hàm tiếu khiến người ta dị thường sờn gai óc: “Muốn chết?”

“Còn lâu! Chỉ là muốn nhìn thử một chút, người như thế nào lại có thể khiến Hàn Thiên Vũ nghĩ đến nàng sẽ quyến rũ được ngươi?!” Nam Cung Thừa bỏ qua thái độ của Hàn Thiên Quân, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Nếu sau này xử lý xong mọi chuyện, không ngại giao cho ta chơi đùa một chút chứ?”

Hàn Thiên Quân không trả lời hần, chỉ là khóe miệng nâng lên nụ cười ôn nhu. Nam Cung Thừa vừa thấy hần như vậy liền im miệng. Biểu tình này chính là bày tỏ hần đang tức giận rồi, chán ghét vấn đề này.

Hừ, làm sao thiếu gia hần lại quên mất hảo bằng hữu có cấm kỵ lớn chuyện nữ nhân bị bạc đãi chứ?! Kẻ thù của hần cho dù là cái dạng gì, hễ là nữ nhân sẽ không phải chịu dày vò hành hạ, một đao giết chết nhẹ nhàng.

Cô công chúa kia e rằng cũng không có kết cục tốt hơn bao nhiêu!

Người như Hàn Thiên Quân, nói chuyện nếu chỉ cần dùng đơn âm tiết tuyệt không dùng đa âm tiết, có thể dùng một chữ không dùng nhiều chữ, một câu diễn đạt tốt tuyệt không dùng nhiều câu! Làm người lại càng lạnh lùng vô tâm, dứt khoát không dung tình!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Có Thích Khách!

Thạch Yến chán nản nằm trên giường ngọc mặc cho Tiểu Thanh lôi kéo như thế nào cũng không chịu xuống, hai mắt nhắm tịt, khó chịu cau mày. Tiểu Hoàng nhìn thấy chủ tử như vậy cũng không có nói gì, mỉm cười nhìn hai người giằng co, rất lâu sau mới lên tiếng: “Một lát Quân vương về thấy người ở đây, nhất định nổi giận!”

Thạch Yến vừa nghe nàng nói đến chuyện này lập tức tỉnh táo hơn mười phần ngồi phắt dậy. Chết tiệt, sau lại quên mất cái tên đáng ghét kia chứ?!

Nàng đáng thương dụi dụi khóe mắt, Tiểu Thanh hết cách dâng lên cho nàng một chậu nước rửa mặt bằng vàng đúc, đúng bốn phần giúp chủ tử chỉnh trang lại.

Tiểu Hoàng thấy nàng tỉnh rồi cũng không nán lại lâu, khụy người hành lễ rồi lập tức lui ra: “Vương hậu, thần đến ngự thư phòng bẩm báo chuyện chúng ta ra Đào viên đây ạ!”

Thạch Yến: “. . .” Các người gấp gấp cái gì chứ?!

Tiểu Thanh không nhanh không chậm rửa mặt chải đầu trang điểm cho nàng, Thạch Yến vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa nhìn chính mình trong gương kiêu diễm xinh đẹp, không khỏi tự cảm thán. Hôm nay Tiểu Thanh chuẩn bị cho nàng một bộ y phục màu đỏ thắm chất liệu tơ tằm thượng hạng, bên ngoài có đính thêm mấy sợi lông vũ khảm đá lung linh, bên thắt lưng cùng tà vấy điểm vô số lục lạc bằng đồng, hể nàng duy chuyển một chút là vang lên không ngớt những tiếng ‘ding dang’ vui tai.

Thạch Yến đưa tay vào ngăn bàn, lấy ra một chiếc hoa tai bằng ngọc bích khắc hình lông vũ mà nàng cho là phù hợp với trang phục của mình đeo lên: “Người thấy ta có giống con gà mái không, đi tới đâu cũng phát ra âm thanh, lông lá roi đầy đất!”

Tiểu Thanh dờ khóc dờ mếu: “Vương hậu, người rất xinh đẹp, sao mà lại đem so với gà mái được chứ!” Nha đầu nào đó nói xong liền quay lưng lại dọn dẹp đóng chặn đệm hỗn độn trên giường do chủ tử gây ra, nếu để Quân vương về nhìn thấy cảnh này, nhất định mắng chủ tử các nàng một chập nên thân. Quân vương đối xử với chủ tử các nàng rất tốt, chỉ duy nhất không cho phép người làm chặn đệm lung tung loạn cả lên.

Thạch Yến ban đầu vốn không quen việc từ ăn uống tới ngủ nghỉ đều phiền người ta hầu hạ, nhưng do bị hai cái nha hoàn ép buộc, lâu dần cũng thành thói quen, lười càng thêm lười! Chuyện nàng và Hàn Thiên Quân chưa viên phòng ngay cả Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng cũng không biết, bởi vì mỗi sáng tên kia lại khiến nàng quăng lên giường lớn che mắt thiên hạ, nàng cũng không phản đối, hai người nằm chung một chỗ mà tà tâm không có thì thế nào chứ, ai đòi lại từ chối nơi êm ái như thế này?!

Nàng chống đầu nhìn Tiểu Thanh giúp mình thu lại bãi chiến trường, hai bàn tay nhỏ nhắn chống cằm đầy băn khoăn.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng cho thấy người đến không phải đi mà là đang chạy, ánh mắt Thạch Yến khẽ đảo qua đảo lại đầy hoạt bát, trong đầu đang suy tính làm sao không cần đến Đào viên gì đó thì cánh cửa bị người ta thô bạo xô mở, Tiểu Hoàng xuất hiện trong thần thái hốt hoảng: “Vương hậu, Quân vương. . . người. . . người. . .”

“Hắn làm sao?” Thạch Yến không chịu được nàng cứ ập a ập ứng, lên tiếng cắt ngang. Tiểu Hoàng kinh hãi đến độ chân tay cũng mềm nhũn, dựa lưng vào cửa thở gấp: “Lúc này nô tỳ đến ngự thư phòng, nghe người ở đó nói sáng nay Quân vương bị thích khách. . .” Nàng còn chưa nói xong đã thấy bóng dáng màu đỏ vụt qua trước mắt, nhìn kỹ lại trong phòng chẳng thấy bóng dáng chủ tử đâu mới ngơ ngác cùng Tiểu Thanh nhanh chóng đuổi theo.

Thạch Yến chạy như bay đến ngự thư phòng, mỗi bước chân đều phát ra âm thanh vui tai nhưng nàng hoàn toàn mặc kệ, đến nơi mới thấy một đám quan lại trong triều đình Tây Oa Thiên quốc đang vây chặt kín lối đi. Có người phát hiện ra nàng bèn hành lễ: “Bái kiến Vương hậu!” Tiếp theo đó là một đám người cũng lục tục hành lễ theo.

Thạch Yến khó khăn nhón nhón chân nhìn vào bên trong, nhưng do thân hình nàng quá nhỏ bé nên có nhìn cũng chẳng nhìn thấy gì: “Bên trong làm sao vậy?”

Mấy quan viên đảo mắt nhìn nhau không nói, chỉ là đứng dật qua một bên nhường đường cho nàng. Trong lòng Thạch Yến thầm than không ổn, vội vội vàng vàng lách qua bọn họ tiến vào trong, do không cẩn thận mà chân vướng phải bậc thềm, thân hình lao đảo. Mắt thấy chính mình sắp sửa tiếp đất thân mật, nào ngờ một vòng tay vừa quen thuộc vừa xa lạ đã kịp thời đỡ lấy nàng.

Thạch Yến ngẩn đầu, theo phản xạ phun ra một câu: “Người chưa chết?”

Đến khi nhìn thấy khuôn mặt đen như đất nòi của tên nào đó thì muốn hỏi hận cũng đã không kịp!

“Nàng hy vọng ta chết à?” Hàn Thiên Quân thần thái điềm nhiên như không đỡ nàng đứng dậy, nhưng trong giọng nói lại mang theo tám phần bất đắc dĩ.

Thạch Yến áy náy chỉnh lại tư thế cho đoan trang chuẩn mực, đưa mắt nhìn qua nhìn lại bên trong ngự thư phòng, chỉ thấy một mảng hỗn độn: “Ta nghe Tiểu Hoàng nói người bị thích khách. . .”

“Thích khách thế nào?” Hắn nhướn mày nhìn nàng, trên khuôn mặt hiện lên ý cười nhàn nhạt khó nhận ra.

“Thích khách. . . ta chỉ nghe Tiểu Hoàng nói đến đó thôi!”

Hàn Thiên Quân chẳng nói chẳng rằng đột nhiên ôm chặt lấy nàng, bàn tay to lớn khẽ vuốt ve mái tóc đen nhánh suông mượt, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn mấy phần: “Ta không sao, đừng lo!”

Thạch Yến: “. . .” Ta lo cho người khi nào chứ?!

Đúng lúc này bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào hỗn tạp của đám quan viên: “Vương gia!”

Thạch Yến cố ngoảnh mặt lại nhìn, chỉ thấy Hàn Thiên Vũ dung mạo tuấn mỹ sa sầm nhìn chăm chăm nàng. Nàng cũng chẳng quan tâm, thần nhiên như không nhìn lại hắn, mặc cho tên hôn quân vô lại nào đó đang cố giờ trò: “Vương gia!”

Hàn Thiên Quân ý cười như ẩn như hiện trong khóe mắt thăm quan sát nhất cử nhất động hai người, khẽ buông lỏng vòng ôm, lệnh cho đám binh lính dọn dẹp lại ngự thư phòng. Bọn người nhận được chỉ thị lập tức tuân theo, mặt không đổi sắc khiến từ bên trong ra hai thi thể nam nhân vẫn còn ấm nóng, trên người thấm máu đỏ tươi vì gặp khí lạnh mà phảng phất lên hơi khói trắng.

Thạch Yến không cử động, cũng không lách xa khỏi người Hàn Thiên Quân, chỉ là trợn tròn mắt nhìn đoàn người làm việc. Lúc hai cỗ thi thể được đưa đến cửa ngự thư phòng, đi ngang qua người Hàn Thiên Vũ liền thấy sắc mặt hắn ta trở nên khó coi gấp mấy phần.

Thạch Yến khều khều tay Hàn Thiên Quân, âm thầm hạ giọng lại: “Có khi nào liên quan tới hoàng huynh người không?”

“Chắc không đâu!” Tên nào đó khẽ cười, nhưng trong ánh mắt toàn là sát ý. Nàng khó hiểu nhũu mày, sau đó lắc lắc đầu, tự nhủ bản thân không nên suy diễn quá nhiều. Có thể trước đây ở hiện đại coi qua nhiều phim tranh quyền đoạt vị quá nên giờ mới sinh ra ảo giác hoang đường như vậy.

Thạch Yến nhìn theo bóng lưng Hàn Thiên Quân đang dần dần đi sâu vào ngự thư phòng, chợt nhớ ra một chuyện: “Ta muốn đến Đào viên một chuyến có được không?”

Hàn Thiên Quân dừng cước bộ, không xoay người mà gật đầu coi như đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau khi được Hàn Thiên Quân không chút chần chờ đáp ứng, tâm tình của Thạch Yến coi như càng ngày càng tệ. Nàng vốn hy vọng hắn sẽ cấm nàng bước ra khỏi tầm cung, ngoan ngoãn ở đó ăn ăn ngủ ngủ, nào ngờ tên đó nhân tính đột nhiên trở dậy mãnh liệt, nửa canh giờ trước vừa mới xin phép hắn xong, nửa canh giờ sau nàng đã được người ta chu đáo chăm sóc, quẳng vào Đào viên.

Quẳng vào không nói, lại quẳng vào một mình nàng, hai cái người thực sự muốn đến Đào viên như Tiểu Hoàng và Tiểu Thanh đều khóc không ra nước mắt oán hận ngút trời nhìn tên nào đó. Ấy da, ai bảo các nàng không điều tra cho kỹ, chỗ này là cấm vực đó nha!!!

Aizz, đúng là không nói thì thôi, nói đến liền uất ức muốn chết!

Trong lúc Thạch Yến còn mải mê suy nghĩ về số phận bi thảm của mình từ khi xuyên không đến đây rồi lại rơi vào tay tên mặt sắt đáng ghét mang tên Hàn Thiên Quân, mông đã bất giác đặt xuống đất từ lúc nào không hay. Nàng chán nản chống tay lên cầm bắt đầu đâm chiều, từ ngày đến thế giới này, ngoại trừ chuyện phải gả cho Hàn Thiên Quân- tên biến thái không quen không biết mà hình như còn rất căm thù nàng ra, thì tất cả mọi việc tưởng chừng như quá mức suông sẻ, thật không giống như mấy nữ chính trong những cuốn ngôn tình mà nàng từng đọc trước đây.

Thạch Yến buồn chán dùng đầu ngón tay đi đi xuống gốc đào, một mình nàng ở đây, không được ăn cũng không được ngủ, đúng là chán muốn chết mà T_T.

Đúng lúc nàng đang định đứng dậy đi về tầm cung an giấc mộng lành, bàn tay đang phui phui mông đột nhiên vướng phải một cánh hoa đào, tò mò đưa lên xem thì phát hiện màu của nó rất khác so với những bông hoa được trồng ở chỗ nàng ngồi. Cánh hoa không hồng nhưng nhuộm sắc đỏ huyết dụ, mông

tường chừng như chạm vào là sẽ vỡ vụn ra ngay, đặc biệt khiến người khác hứng thú.

Thạch Yến ra một quyết định mang tính lịch sử: Tìm cho ra cây hoa này! Ai bảo nàng rảnh rỗi sinh nông nổi làm gì chứ, dù sao cũng lâu rồi không có hoạt động chân tay, đi lang thang một chút cho thư giãn gân cốt cũng là một chuyện tốt mà. . . Nhì?

Nói nhanh không bằng hành động nhanh, cô nàng nào đó vừa xuyên không về cổ đại 'đã lâu chưa hoạt động' trên tay cầm theo cánh hoa đào xinh đẹp, cặp mắt linh động đảo loanh quanh dò xét xung quanh. Hừm! Có thể bị gió cuốn đến nàng, điều này tương đương vị trí gốc đào này cũng không cách nơi nàng đang đứng bao xa, và lại màu sắc bông hoa nổi bật như vậy, muốn không tìm được cũng khó!

“Đào ơi, để ta tìm được người nhất định vật trụi hoa người!” Thạch Yến vươn tay làm động tác 'cố lên' với chính mình, bàn chân nhỏ nhắn đạp trên những cánh hoa đào rơi đầy nền đất, bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm hoa của mình.

Cái gì gọi là trời không phụ người có lòng?! Chẳng bao lâu sau cô nàng nào đó đã đứng dưới gốc đào đại thụ rực rỡ một màu hoa đỏ rực chống nạnh cười ha ha ba tiếng. Đúng là chỉ có chuyện Thạch Yến nàng không làm, không có chuyện Thạch Yến nàng không thể làm!

Đúng lúc cô nàng 'công chúa hiền lương thực đức' nào đó đang chuẩn bị vén váy treo cây, sau lưng đột ngột truyền đến tiếng động do bước chân, đồng thời bên tai cũng truyền đến tiếng nói đáng ghét của cái người nàng muốn trốn cũng không kịp- Hàn Thiên Vũ:

“Yến Nhi, ta biết nàng sẽ đến!” Trên tay Hàn Thiên Vũ như cũ vẫn cầm cây quạt được đề tên hần, ý cười trong con người giảo hoạt càng lúc càng đậm, so với lần đầu tiên nàng gặp còn muốn giết người hơn.

Thạch Yến không hiểu vì sao, nàng luôn cảm thấy nét mặt của con người này đặc biệt gian xảo, giống như hồ ly vậy. Hiện tại trong lòng nàng chỉ hiện lên bốn chữ: 'Biết trước cái rắm!' Nhưng ngoài mặt vẫn làm như không có gì cười cười hình thức: “Vương gia cũng có nhã hứng đến đây ngắm hoa sao?”

Nàng chỉ giữ đúng lễ nghi chào hỏi hần một tiếng, cũng không có ý muốn nhắc đến câu nói không đầu không đuôi của hần. Nhưng Thạch Yến hoàn toàn không thể ngờ tới, gốc đào đặc biệt xinh đẹp nơi mà hai người đang đứng, chính là địa điểm ước hẹn của Hàn Thiên Vũ cùng Thạch Yến công chúa hàng thật giá thật đã giao ước, càng trùng hợp hơn, hôm nay cũng chính là thời gian hai người bọn họ đã cùng nhau định đoạt.

Hàn Thiên Vũ làm như không nghe thấy lời chào hỏi khách khí của Thạch Yến, cây quạt trong tay nhanh chóng “Roẹt” một tiếng được gấp lại, hần ta cũng nhanh chóng bước đến đứng trước mặt nàng. Thạch Yến cảnh giác lui về sau một bước, trong mắt hiện lên đề phòng: “Vương Gia không cần đứng gần như vậy?! Ta không có lẳng tai nha?!?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ủy Khuất Thạch Yến, Hàn Thiên Vũ Là Tên Cạn Bã!

Hàn Thiên Vũ giống như không nghe ra được chán ghét trong lời Thạch Yến, vẫn không ngừng từng bước từng bước áp sát nàng vào gốc hoa đào. Thạch Yến gấp gấp đến mức xanh sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ngó chừng xung quanh xem có hay không thứ gì để phòng vệ, nhưng ở rừng đào này một nhánh cây rơi cũng không có, chỉ thấy cánh hoa tàn từng lớp từng lớp chông chéo lên nhau, huỳnh hồ là thứ có tính công kích?!

Tuy nàng bình thường miệng lưỡi nhanh nhẹn, trong hoàn cảnh này lại không có điểm để dùng, trong lòng thầm oán hận muốn giết chết cái tên Vũ vương gia cạn bã nam.

Hơ? Tây Oa Thiên Quốc nhìn vào hoa lệ đẹp đẽ như vậy, thật không ngờ phòng thủ lại vừa kém vừa mất an toàn, nàng thân là Vương hậu lại có thể ở trong vườn đào bị một tên vương gia khinh bạc đến mức một lời cũng nói không xong?!

Hàn Thiên Vũ con người ánh lên dục vọng chiếm hữu bao lâu nàng, giọng nói trầm trầm không rõ là tư vị gì: “Ồ chỗ này không có ngoại nhân, nàng không cần cẩn thận ở trước mặt ta tiếp tục đóng kịch, bản vương nhìn thật khó chịu!”

Thạch Yến phi! Nàng quản hần có khó chịu hay không chắc?! Mặc kệ hần cùng Thạch Yến công chúa trước đây có quan hệ mờ ám gì, nhưng bây giờ nàng cũng không còn quen biết hần, hần chính là nên tránh xa ra một chút, dù sao nàng cũng là em dâu hần nha?

“Vũ vương gia nói gì ta thật không thể tiếp thu, ta hiện tại đã mất trí nhớ, còn là người của Quân Vương, thỉnh ngài nên hảo hảo tự trọng!” Thạch Yến con người âm lãnh quét qua khuôn mặt đang gần ngay trước mắt, hần không thể một phát phun lên.

Hàn Thiên Vũ không ngờ tới nàng sẽ như vậy đáp trả, hần còn đang nghĩ Tiểu Yến của hần chỉ là theo kế hoạch diễn kịch, không thể tin nàng chẳng những không có nhào vào lòng hần kể lể ảm ức, lại đi một câu thỉnh hần tự trọng, hai câu liền trở thành nữ nhân của Hàn Thiên Quân.

Hàn Thiên Quân... lại là Hàn Thiên Quân, hần như thế nào luôn luôn tính thua tên hoàng đế này một bước, thua vương vị, hiện tại còn muốn thua luôn nữ nhân hần yêu thương nhất?

“Nàng là người của ta! Rõ ràng là của ta!!!” Hàn Thiên Vũ giống như phát điên, ánh mắt đỏ ngầu, hai bàn tay thô lỗ ở vai Thạch Yến không ngừng hung hăng lắc, khiến nàng cảm giác như cả thân mình đều muốn đứt ra từng mảnh, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, không nhịn được muốn thoát ra: “Buông tay!”

“Nàng không phải là bị tên Hàn Thiên Quân kia mê hoặc, quên mất chính mình là vì mục đích gì mà đến đây? Tiệt nhân!” Hàn thiên Vũ bị nàng mạnh mẽ đem đẩy ra, con mắt hàm chứa lửa giận như muốn thiêu đốt đi người trước mặt, một cái tát mạnh mẽ giáng xuống đôi gò má tròn mịn, “Ba” một tiếng, lập tức dấy lên một màu hồng hồng in năm dấu tay.

Thạch Yến kinh ngạc đến trừng lớn mắt, cái tên cận bã này cư nhiên dám đánh nàng? Nàng còn chưa chém chết hắn thì thôi, hắn còn dám ra tay trước?! Thật sự coi mình là chủ nhân của vương quốc hay sao, ngay cả Vương hậu mà còn ngang nhiên khinh bạt ra tay? Mà cho rằng nàng không phải mẫu nghi thiên hạ đi, hần thân là nam nhi, cứ như vậy mà hung hăng đánh nàng một nữ nhi yếu đuối, rốt cuộc hắn là cái loại nam nhân gì chứ?!

“Ngươi chán sống!” Thạch Yến thanh âm phẫn nộ, trực tiếp vùng mạnh tay thoát khỏi vòng kiềm chế của hắn, lửa giận bùng bùng.

Hàn Thiên Vũ sau khi làm ra loại sự tình kia, hình như cũng phát hiện chính mình quá mức kích động, nhìn nàng khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp vì bị đánh mà đỏ hồng lên khiến hắn trong lòng đau đớn không dứt, áy náy tự trách: “Tiệt Yên, ta thực tình không cố ý, ta sai rồi... nàng tha thứ cho ta, chỉ là ta vì yêu nàng nên mới tức giận, Yên Nhi...”

Thạch Yến hất văng bàn tay đang định nắm lấy tay mình, đau rát trên mặt càng làm nàng đối với tên cận bã trước mặt căm hận thêm.

Nàng mặc kệ hắn trước đây cùng ‘nàng’ có quan hệ gì thân thiết, nhưng một nam nhân ngoài miệng không ngừng nói yêu thương nữ nhân, bản thân lại vì chút tư lợi cá nhân mà cam tâm dâng nàng cho người khác, lợi dụng nàng, còn muốn người ta vì hắn sống vì hắn chết, không được như nguyện lại xuống tay thô bạo hành hung. Như vậy còn dám nói là yêu thương???

“Nàng rốt cuộc là muốn cái gì mới bỏ qua?” Hàn thiên Vũ giọng nói mang theo bất lực, ánh mắt dán chặt trên mặt nàng không rời.

“Ta muốn cái gì?” Thạch Yến cười mỉa mai. Hừ! Nàng chính là muốn hắn tự cung đi, hắn làm được không?

“Phải, chỉ cần đáp ứng được, ta nhất định không khiến nàng thất vọng!”

“À...” Thạch Yến nhất tiểu bách mị sinh, cố ý kéo dài thanh âm: “Ngươi yên tâm, chuyện này ngươi nhất định làm được!”

“Mau nói!”

“Sau này thấy ta ở đâu liền rút ra xa một chút!” Nàng ý cười trong khóe mắt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ngoan độc lời nói, khiến người ta không rét mà run.

Hàn Thiên Vũ trăm ngàn không ngờ tới nàng lại như vậy yêu cầu, nhất thời lửa giận lại bộc phát: “Nàng đúng là muốn cùng ta cắt đứt? Thạch Yến, thật không ngờ nàng cũng chỉ là loại tiện nữ tham vinh hoa phú quý!”

“Ngươi chó nói lung tung, ta vốn dĩ không nhớ ngươi là ai!” Thạch Yến trong lòng vừa ủy khuất vừa tức giận, khóe mắt không khống chế được truyền ra hơi nước mong manh khiến người khác đau lòng, thật muốn đem nàng cái tuyệt thế mỹ nhân hảo hảo bảo vệ trong lòng.

Hai người cứ đứng ở đó ta tranh ngươi cãi, không hề chú ý đến trên đỉnh tháp xa xa, một thân hồng ảnh nam nhân tiêu sái đứng đó hoàn toàn nghe hết thấy hết mọi chuyện, khóe miệng nâng lên lên một nụ cười phong tình vạn chủng, mê hoặc chứng sinh.

Hay lắm, thật hoàn hảo cho hoàng huynh, một con gà bắt không được, hình như còn muốn mắt luôn nắm thóc! Chuyện đã đến nước này, hắn không nhanh một chút xuất hiện e rằng bỏ lỡ rất nhiều ‘niềm vui’.

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hợp Mưu Bẻ Mất Cận Bã Nam!

Trong lúc Thạch Yến đang quần bách không biết làm thế nào xử lý tên điên Hàn Thiên Vũ cho ổn thỏa, từ xa xa đột nhiên truyền đến tiếng cười trầm thấp mà giòn tan, âm điệu có phần quen thuộc. Theo phản xạ quay đầu nhìn, chỉ thấy Hàn Thiên Quân một thân hồng y rực rỡ diêm dúa càng tôn lên đường nét trắng kiện mẽ người, khuôn mặt yêu nghiệt lộ ra một cỗ cảm xúc không biết tên, rõ ràng ngoài miệng đang tươi cười nhưng đáy mắt lại mang theo âm lãnh kinh người. Hồng y vốn thường dùng cho nữ nhân, nhưng khoát trên người hắn lại đặc biệt rực rỡ yêu mị, cùng với cánh hoa đào đỏ nơi này theo gió phiêu tán hòa làm một.

Thạch Yến nhìn thấy Hàn Thiên Quân quả thật như người đang chết đuối thấy được cọc gỗ, thủy thủ lạc đường gặp hải đăng, nói tóm lại chính là vui như thấy cha mẹ tái sinh, hận không thể mọc thêm hai chân một đuôi hoan nghênh hắn!

Thu tất cả biểu tình của nàng vào trong mắt, Hàn Thiên Quân giống như cái gì cũng không biết tiến đến: "A, Yến Nhi, hoàng huynh, đang nói chuyện gì vậy?"

Hàn Thiên Vũ có chút chột dạ thu về biểu tình khó coi trên mặt, tuy vậy vẫn không giấu được sát ý chớp nhoáng nơi đáy mắt, giọng nói mang theo nồng đượm mắt hừng: "Không có gì, Quân vương dạo gần đây quả thật nhàn rồi, còn có thời gian đến đảo viên nơi này ngắm cảnh".

"Cũng không hẳn, Yến Nhi muốn đến, ta không nghĩ ngăn cản nàng liền đến nhìn qua một chút!" Thạch Yến gạt mạnh nước mắt, cắn răng tự cấu vào đùi mình một cái, lập tức khóe mắt truyền đến xúc cảm ướt át, đôi con ngươi tròn xoe chan chứa uất ức không nói thành lời, hành động gạt bừa nước mắt của nàng nhanh chóng dẫn đến chú ý của hai nam nhân trước mặt.

"Yến Nhi, nàng như vậy là làm sao? đau ở đâu à?" Hàn Thiên Quân vẫn một bộ dáng không hiểu được sự tình, động tác ôn nhu đi đến bên cạnh ôm nàng vào lòng, dùng giọng điệu thập phần cung chiêu lo lắng: "Có ta ở đây, đừng khóc! Xảy ra chuyện gì mau nói ta nghe xem, để ta giúp nàng làm chủ!"

Thạch Yến âm mưu sắp thành, thuận theo dựa vào ngực hắn, mặc kệ hai người có bao nhiêu tranh chấp cùng không vui, nhưng ở trước mặt người ngoài vẫn luôn làm ra bộ dáng phu xướng phụ tùy, phu thê hòa hợp. Nàng cũng không để tâm hắn ta nói ra lời này là thật tâm hay đóng kịch cho hoàng huynh hắn xem, nhưng là hình như nhìn thế nào bọn họ cũng đang nằm trên một con thuyền, bèn hít mũi một cái, nhỏ giọng nức nở: "Là... là... là thần thiếp... thần thiếp không tốt, không liên quan đến hoàng huynh!"

Hàn Thiên Vũ giận xanh mặt, nữ nhân này lúc trước thì ngang tàn ngạo mạn nhưng xét cho cùng vẫn là ngây thơ đơn giản, không biết từ bao giờ lại trở nên thâm độc khó đoán như vậy. Hừ! Một câu này không chỉ gián tiếp đem hắn ta tố giác mà còn thể hiện rõ được sự yếu đuối thuần lương của nàng ta, so với trực tiếp chỉ tội chỉ có hay hơn chứ không kém. Ý tứ như nhau, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác nhau.

Hàn Thiên Quân không nói không rằng quay sang nhìn người gọi hoàng huynh kia bằng ánh mắt không dám tin, trong lòng lại trái ngược âm thầm cười lạnh. Vở kịch này đúng là càng xem càng thấy thú vị.

Chỉ nghe nói công chúa Thạch Yến của Đông Triều Vương độc ác tàn nhẫn, tính tình nóng nảy bốc đồng, nhưng hôm nay hình như nàng đâu có như lời đồn một dạng? Phải là "vừa tài đức vừa khoan dung, tính tình trầm ổn lương thiện, hiểu biết lý lẽ" mới đúng nha?!

Nhìn không được muốn chế giễu nàng một chút, nhưng rất nhanh chóng nín xuống, Hàn Thiên Quân đưa tay xoa xoa đầu nàng: "Hoàng huynh? Yến Nhi nhà ta làm sao lại dặt tội hoàng huynh rồi?" Hai chữ "nhà ta" phát ra kèm theo âm tiết nhấn mạnh một chút, giọng nói băng quơ không biết đang cùng ai hỏi chuyện.

Hàn Thiên Vũ cắn răng nghiêng lợi, hai bàn tay nắm chặt đến mức khớp xương vang lên một vài tiếng "Răng rắc" thanh thúy, nhưng ngoài mặt vẫn cố giọng giữ lễ: "Là lỗi của ta, hình như vô tình làm Yến... làm Vương hậu hiểu lầm rồi!"

Thạch Yến giấu mặt trong lòng Hàn Thiên Quân khẽ hừ lạnh một tiếng người thường không thể nào nghe thấy, nhưng rất tiếc, cả hai huynh đệ Hàn gia đều không phải người bình thường, tuy nhiên cả hai vẫn lựa chọn giả vờ không hay biết gì.

Nàng khẽ gạt đầu nhẹ nhẹ, bàn tay không ngừng gạt nước mắt, bộ dáng hoa lệ đầy vũ khiến người người nhìn phải thương xót, càng lau nước mắt lại càng rơi dãi hơn, giọng nói cổ nén đau thương ần chứa vô vàng uất ức nhườn nhớt: "Là ta sai, ta hiểu... ta hiểu lầm hoàng huynh, tất cả đều tại ta không tốt! Nếu để thần dân Tây Oa Thiên quốc thật sự cho rằng Vũ vương gia đã phi lễ còn ra tay đánh Vương hậu của đệ đệ, nhất định khiến thiên hạ cười chê rồi!" Gạt nước mắt một cái lại tiếp tục nức nở: "Quân, ta là người của ngươi, là Vương hậu một nước mà lại nông nổi thất trách như vậy, ngươi phạt ta đi... ta... ta không muốn sống nữa!"

Hàn Thiên Vũ lần nữa sắc mặt xanh triệt để. Uy hiếp! Tiện nhân này rõ ràng đang uy hiếp cả hai người hắn... Nàng cư nhiên dám???

Ngược lại với hoàng huynh của mình, Hàn Thiên Quân đầy mắt tràn ngập ý cười, giọng nói lại chan chứa thương tiếc ôn nhu: "Yến Nhi nha, ta hiểu nàng mà, không sao đâu, có ta ở đây mọi chuyện sẽ rất nhanh giải quyết, nàng cứ yên tâm!" Nói đoạn quay sang nhìn Hàn Thiên Vũ đang tức đến khó coi bằng ánh mắt trách cứ thâm sâu: "Hoàng huynh, hôm nay nháo đến nỗi Vương cũng hết nhân rồi hừnh thú ngấm hoa gì rồi, cáo từ trước... À, đảo viên cũng phải sớm đóng cửa, phiền huynh cũng nên hồi phủ thì hơn!" Nói xong cũng không coi ai ra gì, nghênh ngang ôm Thạch Yến rời khỏi.

Thạch Yến tuy nháo còn chưa đã, nhưng tình hình như vậy cũng tạm ổn rồi đành nhu thuận tuân theo...

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Có Thể Ăn Bậy Không Thể Nói Bậy!

Thạch Yến tự nhận không phải loại người tốt lành gì. Cuộc sống độc lập bắt đầu từ quá sớm khiến nàng đối với thế giới xung quanh luôn luôn cảnh giác đề phòng, ý thức tự bảo vệ bản thân quá lớn có thể biến thành đa nghi tàn nhẫn, tuy nàng chưa đến mức đa nghi tàn nhẫn, nhưng cũng mất đi đáng vẻ ngây thơ và tâm hồn lương thiện của tuổi mười tám vốn có.

Bởi vì không phải dạng người tốt lành gì nên hiện tại trong lòng Thạch Yến hiện tại rất vui vẻ. Hai người nép vào nhau đi đến hết khúc cua, ngoảnh đầu

nhìn lại phía sau đã không còn nhìn thấy bóng dáng Hàn Thiên Vũ đâu. Cảm nhận cách tay của Hàn Thiên Quân đang từ từ buông lỏng, Thạch Yến thức thối đem móng vuốt rời khỏi người hắn, vô cùng độ lượng phát phát tay định chuẩn lẹ, nào ngờ còn chưa cất bước đã bị một sức lực to lớn kéo về, xém chút ngã dập mặt xuống đất. Nàng tức giận đứng đờn nhìn Hàn Thiên Quân, hung thủ cũng nhìn nàng, chỉ là trên mặt tràn đầy ý cười vì diệu: "Vương hậu, nàng cẩn thận một chút nha!" Ngã đến mức hũy dung rồi hắn cũng không có chịu trách nhiệm đâu.

Thạch Yến lừ mắt, vung tay thoát khỏi ma trảo của hắn, giọng nói bất mẫn: "Không phải tại ngươi ta sẽ như vậy sao?" Còn ở đây giả nhân giả nghĩa!

“...”

Tâm tình Hàn Thiên Quân hình như rất tốt, Thạch Yến lại bắt đầu không vui. Nàng không hiểu vì sao, trước mặt người ngoài hắn luôn luôn đối nàng ôn nhu săn sóc, nói thật từ khi còn ở hiện đại đến khi đã xuyên về nơi xa lạ này, hắn là người đàn ông đầu tiên đối với nàng tốt như vậy... ừm, còn khi chỉ có hai người, hắn cũng là tên đàn ông đầu tiên đối với nàng tệ như vậy.

"Vương hậu, nàng đừng giận nữa, là bốn vương không tốt, khiến nàng bị người ngoài ức hiếp rồi!" Hàn Thiên Quân nhanh như chớp lại thay đổi thái độ một cách chóng mặt. Thạch Yến mới đầu còn không thích ứng được ngỡ ngàng nhìn hắn, nhưng chưa đầy ba giây đã nhìn thấu vấn đề, mắt lừ nhìn người trước mặt nhưng giọng nói phát ra lại mềm mại tinh tế: "Ta đâu có giận chàng, nhưng hiện tại cả người giống như bị dính phân rất khó chịu nha!" Ý tứ chẳng khác nào đem Hàn Thiên Vũ coi thành chất thải mà mắng.

Quả nhiên nàng không đoán nhầm, sau lưng lập tức truyền đến tiếng ho húng hắng. Thạch Yến giống như bị dọa cho hết hồn lại giống như trong lúc bất cẩn lỡ miệng kêu lên: "Đóng phân tới rồi!" Nói xong lại vờ như áy náy hồ thẹn lắm, cúi gầm mặt không dám ngẩng lên.

Thực tế nàng đang nén cười đến mức nội thương! Trong giây phút bất gặp khuôn mặt thối hoắc của Hàn Thiên Vũ, Thạch Yến quả thật chỉ muốn một phát "Ha ha ha" Cười to ba tiếng.

Cổ nhân có câu: "phụ nữ và tiểu nhân, đều không nên đắc tội". Không nghe lời cổ nhân, chịu thiệt ngay trước mắt!

Hàn Thiên Vũ không nói tiếng nào, đi còn nhanh hơn chạy lướt qua hai người tiến về phía trước. Thạch Yến luôn luôn tự nhủ cứ như vậy là đủ rồi, nhưng lần nữa nhìn không được gọi với theo: "Vương gia, không tiễn!" Trong âm điệu hết tám phần vui vẻ thoải mái, hai phần hả hê.

Hàn Thiên Quân liếc mắt nhìn nàng, khinh bỉ trong đáy mắt biến thành mỉa mỉ cười tà, lúc Thạch Yến quay đầu lại vừa hay bắt gặp biểu tình này của hắn, tức giận chất vấn: "Ta nói ngài nha, rốt cuộc thì ta đã làm gì đắc tội đại gia ngài chứ?!"

"Làm gì? Tự ngươi nên hiểu rõ!" Nói xong liền phát tay áo bỏ đi trước, Thạch Yến đuổi theo sau vô cùng phiền muộn.

Về đến tấm cung cũng là gần đến giờ dùng cơm trưa, Tiểu Thanh cùng Tiểu Hoàng hai nha đầu không biết sống chết vừa thấy nàng lập tức như lóc xoáy nhào ra, nhao nhao hỏi hôm nay tình hình như thế nào. Thạch Yến tức giận gõ lên trán các nàng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi: "Xém chút bị các muội hại thảm rồi, còn dám hướng ta buồn chuyện!"

Tiểu Thanh uất ức xoa xoa cái trán bị gõ phát đau, lẩm bẩm: "Nghe nói đích thân Quân Vương cũng tới, vốn tưởng hai người có thể bồi đắp chút tình cảm nha"

Tiểu Hoàng vốn trầm tĩnh hơn, tuy rằng bị gõ rất đau, nhưng chuyện chính cũng không có quên: "Vương Hậu, xảy ra chuyện gì sao?"

"Ây da, càng nói càng đáng hận!" Thạch Yến không chút thực nữ ngồi xuống giường ngọc, thuận tiện ngó nghiêng không thấy Hàn Thiên Quân giống như sẽ về, liền vật một cái nằm xuống lăn qua lăn lại mấy vòng: "Nói cho hai muội biết, sau này ít lời kéo bốn cung ra ngoài chơi đi, hôm nay thiếu chút nữa thôi đã bị người ta..." Nói đến đây liền ngậm miệng.

Nàng có thể thấy được hai huynh đệ bọn họ tuy ngoài mặt hữu lễ nhưng thực chất lại bất hòa, tuy nhiên nếu chuyện Tây Oa Thiên Quốc nội bộ gây chiến bị truyền ra ngoài, hậu quả nàng đây thực không dám gánh, có khi còn liên lụy đến hai gốc nha đầu này cùng chết thì hay rồi! Suy cho cùng vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Nghĩ vậy nàng liền dỗ con người xinh đẹp, thay đổi chủ đề: "Aizz không nói cái này nữa, ta đói rồi!" Nói xong cũng không thèm nhìn đến biểu tình của hai nha hoàn nhà mình, úp mặt xuống gối đầu không lên tiếng nữa.

Tiểu Thanh, Tiểu Hoàng nhìn nhau, lắc đầu, hết cách lui ra bên ngoài chuẩn bị thức ăn cho chủ tử. Vừa lúc cách nàng ra đến cửa liền gặp được Hàn Thiên Quân đang ung dung đi đến liền cúi đầu cung kính hành lễ: "Quân Vương"

"Ừ" Không nói lời dư thừa phát tay cho lui.

Thạch Yến vốn đang giả chết vừa mới ngóc đầu dậy, nghe thấy âm thanh liền tiếp tục vùi mặt vào gối đầu giả chết thêm lần nữa, trong lúc nhất thời quên mất chính mình ở trên giường của người ta.

Hàn Thiên Quân tiến đến bên nàng, ánh mắt vừa liếc liền biết nàng đang làm bộ làm tịch, nhưng cũng không nói tiếng nào, thay vào đó... trực tiếp nằm đè lên.

Thạch Yến kinh hoàng bật dậy so với cương thi còn muốn nhanh hơn, vừa vặn bị đè bẹp không nhút nhích được.

Nàng khóc nha T.T

"Mau đứng lên!" Thạch Yến nghiêng răng nghiêng lợi quát, nhưng vì bị hắn trọng lượng quá lớn đè trên lưng mà vùi mặt xuống gối đầu, âm thanh phát ra

vốn phải uy nghiêm giận dữ lại biến thành nước nỡ van xin.

Nàng có loại xúc động muốn cắn đứt lưỡi mình cho rồi

"A?" Hàn Thiên Quân trầm giọng cười, bàn tay kéo theo tóc nàng vuốt ve mon trón. Sợi tóc đen bóng mượt mà theo tay của hắn vui đùa nhảy nhót, quyen vào đồ thẩm y phục của hai người tương đối nổi bật xinh đẹp.

Trong lòng hắn không khỏi suy nghĩ, nếu nàng chỉ là giả vờ mất trí, sẽ thực sự vì nam nhân kia bán mình cho hắn sao? Nói như vậy sẽ thuận theo hắn sao???

Thạch Yến cả kinh, theo phản xạ chỉ muốn tránh ra nhưng hoàn toàn không có biện pháp. Bất chợt nàng nhận ra mình không phải đối thủ của nam nhân này! Tuy bình thường nàng miệng mồm lạnh lẽ, nhưng hình như cũng chưa đã kích được hắn lần nào, hoàn toàn là bị hắn chọc cho xù lông, tức đến dậm chân bình bịch.

Đây cũng là lần thứ hai hắn "có vẻ" như muốn phi lễ nàng, nhưng nàng đều vô phương chống đối lại, trong lòng không tránh khỏi kinh hãi.

"Sợ gì chứ, không phải chính miệng ngươi nói mình là người của ta sao?" Âm thanh từ phía trên truyền xuống tai nàng, mang theo ý tứ giễu cợt không che dấu. Thạch Yến lần nữa có loại xúc động cắn đứt lưỡi mình!

Khi không khi không lại nói ra mấy câu buồn nôn như vậy làm gì?! Đúng là có những chuyện không nên tùy tiện mà nói ra nha T.T

Thạch Yến sâu sắc giác ngộ lời dạy của cổ nhân: Ăn có thể ăn bậy, nhưng tuyệt đối không được nói bậy! Nàng hiện tại chính là minh chứng xấu số cho câu này nha~

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Biểu Muội Tìm Tận Cửa

Thạch Yến hiện thời đang ở thế hạ phong, mặt bị đè đến vùi dập vào gối đầu không cách nào ngẩng lên, cho nên cũng không biết tên tướng công hồ này có ý định đánh lớn thật không, nhưng từ giọng điệu nghe ra quả thật có chút chân thực muốn... Nàng quân hắn muốn cái gì!

Hàn Thiên Quân tầm mắt mị mị nhìn nàng vẫn còn chưa từ bỏ ý định kháng cự, trong lòng bất giác xuất hiện một số ý nghĩ kỳ lạ. Nếu... hắn nói là nếu như, nàng thực sự mất trí nhớ, hắn sau này nên đối xử với nàng thế nào?!

Bên ngoài truyền đến tiếng gió xào xạt một chốc rồi im ắng, người trong phòng một có một không để ý đến.

Thạch Yến đột nhiên phát giác trọng lượng đè nặng trên cơ thể đột nhiên biến mất, còn chưa kịp vui mừng thì bên tai đã truyền đến giọng nói không chút cảm xúc: "Sau này còn tự ý nằm trên giường ta sẽ không may mắn như hôm nay đâu!" Còn chưa đợi Thạch Yến tỉnh ngộ, bóng người đã nhanh chóng mất dạng.

Cô nàng nào đó giữ nguyên tư thế thờ hất ra một hơi, trề môi oán giận. Thì ra chỉ là chính nàng không nghe lệnh hắn, còn bày đặt làm ra vẻ mờ ám cho ai xem chứ!

Ngự thư phòng

Yến Thanh vẫn là vẻ mặt ngàn năm như một, không nhanh không chậm báo cáo tin tức bản thân thu thập được, lần này trong ánh mắt còn hiếm khi có được một tia bất an, vừa nói vừa nhìn sắc mặt chủ tử: "Vũ vương gia gần đây hoạt động ngầm vẫn thường diễn ra, quy mô so với lúc trước có chuyển biến thêm một chút, cũng không có gì quá nghiêm trọng... giống như... giống như nắm chắc trong tay!"

Vừa nãy hắn ta trong lúc vô tình thấy được chủ tử cùng cô nương kia hành động có phần thân mật, nhin không được muốn nhắc nhở: "Người nên cẩn thận!"

"Ta biết!" Hàn Thiên Quân nét mặt đăm chiêu khó đoán, lật lật quyển công văn trong tay nhưng không hề để mắt đến nội dung, chỉ mãi mê nghĩ đến chuyện gì đó, hồi lâu sau mới lại mở miệng: "Chuyện ta bảo ngươi điều tra thêm đã tới đâu rồi?"

"Bẩm, đã cố gắng điều tra! Có khả năng nàng thực sự trong lúc cấp bách tự sát không thành nên mất trí... đối với kế hoạch của Vũ vương gia hình như không tán thành"

Bảo nữ nhân người ta vì Hàn Thiên Vũ hắn ta bỏ ra trình tiết cùng tương lai, danh tiếng đi hòa thân cùng tên đàn ông khác, thử hỏi trên đời có bao nhiêu người cam tâm? Trừ phi là yêu hắn ta đến骨子里, hoặc là có dụng tâm riêng muốn mượn đao giết người.

Yến Thanh bắt gặp ánh mắt đăm chiêu của chủ tử, nhin không được lo lắng: "Nhưng chỉ là có khả năng"

"Đừng lo lắng, ta không vì nhi nữ thường tình mà bỏ lỡ chính sự đâu!" Hàn Thiên Quân trên mặt không chút cảm xúc gấp lại công văn, không nói thêm tiếng nào đứng dậy rời đi, bỏ lại Yên Thanh không biết làm sao cho phải một mình trong phòng.

Trong mật thất tối tăm, đầu đó loe lóe án nên dập dờ lay động, Hàn Thiên Quân đứng bên cạnh một bài vị, tay nâng niu vuốt ve, bộ dáng kính trọng chưa từng thấy. Bài vị khắc bằng loại gỗ rẻ tiền, nét điêu khắc đơn sơ không thành thực, vừa nhìn liền biết không phải nghệ nhân điêu khắc làm ra.

Người chết là mẫu thân hắn! Bài vị là do hắn khắc lúc sáu tuổi, đó là lần đầu tiên hắn thấy được hóa ra có thứ ánh sáng gọi là mặt trời, đổi lại chính là mất đi ánh sáng ấm áp của tình mẫu tử, mãi mãi mất đi mẫu thân.

Nếu được quay lại lần nữa, hắn nguyện vĩnh viễn ở nơi tối tăm này... Nhưng trên đời không có "nếu", hắn đã đi đến đây thì sẽ phải đi hết con đường mình chọn, không thể dừng lại nữa chừng. Bởi vì cái giá để đi đến đây... quá đắt!

...

Thạch Yến ngồi trong phòng mơ mơ màng màng muốn thiếp đi, cửa đột nhiên bị mở toang không báo trước, Tiểu Hoàng thân ảnh gấp gấp vọt tới bên nàng: "Vương hậu, có người cầu kiến!"

"Là ai?" Thạch Yến bừng dọc hỏi, nàng vốn có chút mệt mỏi, đang thả hồn tìm Chu Công mà bị người ta ngắt ngang, trong lòng đương nhiên không mấy tốt đẹp, vì vậy cũng không cho ra biểu tình gì dễ nhìn.

Tiểu Hoàng còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa đã thò vào một cái chân, sau đó là hai cái chân, từ hai cái chân nhìn lên liền bắt gặp một khuôn mặt tương đối thanh tú đang tức giận hằm hằm.

Thạch Yến rất không vui liếc qua một cái.

Hừ! Người ăn thuốc súng đến đây sao? Bản cô nương còn chưa hỏi tội người làm hỏng giấc ngủ của ta, người hung hăng cái rắm á!

Thấy được vẻ khinh bỉ trong mắt Thạch Yến, tiểu cô nương lại càng tức giận, giọng nói lạnh lạnh như chuông chùa: "Hồ ly tinh không biết xấu hổ! Người quyến rũ Vũ ca không thành, bây giờ lại quyến rũ Quân ca, người tiện nhân, không biết xấu hổ!!!"

Thạch Yến tao nhã ngoáy lỗ tai, lại tao nhã búng móng tay, vẻ mặt không biến bụng lý trà đã nguội từ lâu hớp một ngụm thắm giọng.

Hóa ra là fan nào tàn tìm tới cửa.

Xin hỏi là ai nói với nàng Hàn Thiên Quân chưa cưới vợ, cuộc sống về sau của nàng không cần cung đấu? Là tên nào???

Tiểu Fan cuồng thấy bộ dáng dừng dừng của nàng thì càng tức giận đến giờ chân, chỉ tay về phía Thạch Yến tiếp tục mắng: "Người... người không biết xấu hổ!"

Thạch Yến đặt ly trà xuống bàn, mi mắt cũng không nhướn, giọng nói mang âm điệu dịu dàng khoan thai: "Ta nói tiểu cô nương này, người ngoài mấy chữ "không biết xấu hổ" "hồ ly tinh" gì gì đó ra thì chẳng còn từ gì khác để nói hay sao? Người mắng không chán, ta nghe thì rất chán nha"

"Người... người... người... tiện nhân!" Tiểu cô nương khuôn mặt giận đến đỏ bừng.

"Cái này cũng mắng rồi, thật sự không có sức sáng tạo gì cả!" Thạch Yến cười, rốt cuộc cũng chịu nhìn nàng ta, cả khuôn mặt đều mang theo điềm hòa ái bao la: "Người là người ở cung nào đến, vẻ mặt không bằng ai, Quân vương nhất chắc không kém đến mức đem người nạp về chứ?"

"Ta là Kiến Hòa quận chúa, biểu muội của Quân ca!" Kiến Hòa hất mặt, bộ dáng muốn dọa người kinh sợ.

Thạch Yến cười lạnh. Còn tưởng là nhân vật lớn lợi hại nào, hóa ra chỉ là một quận chúa nho nhỏ còn dám cậy mạnh ở đây ra vẻ phách lối: "Vậy xin hỏi hôm nay quận chúa đến đây ngoài việc mắng người còn có sự vụ quan trọng nào khác chăng?"

Kiến Hòa không nghĩ đến nàng chẳng những không nặng lời với mình, ngược lại còn thân ý bẻ sang chuyện khác, nhất thời không biết trả lời thế nào, nghĩ cả buổi cũng không ra rốt cuộc nên nói cái gì mới đúng: "Ta... ta... ta..." Cứ "ta" một tràng.

Thạch Yến từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên bộ dáng tươi cười từ trên ghế đứng dậy: "Nếu như không có việc gì quan trọng..." Nói đến đây tươi cười biến mất, thay vào là băng lãnh biểu tình, giọng nói không lên không xuống, cũng không mang theo chút cảm xúc nào: "Tiểu Hoàng, tiễn khách!!!" Dám phá bình giấc ngủ của nàng còn bày đặt ở đó ra vẻ ta đây, cũng thật không tự lượng sức quá rồi.

Tiểu Hoàng nhận lệnh xong cũng không nói thêm tiếng nào đi đến bên cạnh "vị khách" không mời mà đến, cúi người làm tư thế mời.

Trong lòng Thạch Yến vốn nghĩ nàng quận chúa kia theo thông thường sẽ phát tay áo hăm hực rời đi, nào ngờ Kiến Hòa chẳng những không chịu đi còn gạt tay Tiểu Hoàng qua một bên, vênh vào chanh chua tát lên mặt nha hoàng thiếp thân của nàng một cái.

Một tiếng "Chát" Vang vọng cả căn phòng, Tiểu Hoàng một tay ôm nữa bên mặt bị tát đến đau rất, không thể tin tròng mắt nhìn Kiến Hòa, lại ỷ khuất nhìn sang Thạch Yến.

Chủ tử nha, nô tỳ xui xẻo cũng thật là hơn người mà~ T.T

Trong lòng Thạch Yến rất cuộc nổi bão, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ thản nhiên như thường: "Quận chúa, đánh chó nê mặt chủ, câu này chắc đều đã quen thuộc? Loại hành động chó cắn chó này người làm ra mất mặt hay không chứ bản Hậu nhìn rất chướng mắt!" Trong lời nói mang theo thâm ý, trong thâm ý có kim, trong kim có độc!

Tiểu Hoàng: "... TT-TT

Chủ tử, nắng người cứ nắng đi, còn lồi nô tỳ vào làm gì a?!

Kiến Hòa lại càng nóng giận. Nàng ta làm quận chúa bấy lâu nay, thân phận tuy không phải quá cao quý nhưng từ nhỏ đã được cưng chiều hết mực, lần này đến đây vốn muốn nắng người cho đã, không ngờ lại bị người ta phong thái ung dung quý phái tát cho vài cái tát vô hình, cục tức này thế nào cũng nuốt không trôi!

"Đồ ngoại ban ti tiện! Người nói ai là chó chứ?!"

"Thứ nhất..." Thạch Yến nghiêm mặt nhìn nàng ta: "Ta là Vương hậu Tây Oa Thiên. Thứ hai, luận về thân phận ti tiện thấp hèn thì người vẫn ti tiện thấp hèn hơn ta nhiều lắm. Thứ ba, ta nắng chó là đang nắng người, hiện tại lại càng hối hận đã si nhục động vật, người cắn bản ngay cả súc sinh cũng không bằng!" Dám đánh người của nàng, đúng là chê cuộc sống quá thoải mái quá dễ chịu, muốn tự rước nhục vào thân!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Từ nhỏ Kiến Hòa luôn được người thân bao bọc trong nhung lụa yêu thương mà lớn lên, mọi việc mọi điều đều có người đau sủng xót thương, thay nàng ta giải quyết, hầu như chưa từng tiếp xúc với cuộc sống đầy chông gai trên thực tế, cho nên hình thành thói quen ươn ngạnh tự cho mình là nhất cũng chẳng có gì là lạ. Tuy nhiên thật không may, Thạch Yến chính là ghét nhất loại tiểu thư công tử không hiểu sự đời còn bị ái kỷ trầm trọng này, cái loại không biết trời cao đất dày, tùy hứng ầu trĩ, chuyên gây chuyện cho người khác, dám làm không dám gánh, không lường trước hậu quả này, làm ra chuyện thương thiên hại lý gì cũng không lạ.

Kiến Hòa há hốc mồm nhìn nữ nhân có ánh mắt sắc bén trước mặt, trong lòng vừa giận dữ vừa sợ hãi, phân vân không biết nên thế nào cho phải. Nếu nàng ta bỏ đi bây giờ thì quá mất mặt, nhưng còn không đi... nàng ta hoàn toàn không nghĩ mình sẽ đấu thắng nữ nhân này, cũng không mong Thạch Yến sẽ nương tay nể tình với nàng ta.

Thạch Yến nhìn thấy nàng ta tức giận xanh mặt, khóe môi gật gật như bị chuột rút mà vẫn không đáp lại thì có hơi thất vọng.

Haizz, mới nắng một chút là á khẩu rồi mà còn học đòi người ta đi đánh ghen cơ đấy?! Nghĩ đến đây, lại nhìn thấy Kiến Hòa còn ngang bướng đứng đó không cam tâm rời khỏi, khóe miệng nàng không khỏi nhếch lên nụ cười mỉa mai: "Quận chúa là còn muốn ở lại uống tách trà sao? Cũng thật trách người làm hoàng tẩu này xử sự không chu đáo, để muội đứng lâu như vậy. Nào, ngồi xuống hàn huyên một chút" Giọng điệu giống như lúc này chưa hề xảy ra chuyện tranh chấp gì.

Kiến Hòa cắn răng ép mình không điên tiết, âm điệu mang theo mười phần bất mãn: "Người dựa vào cái gì mà hết đùa giỡn Vũ ca xong, lại nhaoáng cái chuyện sang trở thành nương tử của Quân ca?!" Đúng là chưa thấy ai không biết xấu hổ như người này mà!

Thạch Yến nghe nàng ta nói vậy, không tự chủ được nhướn cao đôi mày liễu xinh đẹp, vẻ mặt vạn phần hứng thú. Không tồi, nàng tuy nhận ra Hàn Thiên Vũ với công chúa Thạch Yến trong quá khứ quan hệ không tầm thường, nhưng sự tình rõ ràng thế nào thì nàng đành chịu. Hôm nay thật không ngờ có người đưa chân thương tới tận cửa muốn nói cho nàng, nàng có ngu cũng biết phải lợi dụng cho tốt à nha.

"Muội muội nói vậy là có ý gì? Chắc muội không biết, ta chính là bị mất trí nhớ rồi, nhưng nghe mọi người nói chính là Vũ vương chính tay sắp đặt hôn sự cho chúng ta nha?!"

"Làm sao có thể...!" Kiến Hòa không tin lớn tiếng kháng nghị: "Vũ ca và người chẳng phải lúc trước... còn hại mọi người nói Quân ca cướp mỹ nhân trong lòng hoàng huynh, tạo thành tiếng xấu!"

Thạch Yến kinh ngạc.

Hàn Thiên Quân cứ như vậy phải gánh tai tiếng này hay sao? Hắn cũng đâu có ngốc, chuyện này ảnh hưởng không nhỏ đến uy tín của hắn trong việc trị vì giang sơn, nam hiểm như hắn, không thể nào không nhìn ra chuyện này, nhưng là vì sao phải...

"Đang nói gì có vẻ hòa hợp vậy?" Một giọng nói trầm thấp từ cửa truyền vào khiến mấy nữ nhân trong phòng không tránh khỏi giật thót. Hàn Thiên Quân trên mặt là biểu tình thong dong như thường, nhưng là không ai biết được từ xa hắn đã nghe thấy những chuyện xảy ra ở đây. Hai nữ nhân này thiếu chút nữa là lao vào cắn xé lẫn nhau, khi không lại dụ xuống chuyện sang đàm thoại, làm hắn không khỏi thắc mắc phụ nữ tâm tình cứ thất thường thế sao?

Thạch Yến hơi chột dạ không lên tiếng. Tuy là nàng không hề biết chân tướng sự thật như thế nào, nhưng sống trong thân xác người ta cũng phải giúp người ta thu dọn một chút hậu quả, dù rằng nàng chẳng có chút liên quan nào. Hừ!

Kiến Hòa dường như đối với Hàn Thiên Quân có chút sợ hãi, vừa thấy hắn đến đã cúi đầu im thin thít không nói câu nào, quên cả đại lễ. Hàn Thiên Quân đem biểu tình của hai người thu hết vào trong mắt, cười đến là hòa ái ôn nhu: "Kiến Hòa, nếu không còn việc gì muội có thể hồi phủ, ta có chút chuyện muốn nói với biểu tẩu muội"

Kiến Hòa như được đại xá, nhanh chóng hành lễ: "Vâng muội cáo từ" Nói xong liền lập tức xoay người rời khỏi, động tác tao nhã, bước đi nhanh nhẹn, không cách nào hình dung được đây chính là cô quận chúa chanh chua ngu ngốc lúc này.

Thạch Yến cũng không có thời gian cùng tâm tư điểm xem Kiến Hòa làm gì nói gì, chỉ biết khi Hàn Thiên Quân vừa nhắc đến tên mình, cả thân thể nàng đều căng cứng như bị đóng băng, lạnh!

"Lại đây!" Hàn Thiên Quân không câu nệ tiểu tiết ngồi xuống cái ghế Thạch Yến chuẩn bị cho Kiến Hòa quận chúa, thoải mái hướng nàng ngoắc đầu ngón tay. Nếu là bình thường, xét tính tình Thạch Yến nhất định bỏ lơ hắn, nhưng không hiểu sao hôm nay cô nương nào đó trong lòng cứ đối người này có chút áy náy.

Nàng có ngu cũng biết tự mình suy ra vấn đề một chút, theo logic cầu huyết của mấy bộ phim cổ trang về tranh quyền đoạt vị, huynh đệ cắn nhau... nàng từng xem ở hiện đại. Hàn Thiên Vũ khi không đem tình nhân hiến cho hoàng đế nhất định có tâm cơ không nhỏ, trước mắt là bôi đen danh tiếng của Hàn Thiên Quân, sâu xa về sau... chắc là muốn đem nàng biến thành nội gián đi? Nhưng thật không may thay hắn đã đi lầm một bước, không nữ nhân nào chịu thất tiết dễ dàng như vậy, huống chi đây còn là một vị Công chúa cao cao tại thượng?! Vì thế bức nàng ta đau lòng tự vẫn, được dịp nanh xuyên qua nhập vào.

Tính sai một bước này, Hàn Thiên Vũ toàn bộ kế hoạch đều biến thành một câu "không trộm được gà còn mất luôn nắm gạo".

Nhìn đến người nào đó vẫn luôn thường trực nụ cười vừa có vẻ vô hại lại mang theo một chút vô lại, ngón tay vẫn kiên trì hướng về phía nàng ngoắc ngoắc: "Lại đây!" Giọng điệu không cho phép từ chối. Thạch Yến không biết mình rốt cuộc là bị quỷ nhập hay thế nào, ngoan ngoãn đứng lên đi đến trước mặt hắn. Hàn Thiên Quân liếc qua nha hoàn nào đó vẫn còn đứng như người tàn hình trong phòng, nha hoàn nào đó thức thời lập tức bay biến không một tiếng động.

Thạch Yến chán nản.

Sau khi trong phòng đã không còn ai khác, Hàn Thiên Quân đột nhiên kéo nàng ngã vào lòng mình, giọng nói mang theo mấy phần vô định: "Có chuyện muốn hỏi, hử?"

Thạch Yến theo bản năng muốn vùng ra, nhưng cố gắng vài lần liền phát hiện ra không có khả năng, đành ngoan ngoãn hưởng thụ dựa vào lồng ngực tình trạng của hắn. Hừm, có mỹ nam cam tâm cho nàng ăn đậu hủ nha, nàng cũng không ngại đâu!

"Người đừng nói với ta không nhìn ra được âm mưu của Vũ vương, hắn ta vốn là muốn lợi dụng việc người thú (cưới) ta mà bôi đen danh tiếng của người, như vậy người vẫn nghe theo hắn?" Nghe giọng điệu của Kiến Hòa quận chúa kia, hình như không ai biết được người đề nghị hôn sự này vốn là Hàn Thiên Vũ mà đều quy hết tội lỗi lên đầu Hàn Thiên Quân hắn. Tuy vì thân phận đặc biệt của hắn nên không ai dám tỏ thái độ ra mặt hoặc nói thẳng cho hắn biết, dù vậy trong lòng thần dân sẽ không nghĩ xấu cho hắn đi?

"Biết! Như thế nào, lo lắng?" Hàn Thiên Quân nhìn thân thể nhỏ bé trong lòng, không nhịn được đưa tay vờ về lọn tóc đen mượt của nàng chơi đùa, hoàn toàn không để tâm đến câu trả lời của mình có bao nhiêu tùy hứng.

Quả nhiên ngay khi Thạch Yến nghe được liền muốn cắn người, ngán phát đầu lên định chất vấn hắn, nào ngờ đầu vừa ngẩng đã đâm phải cái cảm cứng như thép của Hàn Thiên Quân, đau đến nhe ra trợn mắt. Tên nào đó không vui lừ mắt: "Người phát bệnh cái gì?" Thạch Yến nổi bão: "Ta mới tính hỏi người phát điên cái gì đây, biết rõ bị người ta đào bẫy mà còn tự mình nhảy vào, người ngu há?!"

"Không quan tâm!" Nữ nhân này dám ở đây mắng hắn? Nàng đụng đầu đụng đến đập não rồi à? Trở nên to gan như vậy???

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hợp Tác

Thạch Yến không yên cựa quậy trong lòng Hàn Thiên Quân ý định muốn đào tẩu, lúc này là do nàng quá mức kích động, máu xộc thẳng lên não mới nói ra mấy lời mà không biết suy xét, đến hiện tại nhìn thấy mặt mũi tên nào đó đang sa sầm nhìn mình mới ý thức được bản thân nói sai.

Nhìn ra được ý đồ của tiểu cô nương trong lòng, Hàn Thiên Quân một tay siết chặt eo nàng, một tay mạnh bạo bóp cằm nàng, đem mắt nàng đối diện mắt mình, giọng nói mang theo ý đồ không che giấu: "Người thế nào? Bây giờ muốn về bên cạnh hắn?" Nếu nàng ngu ngốc như vậy, cứ để hắn một

chương đánh chết cho xong, coi như giúp nàng giải thoát, tránh việc sau này lại bị người khác coi là con rối đùa bỡn trong tay, mắt mặt hần đã một thời làm phu thê với nàng!

Thạch Yến bị hần làm đau, bất mãn nhíu đôi mày liễu xinh đẹp, đưa cả hai tay lên gỡ tay hần khỏi mặt mình: "Ta không điên như ngươi! Hừ, hần muốn lợi dụng ta ta cứ tùy hần lợi dụng sao? Muốn tin tức chứ gì, ta liền cho hần một chút, xem hần nhờ ta mà làm nên chuyện lớn gì?!"

"Ý ngươi...?" Hàn Thiên Quân khiêu mi, trên mặt tràn đầy hứng thú.

"Háo tướng công, ngươi muốn ta nói gì với hần bây giờ? Hừ??" Thạch Yến mỉm cười xinh đẹp động lòng người, đưa một ngón tay điểm lên cằm cương nghị của hần, ánh mắt câu dẫn nhìn thẳng vào mắt hần. Hàn Thiên Quân không ngốc, đương nhiên hiểu được ý nghĩa ẩn trong lời nàng: "Tiểu bảo bối của ta hồi phục trí nhớ rồi?!"

"Ai nha, đầu bổn cung thật lạy đau quá nha~ Bổn cung hình như đã thật sự nhớ lại hết rồi!" Nói xong mấy lời chính bản thân cũng phải thấy buồn nôn, hai người đồng loạt nở nụ cười xấu xa.

Hàn Thiên Vũ, ngươi sắp thảm rồi!

"Bốn ngày nữa bổn vương phải đi Đại An tự cầu phúc cho dân, vì để tỏ lòng thành ý nên chỉ một người một ngựa, không mang theo thị vệ. Nàng thay ta kín đáo nói cho hoàng huynh, đừng để huynh ấy vì không tìm thấy ta mà lo lắng!" Hàn Thiên Quân âm thanh đều đều, tay lại không an phận bò lên mân mê tóc nàng.

Aizz, hình thành thói quen xấu rồi thì phải?!

Thạch Yến không để tâm hành động của hần, ngo ngoáy vài cái, động não suy nghĩ xem nên nói với tên Vũ vương kia như thế nào.

Hừ! Lúc gặp hần ta lại phải nói thêm mấy câu buồn nôn, tốn không ít nước mắt nữa... Trước hết tỉnh dưỡng bồi bổ một chút rồi mới có tinh thần chạy đi diễn kịch. Ai bảo hần ta đất tội ai không đất, cứ thích hết lần này đến lần khác trêu vào nàng? Cái tát tay kia, nàng còn chưa khoan dung đến mức quên đi được đâu!" "Thật buồn ngủ" Thạch Yến không để ý hình tượng ngáp dài một cái, lúc này nàng đang ngủ lại bị Kiến Hòa quận chúa gì gì đó chọc cho tỉnh, bao nhiêu chuyện xảy ra, tinh thần vừa thả lỏng lại liền muốn đi tìm Chu Công đánh cò rồi.

"Hừ?!" Hàn Thiên Quân có chút không thích ứng kịp với tâm tính thất thường của nàng, bàn tay đang vuốt tóc nàng thoáng dừng lại. Thạch Yến không vui ra lệnh: "Vuốt giúp ta một chút đi, dễ ngủ!" Thạch Yến không biết câu nói trong lúc vô tình này về sau hại nàng thảm đến mức nào, nếu biết chắc chắn đánh chết nàng cũng không nói!

Người nào đó hơi ngạc nhiên, vuốt ve tóc có thể khiến người ta dễ ngủ sao??? Tuy là nghi ngờ, nhưng vẫn bất giác làm theo.

Thạch Yến hài lòng nhắm mắt. Trên người hần có mùi đàn hương dịu dịu khiến nàng rất dễ chịu, đủ rấn chắc lại không cứng nhắc, so với cái giường Bạch Dương bảo ngọc kia có phần còn tốt hơn, khiến nàng không để ý đến tư thế kỳ quái của hai người, như vậy đã muốn ngủ.

Bầu không khí xung quanh nàng và hần đang dần thay đổi một thứ gì đó, cả hai cũng chẳng ai để tâm có gì lạ.

Hàn Thiên Quân hiếm khi ôn hòa, bị nàng ra lệnh lại còn nuôi ý định đem hần làm giường để ngủ mà lại không tức giận, ngược lại còn bị ảnh hưởng, cũng bất giác muốn ngủ.

Kì thật hần rất khó ngủ, lại ngủ không được sâu, bởi vì từ nhỏ phải đối mặt với âm mưu và thủ đoạn mà trưởng thành, hần đối với sát khí rất nhạy cảm. Lần đầu gặp nàng thật ra là rất rất nhiều năm về trước, lâu đến mức tới bản thân hần cũng mơ hồ, lần đó gặp lại ở Đông Triều Dương, vì cả hai bên đều đề phòng đối phương, hần mới không an tâm về nàng.

Hiện tại cảm nhận lại, nàng chẳng phải hiền thực lương thiện gì, thậm chí trong mắt trong đầu toàn là âm mưu quỷ kế, nhưng... tất cả đều hướng người khác chứ không phải hần. Nàng đối với hần không có ác cảm, hần hoàn toàn biết, chỉ là không ngờ bên cạnh nữ nhân này, hần cư nhiên lại thoải mái? Một chút cảnh giác cũng không có!

Nhẹ nhàng đem nàng đặt trên giường ngọc, chính mình cũng nằm xuống bên cạnh, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Có lẽ từ lúc bắt đầu có nhận thức về thế giới xung quanh đến nay, đây là lần đầu tiên hần ngủ ngon như vậy, sâu như vậy.

Vài lời tác giả: Còn hai ngày nữa là mình phải thi THPTQG rồi, ai có hảo tâm chúc mình thi tốt đi [đáng thương]

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Lúc Thạch Yến tỉnh dậy đã là lúc dùng bữa tối, nàng chính là bị tiếng biểu tình của bụng mình đánh thức nha. Thật thảm!

Mắt đẹp vừa mở, nhấp nhòa thấy được khuôn mặt quen thuộc yêu nghiệt đến mức khiến người nhìn muốn đắm cho vài phút đang gần sát bên cạnh khiến nàng không khỏi giật thót. Chuyện này không quá quan trọng, quan trọng chính là hắn đang trơ tráo nhìn nàng trần trụi không chớp mắt, hoàn toàn không có một chút mắt tự nhiên nên có. Ngược lại là nàng, người hiện đại phóng khoáng thoải mái, hòa nhã nhiệt tình xuyên đến từ thế kỷ hai mươi mốt lại bị hấn làm cho mặt đỏ tím đập, cả người đều không thoải mái.

Thạch Yến nhanh như chớp ngồi phắt dậy, rất không thực nữ chỉ thẳng vào mặt vị nào đó vẫn còn đang nhàn nhã nhìn nàng chăm chăm: “Quân vương, thỉnh tự trọng!”

Hàn Thiên Quân nhú mày một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt thường ngày, mặt không biểu cảm cũng ngồi dậy, đối diện với Thạch Yến: “Khi ngủ ôm người khác không buông, bây giờ còn có tư cách thỉnh người ta tự trọng?”

Thạch Yến: “... Ta nhớ rõ trước khi ngủ đâu có cùng Quân vương người nằm chung một giường!” Nói xong còn có tâm tư nhưn mày khiêu khích. Xem đi xem đi, chính là hấn muốn ăn đậu hũ, còn muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu nàng, nói như nàng là nữ tặc hái hoa vậy, hừ!

Trong lúc tiểu cô nương nào đó còn đang dương dương tự đắc, bụng lại rất không hợp tác “Cô ỉ” vang lên một tiếng biểu tình.

Ặc, nàng xem một chút thì quên luôn đói, thật là CMN mất mặt quá mà~

“Hừ, muốn ăn?” Vị Quân vương nào đó biết thừa vẫn hỏi, còn là dùng biểu tình nghiêm túc kết hợp với gương mặt thành tâm, giọng điệu châm biếm mà hỏi.

Thạch Yến khua miệng gạt đầu.

Bỏ đi, vẫn là giải quyết cái bụng trước thì tốt hơn, no rồi mới có hơi sức đấu khẩu với hấn ta!

Hàn Thiên Quân dường như nhìn thấu được tâm tư của nàng, tựa tiểu phi tiểu bước xuống giường, lại khoan thai tạo nhã vuốt vuốt y phục hơi loạn, thông thả ra khỏi phòng trước. Thạch Yến nổi bước sau lưng hấn, hận sao ánh mắt không thể giết người, nếu không người đầu tiên thịt nát xương tan hẳn là hấn ta đi?!

Hai người kẻ trước người sau đi đến Ngự Thiện Phòng, liền bắt gặp ánh mắt kinh ngạc như muốn rớt ra của một đám người hầu.

“Tham kiến Quân vương, Vương hậu!”

“Đứng dậy hết đi!” Hàn Thiên Quân bình tĩnh phát tay, sau đó lại quay sang Thạch Yến ân cần hỏi: “Nàng muốn ăn gì cứ nói” Thạch Yến trong lòng âm thầm khinh bỉ hấn giả vờ giả vịt, nhưng cũng không để tâm châm chọc làm gì, âm thanh dịu dàng thanh tao như chuông bạc khẽ vang lên: “Quân vương chàng tùy tiện chọn là được, thần thiếp không có ý kiến!”

Tên nào đó nở nụ cười sâu xa.

Đám cung nữ, thái giám, ngự trù trong Ngự Thiện phòng ngoài mặt điềm nhiên như không, trên thực tế đã âm thầm nghe trộm từ đầu đến giờ, trong lòng kinh ngạc đến mức muốn há hốc mồm.

Nói thật từ lúc Thạch Yến từ Đông Triều Dương quốc được rước về hoàng cung Tây Oa Thiên Quốc, số người được chân thật diện kiến dung nhan của nàng chỉ tính trên đầu ngón tay. Hôm nay gặp mặt, đúng là so với tin đồn chỉ có đẹp hơn, so với tin đồn còn được Quân vương bọn họ sùng bái thương yêu hơn!

Thạch Yến ngây thơ nào biết trong lòng chủ tớ bọn họ đều có tâm tư riêng, chỉ mãi mê nghĩ đến những món ngon mà mình sắp được thưởng thức, càng nghĩ càng cảm thấy hạnh phúc. Nhưng Hàn Thiên Quân là ai, hấn có thể cho nàng đặc ý lâu được sao? Quả nhiên không đầy mười giây sau khi nàng vừa dứt lời, đặc ý liền biến thành ân hận, ân hận đến mức muốn nhai nuốt luôn cái lưỡi của bản thân cho xong.

Hàn Thiên Quân: “Mang cho ta những thứ nào cay nhiều một chút, nàng ấy thích!”

Thích cái con bà nhà hấn, nàng lúc nà thì nói thích ăn cay? Nàng nhớ rõ chỉ có lần cùng Tiểu Thanh dạo bộ bản thân không thể ăn cay, đúng lúc bị hấn nghe thấy. Hấn ta đây rõ ràng là muốn đá đều nàng mà!!!

“Hôm nay bụng ta không tốt, không cần đem món cay!” Tim có cự tuyệt vô cùng hợp tình hợp lý.

“Vậy mang ra món nướng!” Cung chiêu không ép buộc.

“Ta...” Thạch Yến chán nản. Nàng chính là bị nướng mà xuyên đến nơi này đó có được hay không?! Với lại nếu nàng nhớ không lầm, cái việc không ăn đồ nướng này lần đó nàng cũng nói cho Tiểu Thanh biết, hấn ta cũng ở đó.

“Hừ?!” Hàn Thiên Quân uy hiếp nhưn nhưn mày, trên mặt viết rõ ‘không cho phép từ chối’. Thạch Yến miễn cưỡng làm trái lương tâm tươi cười còn khó coi hơn cả khóc: “Ta, ý ta là ta rất thích ăn món nướng!” Trước khi chết cháy thì quả thật chính là như vậy.

Tên Quân vương nào đó hết sức đường đường chính chính ngồi gắp thức ăn cho nàng, một bộ dáng tướng công tốt không ai bì kịp. Chỉ trong lòng Thạch Yến biết rõ, hấn ta hẳn là vui mừng đến giờ chân đi?!

Thật không ngờ tên mặt lạnh hần ta còn biết dùng tâm tư đùa bỡn người khác, hại nàng uống công trước đây xem hần thành chính nhân quân tử, quả thật là làm chết người không đền mạng mà!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sớm Sinh Quý Tử!

Ba ngày nói nhanh không nhanh nói chậm cũng không chậm. Kể từ lúc hai người cùng nhau đến Ngự Thiện Phòng dùng bữa tối, tin đồn Quân vương và Vương hậu tình nồng mật ý, chàng chàng thiếp thiếp đã được loan tuyền khắp hoàng cung Tây Oa Thiên quốc. Người người đều biết Quân Vương cung chiêu Vương hậu ra sao, Vương hậu xinh đẹp hiền thực ra sao, luôn luôn vâng lời Quân vương, còn rất tốt bụng, rất đẹp lòng người như thế nào.

Thạch Yến sau khi nghe tin này từ miệng hai nha hoàn thiếp thân của mình, quả thực là có chút khóc không ra nước mắt! Nàng hôm đó chỉ là nỗi hứng nhất thời, ban hết số thức ăn chưa động đũa cho đám người hầu trong cung cùng thưởng thức để khỏi lãng phí thôi, có cần xưng tụng nàng đến mức sắp thành thần thể không? Còn cái gì mà ‘tình nồng mật ý’, cái gì mà ‘chàng chàng thiếp thiếp’? Con mắt nào của bọn họ thấy nàng và hần ‘tình nồng mật ý, chàng chàng thiếp thiếp’ chứ, đúng là... đúng là bị một đám người làm cho tức chết!

Tiểu Thanh bên cạnh thấy sắc mặt chủ tử nhà mình tương đối khó coi, ngập ngừng không dám nói tiếp nữa. Nếu nàng mà còn dám nói thêm câu cuối trong lời mọi người, chủ tử không xé xác nàng ra mới là lạ!

Tiểu Hoàng bên cạnh cũng toát mồ hôi, thảm than bản thân quá là may mắn, may mắn vì đã dừng kịp lúc, dừng đúng thời điểm, nếu không bây giờ hai người các nàng quả thật là sẽ rất thảm.

Thạch Yến uống một ngụm trà hạ hỏa, quay sang nhìn hai cô nương nhà mình một cách dò xét. Xem xem, về mặt áp ứng kia, thần thái hoang mang kia, nhất định là còn chuyện muốn giấu nàng. “Nói tiếp!”

“Chủ tử...” Hai nha hoàn nào đó đồng thanh lên tiếng, ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác không ai dám nói tiếp.

“Có chuyện gì không thể nói cho ta?” Thạch Yến lờ mờ, dẫn mạnh tách trà trong tay xuống bàn. Nàng không cho phép có chuyện liên quan tới mình mà ngay bản thân cũng không biết là chuyện gì, hôm nay phải về cái vòng tròn* này ra!

(* Ý chỉ giải quyết vấn đề)

Vừa lúc chiếc tách va xuống bàn “Cạch” một tiếng, cửa phòng cũng vừa lúc mở ra. Hàn Thiên Quân cả người hắc bào điểm xuyên hoa văn hoàng long, thần thái ung dung bước vào.

Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng giống như bắt gặp cú tinh, vội vàng hành lễ: “Quân vương vạn tuế!” Chuyện của chủ tử muốn biết chỉ e phải để Quân vương giúp các nàng nói ra thôi, dù sao chủ tử cũng đâu dám làm gì Quân vương.

“Ra ngoài đi!” Hàn Thiên Quân nhận nhặt trả lời, Tiểu Thanh cùng Tiểu Hoàng lập tức chạy biến, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Chuyện nhà không nên truyền ra ngoài, không nên truyền ra ngoài!

Thạch Yến ghen một bụng nhìn hai tiểu cô nương kia cứ nhiên dám chuồn êm, hận không thể một phát bóp chết cả đôi. Quay đầu nhìn người vừa đến, cất lên giọng điệu châm chọc: “Quân vương cai trị Tây Oa Thiên quốc này quả là rất tốt, tốt đến mức người dân ăn no mặc ấm quá thể, ngày ngày an nhàn sung sướng, chuyện gì cũng có thể biết có thể bàn!”

“Muốn nói thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo, dù sao trong hoàng cung này so về ăn no nhàn rồi thì không ai có thể bì với Vương hậu người!” Hàn Thiên Quân không chút khách khí ngồi xuống cái ghế đối diện Thạch Yến, hết sức tự nhiên cầm lấy chén trà của nàng đưa lên miệng uống một ngụm.

Thạch Yến tròn trố mắt, nàng trước giờ đâu vô nể chưa từng thua ai, tại sao xuyên đến cổ đại lại gặp phải tên khắc nghiệt chết tiệt này chứ? Tạo nghiệt quá nhiều ác không thể sống mà~ “Ta không có nhiều chuyện như bọn họ!” Cô nương nào đó không phục vót vát lại hình tượng bản thân. Hàn Thiên Quân không nhanh không chậm đặt tách trà về chỗ cũ, về mặt nghi ngờ pha lẫn châm biếm nhìn xoáy vào nàng: “Thật không?”

Thạch Yến lừ mắt đáp trả hần, đập hai tay lên bàn đứng phắt dậy: “Quân vương còn không rõ sao?” Hừ, nàng đây miệng kín như bưng nhá, ví như có một số chuyện hần muốn nàng làm, nàng tuyệt đối giữ bí mật!

Hàn Thiên Quân khiêu mi, không nhìn nàng mà chuyển sang xem xét căn phòng, mày bắt giác nhíu lại một chút: “Như vậy thì thật tốt, người chuẩn bị lúc nào thì nói với hần?”

“Trước tiên người phải nói rõ cho ta, đám người trong cung đang bàn tán cái gì về chúng ta, nếu không Quân vương người cứ tự mình đi mà nói chuyện!”

“Cái này ngươi thật không biết?” Vị Quân vương vừa được chỉ thẳng đích danh cười cười, chỉ ba bước chân liền xuất hiện ngay bên cạnh Thạch Yến, vẻ mặt không cảm xúc thường ngày hiện lên một chút ý cười, trong ý cười còn có mấy phần xem kịch vui hiếm thấy.

Thạch Yến cảnh giác lùi về sau một bước. Khốn kiếp, nói thì cứ nói, áp sát như vậy làm cái quái gì? Tuy thân là một sắc nữ hiện đại mê trai đẹp tiêu chuẩn, nàng rất thích điều này, nhưng mà còn phải xem xét vị ‘trai đẹp’ này là ai nữa, ví như tên đang giờ trò với nàng hiện tại đi... nhìn biểu tình này, nhất định có ý đồ không hay ho gì!

“Ta không biết nên mới cần hỏi ngươi!” Mặc dù trong lòng có dự cảm không tốt, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra cứng đầu không chịu thua.

Hàn Thiên Quân khoe môi khẽ kéo lên thành một đường hơi cong, thể hiện tâm tình hân hỷ lúc này đang khá là vui vẻ, thân hình cao lớn lại tiến lên một bước, bảo trì khoảng cách sát bên cạnh nàng, giọng nói trầm trầm: “Bọn họ nói... chúng ta rất ngọt ngào, rất ân ái, còn có... chắc sẽ sớm sinh quý tử thôi! Nàng cảm thấy thế nào?”

Thạch Yến: “...” Con mợ nó, các người mới sớm sinh quý tử ấy!

“... Ta... ta...” Ta một hồi cũng không biết nên phát biểu cảm tưởng ra sao, cả người đều bắt ổn nhìn chăm chăm tên nào đó đang ở ngay trước mặt: “Ta mới không muốn sinh cho ngươi!”

“Nàng là thê tử của ta, không sinh cho ta thì còn có thể sinh cho ai?” Hàn Thiên Quân không chút để ý nói, bộ dáng ‘người lớn khoan dung’.

Thạch Yến nghe xong một câu này liền câm nín. Hắn nói không sai, hiện tại nàng ở nơi đây chỉ quen biết hai nha hoàn của mình cùng hắn, sau này nếu thực sự có thể rời khỏi hắn, nàng còn đi đâu được? Trở về Đông Triều Dương tiếp tục làm một cô công chúa bị trả lại người người căm ghét, hay trốn sang nước khác tìm kiếm ‘tình yêu đích thực’ trong truyền thuyết? Tất cả đều không có khả năng!

Với thế lực của Hàn Thiên Quân, trừ phi hắn cam tâm tình nguyện buông tha nàng, cho nàng một cuộc sống tốt, bằng không nàng có nằm mơ cũng không được, nói không chừng còn làm liên lụy đến người bên cạnh!

Mà muốn hắn buông tha nàng, trước hết phải biết ngoan ngoãn tuân theo lời hắn!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tính Kế(1)

Tính đến hôm nay đã là ngày thứ tư, theo kế hoạch Thạch Yến cùng Hàn Thiên Quân đặt ra, chút nữa nàng phải đi gặp Hàn Thiên Vũ, ở trước mặt hắn ta diễn một vở kịch đầy oan trái bi thương, thấm đẫm nước mắt.

Sáng sớm Thạch Yến đã bảo Tiểu Hoàng trang điểm cho mình lông mày xinh đẹp nhất có thể, sau đó lại nhờ Tiểu Thanh đem một bức thư chạy đến phủ vương gia, dặn dò phải giao tận tay cho Hàn Thiên Vũ mới được trở về. Mọi chuyện diễn ra hết sức thuận lợi!

Nhìn chính mình trong gương đồng, Thạch Yến còn phải trầm trồ tay nghề của nha đầu Tiểu Hoàng này quả nhiên không tệ, có thể tận lực đem hết những đường nét kiều diễm trên gương mặt làm bật lên thêm một phần yếu đuối, đã xinh đẹp lại càng thêm động lòng người.

Thạch Yến trề môi, trang điểm dễ nhìn như vậy rốt cuộc cũng chỉ để diễn kịch cho tên nam nhân mình ghét nhất xem, ai da~ Đời này nàng làm người cũng thật quá là bi thương đi!

“Vương hậu, xong rồi!” Tiểu Hoàng cầm một cây ngọc trâm chạm hình phụng hoàng cài lên búi tóc được vấn khéo léo của chủ tử, thỏa mãn mỉm cười.

“Đa tạ muội!” Thạch Yến mỉm cười đứng dậy, phẩy phẩy y phục bản thân, hai tay lồng vào nhau tư thế thực nữ tiêu chuẩn, khoe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười giả tạo như có như không: “Một mình ta đi là tốt rồi!” Tiểu Hoàng và Tiểu Thanh đều không biết chuyện của trước kia giữa công chúa Thạch Yến và Hàn Thiên Vũ, nên nàng không muốn kéo bọn họ vào, nhiều việc mất vui.

Khi cánh cửa Đường Tâm điện – tức tâm cung của Thạch Yến vừa được mở ra, bên ngoài đã xuất hiện một thân ảnh quen thuộc. Hàn Thiên Quân một tay phe phẩy quạt ngọc, một tay mân mê thứ gì đó không rõ, trên mặt hàm chứa biểu tình tựa tiểu phi tiểu: “Muốn đi phải đi nhanh lên, hai canh giờ nữa bốn vương phải xuất phát rồi!”

“Sẽ không lâu như vậy đâu!” Nghe hắn nói cứ như thể chính bản thân nàng muốn đi làm cái chuyện ngu ngốc này không bằng!

“Tốt!” Hàn Thiên Quân lạnh nhạt buông một câu, khẽ búng thứ đang cầm trong tay ra, Thạch Yến nhanh mắt nhìn thấy, theo phản xạ chụp được. Đó là một hạt nhỏ có màu hồ phách như ngọc châu, kích cỡ gần bằng đầu ngón tay út, không biết có tác dụng gì, chỉ nghe hắn vừa đi vừa nói: “Uống vào, không có gì gây hại đâu!” Giọng nói vừa dứt, bóng người cũng vừa khuất sau ngã rẽ.

Tiểu Thanh đón viên nhỏ trong tay chủ tử, đưa lên mũi xem xét một hồi, ngán đầu tươi cười: “Rất thơm nha! Mùi ngọt ngọt giống như kẹo vậy!”

“Thật là giống như kẹo?” Thạch Yến nghi ngờ nhìn nha hoàn nhà mình, trong mắt không có một tia tin tưởng. Nàng mới không tin hán đột nhiên tốt bụng cho nàng kẹo ăn, thuốc này nhất định có công dụng nào đó nhưng hiện tại nàng còn chưa biết thôi.

“Nô tỳ đâu gạt người làm chi, Quân vương bảo người ăn, chắc là có dụng ý?!” Tiểu Thanh tò mò nhìn chăm chăm viên thuốc lạ kia, nếu không phải đây là đồ của chủ tử, nàng cũng muốn thử một lần cho biết.

Thạch Yến nhử mảy, hoài nghi thì hoài nghi nhưng vẫn nuốt xuống. Thuốc vừa vào miệng liền tan, mùi vị thanh ngọt dễ chịu tựa như kẹo bạc hà thường hay ăn lúc còn ở hiện đại, khiến cho nàng nhịn không được mỉm cười một chút. Cái này dường như thật sự là kẹo, lúc về nhất định phải xin hán thêm vài viên để dành ăn từ từ.

Nghĩ nghĩ xong, cất bước hướng Đào viên rời đi. Tiểu Hoàng không an tâm nói với theo bóng lưng nàng: “Chủ tử không cần hai bộn muối đi cần thật sao?” Cô nương nào đó ngay cả đầu cũng lười xoay lại, chỉ đơn giản đưa tay phẩy phẩy, ý bảo thực sự không cần.

Thạch Yến dựa vào trí nhớ một mình thông dong đi đến chỗ lần trước gặp phải Hàn Thiên Vũ, nếu nàng đoán không sai, đó hẳn là nơi hai người bọn họ lúc đầu hẹn ước bàn mưu tính kế, hẹn hán ta ở đó để lừa gạt sẽ nhanh thành công hơn.

Quả nhiên, khi nàng vừa đến nơi đã thấy hán ta đang đứng dưới gốc đào màu đỏ, hai tay chấp sau hông nhìn nàng.

Không nghĩ ngợi gì nhiều, Thạch Yến âm thầm tự véo vào đùi mình một cái, ngay lập tức khoe mắt nàng liền đỏ au, cố gắng chớp chớp một chút lại rơi được thêm hai hàng lệ nóng, cảnh tượng nhìn vào muốn bao nhiêu kiểu diễn, bao nhiêu bi thương liền có bấy nhiêu.

Trong lòng cô nương nào đó đang nghiêng cân ken kết. Hận chết Hàn Thiên Quân! Nếu không vì hán này ra cái ý tưởng gì mà hồi phục trí nhớ, nàng đâu đến mức thảm như hiện tại. Hừ, lát nữa xong chuyện phải tính toán với hán một lần cho thỏa đáng mới được!

Hàn Thiên Vũ nào biết hết thảy chuyện này chỉ là mưu kế, vừa thấy Thạch Yến đứng hẹn đến đây đã vui mừng muốn phát điên, nào ngờ nàng vừa đến đã khóc đến hoa lê đầy vũ, khiến lòng hán nhói lên lại nhói lên, chỉ muốn tiến đến ôm lấy nàng vào lòng vỗ về.

Trong thư Thạch Yến có nói rõ, nàng hiện tại đã khôi phục toàn bộ trí nhớ, muốn cùng hán hẹn ở chỗ cũ, ôn lại chuyện xưa.

Thạch Yến khẽ tăng nhanh cước bộ, không bao lâu đã đứng trước mặt Hàn Thiên Vũ, bi thương gọi một tiếng: “Vũ~” Sến súa đến mức ngay cả nàng cũng muốn nôn ra.

Trên đỉnh tháp phía xa xa, nơi trước kia Hàn Thiên Quân đứng quan sát quanh cảnh bên trong Đào viên không biết từ lúc nào lại nhiều hơn hai thân ảnh, một trắng một đen như Hắc Bạch Vô thường cũng đang lao đảo sắp ngã.

Hàn Thiên Vũ hiện tại đã bị mỹ nhân trong lòng đứng sờ sờ trước mặt làm cho ý loạn tình mê, chỉ cảm thấy trong lòng như nhũn ra, vô cùng đau xót ôm lấy bà vai nàng, thuận thế kéo luôn vào lòng.

Mùi vị nam nhân xa lạ khiến Thạch Yến vô cùng khó chịu, gương mặt bị vùi trong ngực hán ta nhăn như da mèo, hai đầu chân mày nhíu chặt, bản năng muốn đẩy người này ra ngay lập tức, xán cho vài bạt tai chảy máu mũi, nhưng nghĩ đến đại sự trước mắt lại cố nhịn xuống.

“Yến nhi, nàng như bây giờ thật tốt!” Nam nhân vui mừng nói khẽ, âm thanh giống như đang kèm nén muốn hung hăng hôn nàng vài phát.

Trong lòng Thạch Yến buồn nôn, tốt cái em gái nguoi!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tính Kế (2)

Trên thực tế, tuy rằng không thực sự tát cho Hàn thiên Vũ vài bạt tai, nhưng Thạch Yến vẫn ‘thù thân như ngọc’ cố gắng đẩy hán ta ra, lùi về sau một bước. Hành động này của nàng khiến Hàn Thiên Vũ có chút không hiểu được. Thấy tình hình có vẻ lúng túng, Thạch Yến đảo mắt một cái liền nảy ra sáng ý, đưa hai tay lên ôm mặt, giọng điệu khó nén đau thương: “Ta đã không còn trong sạch, chẳng đúng nên chạm ta!”

Hàn Thiên Vũ có chút sững sờ, tràn đầy đau xót lại tiến tới một bước, dự định lần nữa đem nàng ôm vào. Lần này Thạch Yến phản ứng đã nhanh hơn lúc này nhiều, khẽ động một cái lại lùi về sau thêm bước nữa, buông tay, ản ản nhìn thẳng vào mắt hán ta: “Ta đã nói, chẳng đúng quá cố chấp, nếu không ta sẽ chết cho chàng xem!”

Một lời này của nàng, thành công dọa sợ Hàn Thiên Vũ, khiến hán không dám manh động nữa, chỉ lẳng lặng đứng yên chỗ cũ nhìn lại nàng: “Yến nhi...” Âm điệu nmanh theo vài phần bất đắc dĩ.

“Những chuyện trước kia suy cho cùng cũng không trách được chàng.. chỉ có thể trách tạo hóa trêu đùa!” Thạch Yến nào có biết trước đây bản thể này

cùng từng hấn ta trải qua chuyện gì, chỉ đoán bừa đoán đại mà nói qua loa cho qua chuyện.

Nhưng nếu cẩn thận suy xét, công chúa Thạch Yến này vì không muốn đào hôn mà tự vẫn, người đề ra hôn sự lại không ai khác chính là tình lang của nàng ta, nói như vậy, người có lỗi nhất định là Hàn Thiên Vũ không sai vào đâu được!

Hiển nhiên nàng đã đoán đúng, lại còn là trúng ngay tim đen. Hàn Thiên Vũ nghe xong một câu này lập tức không nói được gì, chỉ biết cúi đầu im lặng.

Thạch Yến thừa cơ hội tiến tới thêm một bước, muốn đem chuyện này nhanh chóng kết thúc, để về sau hấn ta cũng không cần làm phiền nàng nữa: “Ta nay trong lúc không rõ ràng đã trở thành người của Quân vương, chàng ấy đối xử với ta cũng rất tốt. Thân này đã không còn xứng với chàng nữa rồi, sau này chàng tranh thiên hạ của chàng, ta an phận thủ thường của ta, không nên có quan hệ gì nữa!” Nói xong liền giả vờ nức nở một tiếng, đưa tay dụi khóe mắt vốn đã khô lệ, nhanh như chớp xoay người chạy khỏi hiện trường vụ án.

Trong lúc Hàn thiên Vũ còn đang không thể tin được vào những gì mình nghe thấy, bóng nàng đã khuất sau hàng chục gốc đào to lớn, khiến hấn ta muốn đuổi theo lại không dám, chỉ sợ nàng kích động làm ra chuyện gì ngu ngốc. Trên thực tế, Thạch Yến là chạy đi tìm Hàn Thiên Quân, nhắc đến Hàn Thiên Quân, hình như nàng đã bỏ sót điều gì thì phải...

Đi cầu phúc.

Ba chữ này chợt xấp thành một hàng lượn qua trong đầu nàng. Chết tiệt! Nàng cứ mãi lo chuyện tìm cách vẹn toàn cho bản thân, lại quên mất mục đích chính khiến hôm nay nàng phải đến đây... thật muốn khóc!

Nghĩ đến đây, Thạch Yến đành ngậm ngùi quay ngược trở lại. Khi nàng về đến nơi, Hàn Thiên Vũ vẫn đứng đó như trời trồng. Thấy nàng quay trở lại, trên mặt hấn thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại trấn định vui mừng: “Ta biết nàng đang nói dối, thực ra nàng là đang tự lừa mình gạt người! Yến nhi, nàng vẫn còn yêu ta, đúng không?”

“Ta...” Thạch Yến không biết nói cái gì, chẳng nhẽ lại bảo rằng ‘Ta quên gài bẫy người nên mới quay lại’ hay sao? Trong đầu nhanh như chớp tìm biện pháp, rất nhanh liền suy nghĩ ra cách giải quyết. Nàng tiến tới bên cạnh hấn ta, ánh mắt thâm tình: “Tình sâu tựa biển, ta làm sao nói quên là quên?” Mà thực sự ta không có nhớ!

Câu sau cùng, đương nhiên không thể nào nói ra khỏi miệng. Thạch Yến gượng cười một tiếng bi thương, cái này hoàn toàn là từ tâm trạng phần uất của nàng mà ra, cho nên diễn xuất khỏi bàn: “Chỉ là không còn xứng với chàng nữa, vốn muốn chàng hận ta lại không nỡ nhìn chàng đau lòng, đành quay lại từ biệt lần cuối. Lát nữa Quân vương đích thân ngự giá đến Đại An tự cầu phúc, một người một ngựa không đem theo thị vệ, ta phải đến tiễn chàng ấy! Từ nay về sau, chúng ta chắc sẽ không gặp lại nhau nữa!”

Hàn Thiên Vũ nhủ mảy, bắt lấy cánh tay nàng đang lúc nàng định xoay người rời đi: “Nếu không có hấn... nàng sẽ ở bên ta?”

Trong lòng Thạch Yến chán ghét. Mọi kiếp, lời thoại cũ rít đầm máu chó! Nói cứ như hấn ta là người đến sau nên mới thất bại chẳng bằng, trong khi rõ ràng chính bản thân mình đem người tình hy sinh vì mưu đồ riêng. Lời này nói ra, hấn ta không hổ thẹn nàng cũng thay hấn hổ thẹn đây!

Lòng Thạch Yến hiện tại chỉ muốn thoát khỏi hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này, không kiềm được vung tay ra: “Đừng nói như thế ta có lỗi với chàng trước!” Giọng điệu thay đổi hoàn toàn, chẳng còn đáng vẻ liễu yếu đào tơ như ban đầu.

Nhân lúc Hàn Thiên Vũ còn đang ngăn người, cô nương nào đó lại thêm lần nữa chạy trời chết.

Thái độ của nàng như vậy, hấn ta chắc sẽ nghi ngờ đi? Nàng không rõ thứ Hàn Thiên Quân thực sự muốn là gì, nhưng nàng đang trong tình cảnh thân cô thế cô phải nương nhờ hấn, nếu làm lỡ việc khiến hấn không hài lòng, cuộc sống sau này của nàng nhất định rất thảm.

Nghĩ đến đây, hai chân đã nhanh chóng rảo bước đến Ngự Thư phòng. Khi nàng vừa đến cửa Đào Viên, bụng đột nhiên truyền đến một trận nóng rầy, nhưng rất nhanh liền không còn cảm thấy gì nữa. Thạch Yến cau mày, đứng lại một hồi lâu cũng không có cảm giác gì khác lạ liền vội vàng chạy đi.

Đến trước Ngự Thư phòng, đã thấy Hàn Thiên Quân trên tay cầm công văn đang nhả tựa lưng vào thành cửa, bóng dáng cao gầy, trên môi treo nụ cười như có như không, ánh mắt xoáy thẳng vào nàng: “Xong việc rồi?”

“Ừm!” Thạch Yến gật đầu một cái coi như đáp lời, nghiêng đầu quan sát sắc mặt hấn, sau đó mới chậm rãi nói: “Nhưng ta không biết hấn có tin không nữa” Càng về sau giọng lại càng nhỏ, cuối cùng biến thành ngay cả nhìn cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hấn.

Hàn Thiên Quân thấy nàng như vậy, nhẹ nhàng cười ra một tiếng, âm điệu không rõ là vui kjen ngại hay giễu cợt: “Được bao nhiêu đó là tốt lắm rồi!”

Lúc này Yến Thanh vừa đến bẩm báo, nàng ngay cả chính sự cũng muốn quên, sau mới quay ngược trở về nói nhăng nói cuội một hồi. Tốt nhất là nàng không cố ý khiến Hàn Thiên Vũ nghi ngờ, nếu không... lời hứa cho nàng sống tốt hấn không đảm bảo có thể thực hiện.

“A!” Thạch Yến đột nhiên đau đốn kêu một tiếng.

“Làm sao vậy?” Hàn Thiên Quân không mặn không nhạt dò hỏi.

Thạch Yến nhủ mảy, lắc lắc đầu ý tỏ mình không có việc gì: “Chỉ là bụng lâu lâu lại nóng lên rất khó hiểu” Chắc là hôm nay đã ăn phải thứ gì không tốt nên mới thành ra thế này.

Aizz... tham thực cực thân mà~

Hàn Thiên Quân nhìn nàng, bỗng nhiên bước vào bên trong Ngự Thư phòng, đặt công văn trong tay ngay ngắn xuống bàn, xong xuôi đầu đó mới bước ra ngoài, nâng cánh tay Thạch Yến: “Ta đưa ngươi về tắm cung nghỉ ngơi!” Giọng điệu không băng băng, không đoán được hắn đang vui hay đang buồn.

Thạch Yến khó hiểu ngược mắt nhìn khuôn mặt góc cạnh của hắn, nhìn không được cảm thán: “hôm nay Quân vương ngài thật tốt, khiến tiểu nữ cảm thấy rất không an tâm!”

“Câm mồm!” Lại là ngữ điệu ra lệnh, không cho phép bàn cãi.

Cô nương nào đó biết điều không nói nhiều nữa.

Trên nóc Ngự Thư phòng, Yến Thanh trông theo đến khi hai người hoàn toàn khuất bóng mới thi triển khinh công, phóng người vun vút về lại phía Đào Viên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trúng Được

(Cảnh báo: Phía trước có phát đường, coi chừng sâu răng)

Không hiểu vì sao, bị Hàn Thiên Quân lôi lấy đưa về phòng, cảm giác nóng nảy khó chịu nơi bụng Thạch Yến chẳng những không giảm mà càng ngày càng tăng, còn có xu hướng lan ra khắp cơ thể. Nàng nhìn không được thật muốn ngồi xuống chẳng thềm động đây nữa. Hàn Thiên Quân nhìn thấy nàng như vậy, không nói không rằng thuận tay bế luôn nàng lên, vẻ mặt có chút phức tạp.

Nguyên nhân khiến nàng biến thành như thế này hẳn so với ai đều hiểu rõ hơn hết. Viên đan dược lúc sáng hắn cho nàng ăn chắc chắn bây giờ đã phát huy tác dụng. Đó là Nan Tinh đơn dược chiết xuất từ Tinh quả, có thể khiến tâm trí nữ nhân mê loạn, nam nhân nổi lên ‘thú tính’. Tuy nhiên loại đan dược này tác dụng đối với nữ nhân không lớn, chỉ kéo dài trong khoảng nửa canh giờ liền hết, cũng không nhất thiết phải cùng nam nhân hoan hảo để giải độc.

Khỏi cần nghĩ hắn cũng đoán được sau khi khôi phục tri giác nàng sẽ làm gì hắn, nhưng tất cả chuyện này suy cho cùng cũng vì an toàn của nàng từ đây về sau, hắn chỉ vạn bất đắc dĩ mới phải dùng tới.

Đưa Thạch Yến đến bên giường, đặt nàng xuống, Hàn Thiên Quân nhú mày ngược lên nhìn trời.

Chắc cũng tới thời điểm rồi!

Nghĩ đến đây liền muốn đi đóng lại cửa sổ, nào ngờ chân vừa nhấc, tay áo đã bị Thạch Yến gắt gao nắm chặt lấy. Nàng yếu ớt, ánh mắt mông lung nhìn chằm chằm hắn, môi mím khe khẽ: “Đừng đi, ta khó chịu quá... hu hu~”

Hàn Thiên Quân nhìn nàng đang bị tình dược thao túng, không nói không rằng ngồi xuống bên mép giường, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, đem mồ hôi trên trán nàng lau đi. Thạch Yến bị hành động này của hắn kích thích, không tự giác được cọ cọ mặt mình vào lòng bàn tay hắn, muốn cảm nhận nhiều thêm một chút cảm xúc mềm mại monoton mà bàn tay hắn đem lại.

Không đủ... như thế không đủ, nàng muốn nhiều hơn!

Trong lòng Thạch Yến không ngừng kêu gào, nhưng ngay bản thân nàng cũng không biết rốt cục là mình đang muốn cái gì, chỉ có thể dùng ánh mắt khẩn cầu, vô cùng đáng thương nhìn chằm chằm Hàn Thiên Quân. Vị Quân vương nào đó bị nhìn đến mức mặt lạnh có chút lúng túng.

E hèm... chuyện này... chuyện này hẳn cũng đâu có kinh nghiệm gì, làm sao hắn biết phải làm thế nào vừa không tổn thương nàng, vừa khiến nàng không còn khó chịu nữa chứ?!

Tất cả cũng chỉ tại tên Nam Cung Thừa chết tiệt! Kể gì không nghĩ lại nghĩ ra cái cách thất đức này.

Trong khi vị Quân vương ‘chưa có kinh nghiệm’ còn đang lúng túng, Thạch Yến trên giường đã bắt đầu vận vẹo cơ thể, càng ngày càng tiến sát tới chỗ hắn hơn, bàn tay cũng không an phận bắt lấy áo bào của hắn để lấy điểm tựa bò lên. Hàn Thiên Quân theo bản năng vòng tay qua sau eo đỡ lấy cơ thể mềm mại không xương của nàng, đem nàng vây chặt trong lòng.

Thạch Yến bị hắn ôm, trong đầu lướt qua muôn vạn suy nghĩ, lại nhìn khuôn mặt hại nước hại dân thường ngày vẫn duy trì biểu cảm lạnh nhạt kia giờ đã có chút hồng hào, ngón tay thon nhỏ không an phận đưa tay vuốt ve gò má hắn, cất tiếng cười khe khẽ: “Quân vương, người đỏ mặt kia... Thật đáng yêu!”

Một câu này vừa nói ra, vẻ mặt đang hồng hào của vị nào đó phút chốc hóa đen, sát khí bốc lên ngàn ngút.

Cô nương nào đó trong lúc mơ hồ làm gì còn cảm nhận với cảm cho được nguy hiểm, không ngừng cười khúc khích trong lòng hân, ngón tay lần nữa bạo gan đưa đến bên miệng, như có như không vẽ theo đường viền đôi môi hân. Hàn Thiên Quân như con mèo xù lông, trong lòng không thể chấp nhận được việc bản thân bị ghép với hai từ ‘đáng yêu’ vừa nghe qua liền thấy ngu ngốc kia, không chút nề tình, tức giận cắn lên ngón tay nàng.

“A!” Thạch Yến bị cắn đau, giật mình kinh ngâm một tiếng, đáng thương vênh cái miệng nhỏ lên, uất ức không kể sao cho hết: “Ngươi làm gì vậy? Ta rất khó chịu mà... hu~” Rõ ràng nàng đang khen hân không phải sao? Còn ở đó ức hiếp nàng!

Nhìn bộ dáng nàng nũng nịu như một tiểu nữ hài, hoàn toàn không có dáng vẻ hung hăng, khôn khéo của thường ngày, Hàn Thiên Quân nhìn không được ngăn người một chút. Nhưng suy cho cùng Thạch Yến cũng là dạng người có vay có trả, làm sao để hân ngăn người được lâu? Chỉ thấy môi mỏng khẽ cong cong thành nụ cười khuyếch thành: “Muốn cắn sao? Ta chơi với ngươi!” Lời vừa dứt, miệng cũng vừa vắn ‘cắn’ lên miệng hân một cái, chỉ chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước liền rời ra.

Trong lòng Hàn Thiên Quân bỗng nhiên có chút nhộn nhạo.

Quái lạ. Rõ ràng người trúng xuân dược là nàng, sao bây giờ đến hân cũng muốn xuất hiện triệu chứng rồi? Một cái ‘cắn’ này đồng thời cũng khơi mào Thạch Yến, cảm xúc mềm mại ướm át kia khiến nàng chỉ muốn hưởng thụ nhiều hơn nhiều hơn, bất giác nâng mặt, lần nữa đem môi mình chạm lên môi hân.

Hàn Thiên Quân có chút không tự nhiên, nhưng cũng không phản đối nàng làm càng, ngược lại còn có chút hưởng thụ ngọt ngào của nàng, cái lưỡi theo bản năng cạy mở ra hàm răng nhỏ xinh, cùng lưỡi nàng lưu luyến quấn quýt, vòng tay cũng bất giác đem nàng càng siết chặt vào lòng hơn.

Cái ‘cắn’ biến thành nụ hôn sâu chân chính!

Vị Quân vương nào đó trộm nghĩ, hay là cứ quẳng cái lời hứa không tổn thương nàng sang một bên đi, dù sao cũng là nàng giờ trò quuyến rũ hân trước. Hoàn toàn quên mất là ai cho nàng uống Nan Tinh đan, cũng quên cả mục đích ban đầu...

“E hèm!” Ngoài cửa đột nhiên có tiếng hắng giọng, thành công đem tâm trí Hàn Thiên Quân kéo trở về. Cánh tay hân nhanh như chớp chuyển đổi tư thế, đem cơ thể mềm mại của Thạch Yến kéo ra, giữ khoảng cách một cánh tay, mắt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt khó hiểu của nàng, chỉ lãnh đạm nói với người vừa đến: “Đã đi xa rồi?” Lúc này hân cư nhiên... quên mất chính sự!?

Nam Cung Thừa trên tay phe phẩy cây quạt tiến vào, trên mặt hiện ra biểu cảm quý dị, không trả lời thẳng vào câu hỏi mà chỉ cười cười hỏi ngược lại: “Tiểu Quân, chẳng lẽ ngay cả tiếng bước chân của hân ta ngươi cũng không nghe thấy? A, hay là chỉ nghe thấy... tiếng ni non của mỹ nhân?!”

“Ý gì? Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, không được gọi ta là Tiểu Quân!!!” Hàn Thiên Quân đã khôi phục vẻ lãnh đạm thường ngày, ánh mắt lạnh lùng bắn lên người Nam Cung Thừa.

Bao nhiêu năm kết giao, hân ghét nhất chính là bộ dạng này của tên bằng hữu thói, dám dùng giọng điệu kia chất vấn hân?

Nam Cung Thừa nhướn mày, cả lờ phất phơ tỏ vẻ không quan tâm, nhưng hai chân lại nhịn không được tiến tới vài bước để nhìn cho rõ diện mạo tiểu mỹ nhân: “Hân đi rồi, hơ hơ”

“Cẩn thận ta móc mắt ngươi!” Hàn Thiên Quân giọng điệu cảnh cáo, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, cả người Thạch Yến liền mềm oặt ngã dựa lên người hân. Cẩn thận đem nàng đặt xuống giường, đắp chăn xong xuôi mới nhẹ nhàng bước xuống, ngồi lại bên bàn trà.

“Ế ế, tên tiểu tử thôi trọng sắc khinh bạn nhà ngươi! Thấy bốn thiếu chủ không nói cũng đừng lán tới chứ! Nhìn một chút mắt miếng thịt nào sao?” Nam Cung Thừa bị hành động bảo vệ của hân chọc tức, nhảy lên như con mèo bị giẫm phải đuôi.

Hàn Thiên Quân không để ý tới hân ta đang la lối, chỉ nhàn nhã rót ra ly trà, khẽ nhấp một ngụm để xua đi cảm giác ngọt ngào còn vưon trên đầu lưỡi đang không ngừng nhiễu loạn tâm trí mình.

Nam Cung Thừa bắt lực thở dài một cái, thu về vẻ cợt nhả, biểu cảm nghiêm túc hiếm hoi: “Hân tức đến mức muốn học máu rồi. Mà ta nói này, ngươi cần gì vì giữ cái lời hứa phi lý ấy mà hết lần này đến lần khác buông tha hân chứ? Ta mới không tin Quân vương ngài thực sự coi trọng tình cảm huynh đệ máu mủ!”

“Việc đó không cần ngươi lo!” Hàn Thiên Quân không nhìn tới đối phương, ánh mắt chăm chú xoáy vào cốc trà trong tay, những ngón tay thon dài hữu lực xiết nhẹ thân cốc: “Lời ta đã nói ra, nhất định sẽ làm được!” Huống hồ còn là lời hứa với mẫu hậu của hân?!

Vài lời tác giả: Ahihi, ta lại xuất hiện rồi đây!

Hôm nay đến để giải thích một chút về nội dung tập truyện này của ta. Thú thật là ta chưa viết truyện xuyên không bao giờ, nên đây chính là tác phẩm đầu tay trong thể loại này *che mặt*.

Hôm nọ đọc bình luận của quý vị độc giả thân yêu, thấy có bạn bảo là nhân vật nữ chính của ta thật giống kiểu nữ phụ tâm cơ *cười*. Hí hí, hình như ta quên nói, truyện này của ta nữ chính, nam chính đều phản diện, nên sẽ không thể tìm thấy một tiểu bạch thủ đáng yêu nhu mì hay một vị anh hùng hành hiệp trượng nghĩa. Tất cả chỉ có ‘Tâm cơ’!

À, còn về nội dung, tuy không thể nói ra nhiều, nhưng các vị yên tâm. Tiêu chí của Tâm là ‘Không sắc - siêu sạch - siêu sùng – siêu viên mãn’ Cho nên sẽ không ngược đâu, nam nữ chính đều là rau sạch nguyên chất không thuốc trừ sâu nhé *Đắc ý*

Cuối cùng, xin gửi lời xin lỗi vì đã làm nhảm quá nhiều, tại hạ xin cáo lui *Vẫy tay* Yêu mọi người, cảm ơn vì đã đọc!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vạch Sấn Con Đường

Về chuyện vì sao Hàn Thiên Vũ đột nhiên lại xuất hiện gần tâm cung của Thạch Yến, phải quay ngược trở về thời điểm khi Thạch Yến vừa mới rời khỏi Đào Viên...

Nam Cung Thừa đứng trên đỉnh tháp cách đó không xa quan sát cuộc nói chuyện của hai người bên dưới từ đầu đến cuối, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào. Vốn dĩ muốn dẫn dụ Hàn Thiên Vũ sụp bẫy, khiến hắn ta đem theo một đám người đi ám sát Hàn Thiên Quân rồi bị tiêu diệt toàn bộ, nào ngờ tên bằng hữu ngốc Hàn Thiên Quân kia lại cứ khẳng khái phải giữ lời hứa không động đến tính mạng vị hoàng huynh này.

Rắc rối! Hại bản Thiếu chủ hắn phải đích thân ra trận, bày mưu lại từ đầu.

Nhìn Thạch Yến đã đi rất xa, ngay cả Hàn thiên Vũ cũng đang định xoay người rời khỏi, Nam Cung Thừa nhanh chóng khai triển khinh công, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hắn ta.

“Ngươi là ai!” Hàn Thiên Vũ lạnh lùng chấp một tay sau lưng, giọng điệu mui phần cảnh giác. Trên thực tế, đến tận khi Nam Cung Thừa hoàn toàn xuất hiện, hắn ta chẳng có một chút phòng bị nào. Điều này khiến một người luyện võ từ bé như Hàn Thiên Vũ không khỏi lo lắng trong lòng.

Trên tay Nam Cung Thừa phe phẩy một cây quạt giấy, khung quạt được làm từ những thanh sắt nhọn, đầu mỗi thanh sắt đều đính một lưỡi kim chứa độc sắc bén như đao. Hắn không nói gì, chỉ cười cười, bộ dáng nguy hiểm khó dò, hoàn toàn khác biệt với cái người vẫn hay bông đùa, thiếu đứng đắn bên cạnh Hàn Thiên Quân.

Hàn Thiên Vũ nhìn chằm chằm vào tấm ngọc bài khắc hai chữ ‘Nam Cung’ treo bên hông người đối diện, sợi dây trong lòng cũng buông lỏng một chút. Nam Cung thế gia là hậu phương đứng sau lưng Vũ vương phủ, tức là người trong nhà rồi. Vậy nam tử trước mặt chắc sẽ không phải kẻ địch của hắn?!

Nam Cung Thừa thấy rõ vẻ mặt đang từ từ biến đổi của Hàn Thiên Vũ, trong lòng không khỏi khinh bỉ cười một cái.

Nam Cung thế gia quả thật là hậu phương của Vũ vương phủ, nhưng thân là Thiếu chủ Nam Cung, hắn lại âm thầm đối đầu cả gia tộc đứng về phe của Hàn Thiên Quân, điều này e rằng ngay cả Hàn Thiên Vũ cũng không rõ ràng. Hiện tại vị trước mặt này nói không chừng vẫn còn đang nghĩ hắn là ‘người trong nhà’ nên mới lơ là cảnh giác? Không sao, thứ Nam Cung Thừa hắn muốn không phải chỉ đơn giản như vậy thôi sao?!

“Tại hạ là người của Nam Cung gia, đến để ngăn Vũ vương gia làm ra chuyện sai lầm!” Nam Cung Thừa trên mặt xuất hiện ý cười khiêm tốn, gấp lại cây thiết quạt trong tay nhằm giấu bớt sát khí trong cử chỉ.

Hàn Thiên Vũ nhíu mày, giọng nói chứa mấy phần bất mãn: “Chuyện sai lầm? Các hạ biết ta muốn làm gì sao?”

“Ha ha!” Nam Cung Thừa trầm thấp cười hai tiếng, ánh mắt đầy ý tứ bắn về phía người đối diện: “Ta phải điều quân đi giết chết tên Hàn Thiên Quân kia, như vậy Yến nhi sẽ quay về bên ta’, người đang nghĩ vậy có đúng không?”

Trên mặt Hàn Thiên Vũ thoáng qua một tia kinh hãi. Người này như vậy lại có thể đoán được tâm tư hắn ta? Quả là không đơn giản!

Nam Cung Thừa không đợi hắn ta trả lời, cây thiết quạt trong tay ‘Xoạch’ một tiếng lần nữa mở ra, sát khí bức người: “Ngu ngốc! Ngươi nghĩ rằng những gì ả ta nói ra là sự thật sao? Yêu ngươi? Thương ngươi? Vì ngươi? Quá mức mực cười!!!”

“Ngươi...” Hàn Thiên Vũ bị mắng đương nhiên không thể dễ chịu, nhưng lại không biết phản bác thế nào cho phải. Hiện tại bình tĩnh suy nghĩ lại, thái độ của Thạch Yến lúc này quả quá mức kỳ lạ, dường như chỉ đang cố che giấu cái gì đó chứ không phải thật tình thật ý đến gặp hắn ôn chuyện.

“Không có gì để nói? Vậy tại hạ đành nói trước đi... Thân là người của hoàng tộc, Vũ vương gia đây chắc phải rõ ràng tin tức trong hoàng cung hơn ta nhỉ? Nói như vậy ngài hẳn đã nghe qua chuyện ‘Quân vương cùng Vương hậu tình nồng mật ý’ đi?!”

“Chỉ là tin đồn!” Hàn Thiên Vũ nhíu mày phản bác: “Không nên quá coi trọng những việc không rõ thực hư kia”

“Không có lừa thì làm sao có khó! Chẳng phải chính miệng ngài ta thừa nhận bản thân đã có tình ý với Hàn Thiên Quân sao? Nói thêm vài câu dễ nghe chẳng qua chỉ muốn khiến ngài sa lưới, ngài lại cứ cho là thật?” Nam Cung Thừa không hề bụng cười cười, chỉ là trong ánh mắt có nhiều hơn một phần khinh bỉ.

Hàn Thiên Vũ nhất thời lâm vào tình trạng trầm mặc. Nam Cung Thừa vốn thuộc kiểu người thừa nước đục thả câu, lập tức thêm mắm dặm muối: “Nghĩ xem, nếu nàng ta hiểu tính cách người như vậy, lại còn không biết sau khi người nghe tin Hàn Thiên Quân một mình xuất cung sẽ làm gì sao? Nếu nàng ta thực sự lo lắng cho người, hay như lời nàng ta nói, nàng ta đã phải lòng Hàn Thiên Quân, vậy thì nàng ta còn nói ra làm chi? Đỗi lại nếu nàng ta không hiểu người, không ngờ người sẽ chạy đi ám sát Hàn Thiên Quân, vậy nàng ta đã thực sự hồi phục trí nhớ sao? Vì sao nàng ta phải giả vờ hồi phục trí nhớ???”

Một loạt vấn đề được tên hồ ly nào đó vạch ra hết sức rõ ràng, sức thuyết phục vô cùng lớn. Hàn Thiên Vũ quả nhiên bị lay động: “Nàng gạt ta?”

“Chuyện này đành phải hỏi người có muốn biết hay không, nếu muốn thì đi theo tại hạ!” Lời nói vừa dứt, người cũng vừa vận khinh công phóng đi, hoàn toàn không để tâm đến đối phương có hay không thật sự đi theo mình. Hàn Thiên Vũ đương nhiên không để lỡ thời gian, cũng nhanh chóng vận công phóng theo bóng dáng nam nhân trước mắt.

Không đến nửa khắc, hai thân ảnh một trắng một lam đã có mặt trên mái Dưỡng Tâm điện – tâm cung của Thạch Yến, cũng vừa vận chứng kiến cảnh tượng Hàn Thiên Quân bế Thạch Yến trên tay bước vào trong phòng.

Bởi vì từ trước tới nay Hàn Thiên Quân đều không bộc lộ bản thân trước mặt người khác ngoại trừ thân tính bên cạnh, cho nên thân là hoàng huynh của hắn, Hàn Thiên Vũ vẫn không hề biết vị đệ đệ này có võ công hay không, trong mắt người đời, Quân vương chính là một thiên tài về văn luận, nhưng lại không biết chút gì về võ học, là một vị vua chỉ có văn không có võ.

Khớp bàn tay Hàn Thiên Vũ bị hắn ta nắm chắc đến mức phát ra tiếng, Nam Cung Thừa bên cạnh vẫn giữ nguyên nụ cười như có như không trên khuôn mặt, khiến người khác hoàn toàn không đoán được trong lòng hắn đang suy tính cái gì. Chỉ thấy thân ảnh bạch y lay động một chút đã vững vàng ngồi xuống, hết sức thanh thạo dờ mải ngời nhà người ta xuống, không hề phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Hàn Thiên Vũ cũng ngồi xuống bên cạnh, xem hết một màn ân ái ái của hai người bên trong.

Nam Cung Thừa ngoài mặt tươi cười, trong lòng lại càng cười tươi. Nhìn bộ dáng người bên cạnh đang nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể lao thẳng xuống đánh cho đôi ‘gian phu dâm phụ’ trên giường kia một trận sống dở chết dở, vị Thiếu chủ nào đó không ngừng khoái trá.

Xem ra sau ngày hôm nay, tên băng hữu tốt của hắn sẽ không còn thấp thỏm lo lắng bị nữ nhân bên dưới phản bội, lại càng không cần cứ cô độc một thân một mình nữa. Tuy rằng hai người thân như huynh đệ từ bé, nhưng Nam Cung Thừa hẳn dù sao cũng là một nam nhân đường đường chính chính, không thể thay thế vị trí ‘ái thể’ cho Hàn Thiên Quân. Hôm nay cuối cùng cũng xuất hiện một Thạch Yến còn sống, biết cử động, biết nói chuyện có thể làm cho tên Quân vương kia đỏ mặt, hẳn nhất định phải nghĩ cách trối nữ nhân này lại quãng lên giường hảo huynh đệ!

Cho dù sao này nàng ta hồi phục trí nhớ thật thì sao? Qua hôm nay, Hàn Thiên Vũ nhất định mất hết lòng tin ở nàng ta, mà nàng ta cũng không có biện pháp quay về bên cạnh người cũ... chỉ cần thông minh một chút sẽ liền lựa chọn an phận bên cạnh Hàn Thiên Quân thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Dựa Vào Người Là Người Của Ta!

Lúc Thạch Yến tỉnh lại thì đã đến giờ cơm chiều. Cả đầu óc nàng đều mơ mơ màng màng, hỗn độn thành một đồng, từng chuyện từng chuyện xảy ra lúc trước khi hôn mê đều lần lượt hiện về trong trí nhớ.

Tên khốn, dám nhân lúc nàng thần trí mơ hồ ra tay chiếm tiện nghi!

Thạch Yến khẽ xoay người định bước xuống giường, chân vừa chạm đất thì cửa đã bị người ta thô bạo đẩy vào. Tiểu Hoàng cùng Tiểu Thanh hai thân ảnh nhỏ nhắn đang đuổi theo một người, vừa đuổi vừa muốn tiến lên ngăn cản người kia, nhưng thân phận của các nàng không đủ nên không dám quá mạnh động. Chỉ nghe Tiểu Hoàng trong cung kính có cảnh cáo, nói: “Vương hậu trong người không được khỏe, đang nghỉ ngơi, thỉnh Quận chúa không nên làm phiền!”

Kiến Hòa không chịu thua, chất giọng trong trẻo quát ngược trở lại: “Các người là ai, dám ở đây ngăn cản ta? Tránh ra!!” Vừa nói vừa cố gắng gỡ cánh tay đang bị Tiểu Thanh nắm chặt ra.

Ty ngồi tựa trên thanh giường, nhìn một màn nháo loạn ở trước mặt, len lén định nằm xuống, trùm chăn giả vờ ngủ.

Đúng là... nàng hiện tại không có hứng cãi nhau mà~

Nhưng sự đòi hỏi không chiều lòng người, lúc nàng vừa động dậy đã thu hút ánh mắt của Kiến Hòa. Nàng ta như ăn trúng Đại lực hoàn, thoáng một cái đã vùng thoát khỏi vòng vây của Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng, một bước dài như ba bước mà bước đến bên giường, không nói không rằng đã đưa tay lên... Chỉ nghe ‘Chát!’ một tiếng, cả căn phòng im lặng như tờ, Thạch Yến bị tát đến mức đau rất, trần trối nhìn nàng ta không chớp mắt, khuôn mặt từ từ lạnh đi.

“Đồ tiện nhân không biết xấu hổ!” Kiến Hòa tức giận đến mức môi cũng tím tái, cứ như người bị đánh là nàng ta vậy.

Thạch Yến cười một tiếng bằng âm mũi, xoa xoa bên má đang bị đau, không nhanh không chậm bước xuống giường: “Muốn đánh?”

Kiến Hòa vừa mở miệng định mắng tiếp, nào ngờ một chữ cũng chưa kịp nói, một bạt tai đã giáng xuống đem ả đánh đến khoe miệng rỉ máu tươi. Thạch Yến đánh xong tâm tình giống như vui vẻ lắm, khoe môi nhếch lên nụ cười vì điệu, nói: “Đau không?”

“Tiện...”...nhân! Một chữ cuối còn chưa kịp ra khỏi miệng, “Chát!” một tiếng bị đánh ngược trở về. Thạch Yến lại cười cười, hỏi tiếp: “Đau không?”

“Đề hèn...”

“Chát!!!”

“Yêu nữ...”

“Chát!!!”

“Dâm phụ...”

“Chát!!!”

“...”

“Chát!!!”

Thạch Yến đánh xong mới chợt phát hiện... ây da, nàng ta còn chưa có kịp mắng. Vì vậy, cô nương nào đó rất khoan dung độ lượng khom người, nâng cằm Kiến Hòa quận chúa đã bị đánh đến ngã ngổ dưới đất, giọng điệu áy náy nói: “Thật xin lỗi, ta lỡ tay... người có thể mắng bù một câu, ta không đánh người là được. Nào, mắng cho ta nghe tiếp đi!”

Kiến Hòa: “...”

“Mắng đi! Làm sao vậy?” Thạch Yến từ đầu tới cuối chỉ cười, cười rồi cười, cười đến mức khiến người khác thấy mà rét run. Ngón tay thon dài khẽ khàng mon trón lên những dấu vết thâm đỏ trên mặt Kiến Hòa, nhẹ nhàng lau đi từng giọt nước mắt của nàng ta... Sau đó nụ cười trên môi liền tắt đi, khuôn mặt lạnh băng băng, mạnh bạo đẩy nàng ta nằm ra đất. Mũi giày thêu hoa đỏ thẫm từ từ, từ từ đi lên bàn tay trắng nõn đang nắm chặt dưới sàn nhà của Kiến Hòa, đi đến khi nàng ta đau đớn khóc thét.

Tiểu Thanh đứng một bên sợ sệt bấu chặt tay áo Tiểu Hoàng, nhìn một màn trước mắt mà không nhìn được kinh hãi. Đây là bộ dáng trước khi gặp chuyện của chủ tử, bộ dáng lúc ngoan độc nhìn người mở sống chủ thổ con vô tội, bộ dáng lúc tàn nhẫn giết chết một tiểu thái giám... Chẳng lẽ chủ tử đã hồi phục trí nhớ, không còn là chủ tử thiện lương trong sáng của bọn nàng nữa rồi sao?!

Bên này nô tỳ nào đó còn đang hoang mang lo lắng, bên kia đã nghe thấy giọng nói Thạch Yến như vọng lên từ A Tỳ địa ngục: “Lần nào cũng tự chuốc khổ, cuộc sống của tiểu Quận chúa người quá an nhàn đúng không? Bôn cung hôm nay ở đây nói cho người biết, Thạch Yến ta từ nhỏ đã học được một nguyên tắc sinh tồn gọi là: ‘Ăn một trả mười’, câu này người đã nghe bao giờ chưa, hử?” Bộ dáng nàng ta hôm nay chẳng khác gì nàng của lúc xưa, chỉ khác ở chỗ nàng ta là được nuông chiều đến không hiểu sự đòi, tự tìm lấy khổ. Mà nàng, là từ nhục nhã lớn lên, từ nhục nhã trưởng thành, từ nhục nhã mà biến thành bộ dạng hôm nay!

Kiến Hòa bị bộ dáng hung ác của Thạch Yến dọa, vừa đau vừa sợ, khuôn mặt ướt đầm nước mắt nhưng vẫn không cam lòng: “Là người nói không còn quan hệ với Vũ ca ca, vì sao lại gửi thư cho huynh ấy... đúng là đồ không biết xấu hổ!”

Thạch Yến hơi ngẩn người một chút, sau đó tựa tiểu phi tiểu nhắc chân, ngồi xổm xuống trước mặt nàng ta, giọng điệu châm biếm: “Liên quan gì đến người? Còn nữa, làm sao người biết ta gửi thư cho hân???”

“Là ta vô tình thấy được!” Kiến Hòa được giải thoát, nhanh chóng rút tay về, những vẫn không bỏ được thói quen miệng lưỡi hung hăng.

Trên mặt Thạch Yến không nhìn ra là cảm xúc gì, chỉ nhàn nhạt phun ra một câu không liên quan: “Người thích hân ta? Ta khuyên người một câu, loại người có thể tùy tiện đem nữ nhân mình yêu dâng cho tên đàn ông khác để trục lợi, không đáng để người đến đây tự tìm nhục nhã đâu!”

“Liên quan gì người!” Kiến Hòa kiêu ngạo trả cho nàng một câu, ánh mắt toàn là căm hận: “Người không rõ nguyên do thì đừng có ở đó giảng đạo lý. Ngồi vị Quân vương này vốn dĩ là của Vũ ca ca!”

Thạch Yến không quan tâm đến lời nàng ta, rất không thực nữ ngoáy ngoáy lỗ tai đứng dậy đi đến bên giường: “Ta quả thật không biết gì. Ta chỉ biết, nam nhân muốn có vương quyền, danh lợi, nữ nhân,... Tất cả đều phải tự mình giành lấy, bất chấp thủ đoạn mà giành lấy. Nhưng mà, lợi dụng phụ nữ để đoạt lợi phần mình thì căn bản không phải nam nhân, càng không có tư cách nói tới công bằng!”

“Người...” Kiến Hòa tuy tức đến nghiêng răng nhưng lại không có cách phản bác.

“Bộp... bộp... bộp” Từ phía cửa bỗng truyền đến tiếng vỗ tay, Hàn Thiên Quân không biết đã đứng đó từ lúc nào, sau lưng là Hàn Thiên Vũ vẻ mặt u ám thâm trầm. Hàn Thiên Quân gấp lại cây quạt trong tay, trên môi ẩn chứa nụ cười quỷ quyệt bước đến bên cạnh vị trí của Kiến Hòa, vui vẻ nói với

Thạch Yến: “Nàng nói rất đúng, không sai một chữ nào!”

“Tham kiến Quân vương, Quân vương vạn tuế! Tham kiến vương gia!” Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng thấy hai người vừa đến liền khom người hành lễ.

Thạch Yến thấy hán đến, ngọn lửa giận trong lòng ‘Phùng’ một cái cháy thành Tam Muội Chân Hỏa*, chỉ muốn ngay lập tức phát tác, đốt hán trụi thành một nhúm tro. Nhưng nhìn quanh Dưỡng Tâm Điện đang còn một đồng ‘người ngoài’ dòm ngó bọn họ, nên đành im lặng liếc hán một cái, cũng không thèm phối hợp diễn kịch nữa.

Kiến Hòa nhìn thấy người đến còn có Hàn Thiên Vũ, liền loạng choạng đứng dậy, chạy đến bên cạnh hán ta khóc lóc sụt nướ: “Vũ ca ca, nàng ta...” Còn chưa nói hết đã bị chính vị biểu huynh thân yêu đánh ngắt.

Hàn Thiên Vũ một tay đỡ Kiến Hòa, lạnh lùng hướng Hàn Thiên Quân cáo lỗi: “Hiện tại ta còn có việc, về chuyện Hoàng đệ nói, ta sẽ cố gắng suy nghĩ. Cáo từ!”

“Hoàng huynh đi thông thả, bọn đệ không tiễn!” Hàn Thiên Quân phát phát tay, mỉm cười nhìn theo bóng lưng Hàn Thiên Vũ cùng Kiến Hòa.

Thấy người vừa đi khỏi, Thạch Yến liền vẫy tay ra dấu cho hai nha hoàn nhà mình lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Thạch Yến cùng Hàn Thiên Quân mặt đối mặt, mắt đối mắt.

“Quân vương thấy ta nói đúng lắm sao? Lợi dụng nữ nhân để đạt thành mục đích của mình là việc làm hèn hạ?”

Hàn Thiên Quân bước đến ngồi bên bàn trà, vẻ mặt bình thản, đáp như lẽ đương nhiên: “Không phải để đạt thành mục đích cá nhân, mà là vì lợi ích chung của chúng ta.”

Thạch Yến nghe hán nói xong, nhin không được cười giễu: “Lợi ích chung? Ngay cả bản thân đã bị cái gì người cũng không cho ta biết, xin hỏi ta được lợi ích gì?”

“Không bị hán ta đeo bám nữa. Người không phải chính là muốn cái này sao?!”

Thạch Yến: “...”

Coi như hán lợi hại, nàng đúng là không muốn bị Hàn Thiên Vũ đeo bám nữa. Nhưng mà: “Dựa vào cái gì hán sẽ không đeo bám ta nữa?”

Hàn Thiên Quân mỉm cười, ánh mắt mang theo vài phần ý chí kiên định: “Dựa vào người là người của ta!”

(*Tam Muội Chân Hỏa: Lửa của Hồng Hải Nhi, bạn nào coi Tây Du Ký chắc biết. Loại lửa này nước không dập tắt được, được luyện từ lửa trong lò luyện đơn của Thái Thượng Lão Quân)

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nuôi Nam Sủng!?

Từ sau hôm nói chuyện ở Dưỡng Tâm điện, Thạch Yến không tự chủ luôn muốn tránh mặt Hàn Thiên Quân. Bởi vì chỉ cần nhìn đến hán, nàng sẽ không nhin được bất giác nhớ lại chuyện mất mặt đã xảy ra hôm đó. Tiếc là ông trời dường như không thấu hiểu nỗi lòng của nàng, mà nói đúng hơn là tên Hàn Thiên Quân kia không biết nhìn ngó sắc mặt người khác.

Nàng là hậu của hán, theo lý phải ở trong Tiêu Hồng điện mới hợp lẽ thường. Nhưng Hàn Thiên Quân từ đầu đến cuối đều sắp xếp nàng vào ở Dưỡng Tâm điện – nơi nghỉ ngơi của hán, muốn tránh mặt nhau, trừ phi là hán chủ động, nếu không chỉ còn cách nàng dọn ra nơi khác ở... mà nàng lại lưu luyến chiếc long sán bằng Bạch Dương bảo ngọc kia, cuối cùng chỉ còn cách nhin cùng hán dung thân một nơi, ngày ngày chịu đựng sắc mặt lẫn nhau.

Suy cho cùng, cũng chỉ mình nàng dụng tâm lương khổ mà thôi!

Hôm đó Kiến Hòa đến Dưỡng Tâm điện náo loạn bị nàng dạy dỗ một trận, nghe nói là sau khi trở về liền ốm nặng ba hôm, tận hôm nay mới có thể coi như tạm ổn định, hại cho phụ mẫu nàng ta lo lắng không thôi, tuy là đối với Thạch Yến nàng hận đến nghiến răng nhưng cũng không dám làm ra chuyện gì quá phận. Lần đầu tiên kể từ khi được gả cho Hàn Thiên Quân, nàng mơ hồ cảm thấy chức vị Vương hậu này không đến mức khó ở. Chỉ ít thì cũng dưới một người trên vạn người, trừ tên đồn mặt Hàn Thiên Quân ra cũng không có ai dám bắt nạt nàng..

Cửa phòng bị gõ hai tiếng cho có lệ, sau đó Tiểu Thanh một thân y phục màu hồng nhạt nhanh nhẹn lách vào. Thạch Yến nhìn thấy nàng ta bộ dáng vui tươi hơn hờ, trong lòng thầm biết kế hoạch của bọn họ đã thành công hơn phân nửa.

Quả nhiên Tiểu Thanh hồ hồ mở miệng: “Vương hậu, Quân vương đã xuất cung. Tiểu Hoàng tỷ tỷ đang cùng phu xe đứng trước cung môn chờ chúng ta!”

Chuyện là mấy ngày nay vị Quân vương đáng kính của các nàng không biết bị trúng loại tà nào, bắt chủ tử suốt ngày phải ở yên trong điện không được chạy lung tung. Chuyện này vốn không có gì lớn lao, bởi chủ tử thường ngày vốn không thích hoạt động, chỉ ăn xong lại lăn ra ngủ, căn bản không có hứng thú với loại chuyện tốn hao thể lực như chạy lung tung ra ngoài. Nhưng là hôm qua người lại tỉnh cờ nghe được tin Quân vương đang âm thầm chuẩn bị xuất cung một mình, liền tức giận đùng đùng mắng Quân vương ích kỷ, cũng muốn lên lút chạy theo.

Mà hai người tỳ nữ các nàng đương nhiên không có biện pháp ngăn cản nương nương, và lại các nàng cũng muốn ra ngoài thăm thú một chuyến, tự nghĩ cũng không thể có việc gì xảy ra.

Thạch Yến ung dung đứng dậy, phát tay: “Đi theo!” Nói xong liền dẫn đầu hiên ngang bước ra ngoài, vờ vờ vai một cái, nhìn loanh quanh một hồi không thấy ai theo dõi mới nhanh như chớp kéo theo Tiểu Thanh còn đang ngơ ngác chạy đi.

Đừng trách nàng không có gan, nếu như để thủ vệ Hàn Thiên Quân phái tới thấy được nàng có ý định rời cung, còn không bắt nàng trói luôn trong Đường Tâm điện mới là chuyện lạ!

Tiểu Hoàng đang sốt ruột đứng đợi trước đại môn (cửa lớn) hoàng cung, thấy chủ tử hai người Thạch Yến đã có mặt liền nhanh nhẹn đỡ họ lên xe ngựa, chính mình cũng lên theo, sau đó lệnh cho phu xe đuổi theo hướng Hàn Thiên Quân vừa rời khỏi.

Thạch Yến ngồi trong xe, bị dẫn xóc đến độ muốn ngất đi luôn cho rồi, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Ai bảo tên khốn kiếp kia ngày ngày hành tung thần bí, muốn làm đại sự thì lợi dụng nàng, đến khi xuất cung thì lên lút đi một mình, đúng là ức hiếp người quá đáng mà!

Trên đường đi, chủ tử ba người cũng không có tâm trạng nhìn ngắm quang cảnh náo nhiệt bên ngoài, chỉ chăm chăm nhìn theo chiếc xe ngựa xa hoa của Hàn Thiên Quân, sợ rằng mình chớp mắt một cái sẽ mất dấu hân. Từ đầu đến cuối đều không biết người phía trước sẽ đi đâu, chỉ là tò mò.

Lại nói, trên xe ngựa của mình, Hàn Thiên Quân cùng Yến Thanh về mặt điềm tĩnh, thông qua rèm xe cảnh giác nhìn về phía sau. Cuối cùng vẫn là Yến Thanh không nhịn được thắc mắc: “Giáo chủ... cứ để nàng đi theo như vậy sao?”

Hàn Thiên Quân không chút lo lắng, trái lại còn cười cười: “Nàng chẳng qua dạo này đang bắt mắt ta, muốn quấy phá một chút. Không có ý tứ nào khác đâu!”

Sau một khoảng thời gian tiếp xúc khó có thể nói là lâu dài, nhưng với năng lực quan sát của Hàn Thiên Quân mà nói, hân nhận thấy Thạch Yến hoàn toàn không có ý làm hại mình. Tuy rằng nữ nhân này bình thường có chút khôn vặt, cách trả đũa cũng có chút tàn nhẫn, suy cho cùng... lại khơi gợi lên hứng thú trên đũa hiêm có của hân.

Hàn Thiên Quân vốn định hôm nay dẫn theo Yến Thanh cùng vài tên thủ hạ đặc lực, lấy lý do muốn khảo sát dân tình mà đích thân xuất cung. Mục đích chính là âm thầm trở về giáo phái, sắp xếp thêm thân tính để tránh khỏi tai mắt của vị hoàng huynh đáng kính Hàn Thiên Vũ. Vốn dĩ có thể đi trong âm thầm, nhưng công khai như thế này lại khiến người khác ít nảy sinh nghi ngờ hơn. Nào ngờ vừa ra khỏi đại môn chưa bao lâu đã phát hiện có người theo dõi, vừa hay thủ vệ ở Đường Tâm điện vừa đưa mật thư tới, nói Vương hậu không thấy đâu nữa. Không cần động não cũng biết vị trên xe ngựa phía sau là ai rồi.

Yến Thanh nghe chủ tử nói thế, thoáng yên tâm hơn phần nào, nhưng vẫn không khỏi sốt ruột: “Hiện tại phải làm thế nào?” Giáo chủ của hân nha, cũng không chịu để hân cất đuôi Vương hậu: “Nếu cứ như vậy hôm nay em rằng không thể...”

“Người tự mình sắp xếp việc của giáo chúng đi. Bôn Quân hiện có hứng muốn đến Đào Viên thưởng hoa rồi!”

“Chuyện này...” Yến Thanh còn đang ấp úng chưa muốn đáp ứng. Dù sao quá lâu giáo chủ chưa đích thân đến điều động, khó tránh giáo chúng nảy sinh tư tưởng kỳ quái, tâm thần bất an đều là chuyện không tốt. Hàn Thiên Quân cũng không đợi hân ta nghĩ xong biện pháp thoái thác, một cước đem thủ hạ thân tính nhất đạp khỏi xe.

Yến Thanh khi không bị hân một cái, theo phản xạ nhanh chóng điều chỉnh trọng tâm đứng vững mới tránh thoát được một kiếp nạn rằng môi cạp đất. Không khỏi trách móc giáo chủ nhà mình ngày càng không kiên nhẫn!

Thạch Yến trên xe vốn luôn để mắt đến hành tung của đoàn xe phía trước, hiên nhiên nhìn thấy cảnh tượng một nam nhân vận hắc y, trên nền đen còn chạm thêm một chút hoa văn bằng vàng ròng vừa tiêu sái ung dung bước xuống (?) từ xe Hàn Thiên Quân. Nhất thời trong lòng dâng lên cảm giác tò mò khó hiểu.

“Nương nương...” Tiểu Thanh và Tiểu Hoàng đồng thời quay lại nhìn Thạch Yến.

“Tiếp tục đi!” Nàng muốn nhìn cho rõ dung mạo vị huynh đài phía trước như thế nào. Nói không chừng đây chính là nam sủng bên ngoài của Hàn Thiên Quân đó nha!

Thạch Yến càng nghĩ càng thấy có chút hợp lý. Hàn Thiên Quân thân là Quân vương một nước, muốn ba nhiều mỹ nhân bên người mà lại không được?! Chỉ là từ trước đến nay đã gần hai mươi tuổi mới chịu thành thân, sau khi cùng nàng kết nghĩa phu thê cũng chưa từng nhắc đến chuyện viên phòng, càng không giống như có ý định muốn nạp thêm phi tần vào hậu cung. Ngày hôm đó nàng thần trí mê loạn cũng không thừa cơ giờ trò gì quá giới hạn... A! Không lẽ hân chỉ thích đàn ông, vì muốn che giấu nên mới thú nàng về, sau đó lại lên lút ở bên ngoài nuôi thêm một tên nam sủng!?

Ý nghĩ vừa nảy ra, lập tức bị chính mình dọa đến kinh ngạc há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nam Sùng Người Nuôi Tựa Hồ Nhìn Rất Đẹp Mắt.

Trong khi thần hồn Thạch Yến còn đang hoang mang tột độ, chiếc xe ngựa vẫn không vì những suy nghĩ thất loạn bát tao của nàng mà dừng lại, chẳng mấy chốc đã có thể nhìn thấy được dung mạo của Yến Thanh.

Nam nhân vận hắc y, mái tóc đen nhánh nửa buộc nửa thả sau lưng một cách tùy tiện. Cặp chân mày vừa đậm vừa dày lại không thô, kết hợp với sống mũi cao thẳng và bờ môi mỏng vừa phải, tạo thành nét cương trực của hán ta. Cặp mắt hơi lạnh nhạt, khóe mắt không sâu nhưng lại đầy nghiêm túc, người nhìn vào sẽ không tự chủ được duỗi thẳng sống lưng thêm mấy phần.

Trong đầu Thạch Yến nhanh chóng đập ra bốn chữ to đùng: Soái ca quân nhân!

Phải, chính là loại khí chất không nhiễm bụi trần, vô cùng đứng đắn của quân nhân. Nếu người này mà sinh ra ở hiện đại, không biết mê chết bao nhiêu cô gái...

Nét đẹp của hán ta không phải kiểu yêu mị như Hàn Thiên Quân, cũng không phải quá đẹp, nhưng từ thân hình đến ngũ quan lại không tìm ra được chút khuyết điểm nào.

Đ*ch bó! Thay vì nói Hàn Thiên Quân nuôi nam sùng bên ngoài, nói tên này nuôi Hàn Thiên Quân thì có vẻ đúng hơn! Về mặt này có bị đoạn tụ thì rõ ràng cũng là công*!!!

(*Công: người đóng vai trò là ‘chồng’ trong mối quan hệ nam x nam)

Xe ngựa lướt qua thân ảnh Yến Thanh, tiếp tục chạy bon bon về phía trước. đến lúc này Thạch Yến mới hoàn hồn, muốn mở miệng nói gì đó lại không biết nên nói cái gì. Cuối cùng quyết định gọi Tiểu Thanh: “Tiểu Thanh... Tiểu Thanh... Tiểu Thanh!!!”

Gọi mãi cũng không thấy nha đầu ngọc kia đáp lời, nhìn sang mới thấy Tiểu Thanh còn đang mãi mê dõi theo bóng của vị nam nhân nọ, đến nỗi mặt cũng muốn quay ngược ra sau lưng luôn rồi. Thạch Yến kinh ngạc một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn lay cho nàng ta tỉnh lại, vừa hay cứu Tiểu Thanh khỏi cảnh gầy cổ.

“Tiểu Thanh!” Thạch Yến vỗ vỗ mặt nha đầu nhà mình. Tiểu Thanh bị làm tỉnh, ngơ ngác quay sang nhìn chủ tử: “Dạ?”

Thạch Yến muốn nói lại thôi, nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Thanh đỏ ửng, dáng vẻ nhộn nhạo xuân tình, cuối cùng cũng không biết mở miệng làm sao: “Không có gì!” Nhìn dáng vẻ nha đầu này chắc chắn là bị ‘nam sùng’ của Hàn Thiên Quân mê hoặc rồi... Oan nghiệt oi oan nghiệt!

Tiểu Hoàng bỗng nhiên khẽ gọi: “Vương hậu người xem!”

Thạch Yến nhìn theo hướng tay nàng ta, chỉ thấy chiếc xe ngựa của Hàn Thiên Quân vẫn đang chạy băng băng phía trước, khó hiểu hỏi ngược lại: “Chuyện gì?”

Tiểu Hoàng đáp ứng: “Nô tỳ... nô tỳ... đây chẳng phải là đường về hoàng cung sao?”

Thạch Yến nghe nàng ta nói như vậy nhất thời mới phát hiện ra điểm bất thường, đảo mắt nhìn xung quanh. Mẹ kiếp, đúng thật là đoạn đường lúc trước vừa đi qua nha! Thế quái nào mới không để ý một chút đã quay ngược trở về thế này?

Chẳng lẽ đi thăm ‘nam sùng’ xong liền trở về??!

Không phải như vậy chứ? Yêu đương lên lút à?!

Tuy trong lòng Thạch Yến không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng nàng biết một chuyện... nàng phải hỏi cung trước Hàn Thiên Quân! Mẹ nó chứ, ai biết tên điên kia về xong có lên con đi tìm nàng hay không?! Nếu hán biết nàng lên theo dõi hán, còn phát hiện chuyện hán nuôi ‘nam sùng’ bên ngoài, nói không chừng muốn giết người diệt khẩu luôn cũng không biết được!

Bớt đùa đi, người ta thân là Quân vương một nước đó, bị phát hiện mình là đoạn tụ còn không muốn ra tay tàn nhẫn mới là lạ.

Thạch Yến bên này mãi mê tính toán, Tiểu Hoàng bên kia đã không nhịn được rung rẩy, lay lay cánh tay chủ tử không ngừng: “Vương... Vương hậu!”

“Chuyện gì?” Nàng nhú mày, bình thường nha đầu này tương đối bình tĩnh, hôm nay cứ ập a ập ứng hết lần này đến lần khác là vì sao nha?

“Quân vương... Quân vương...”

“Gọi hắn ta làm gì, hiện tại bản cung không muốn nghe thấy cái tên này!” Thạch Yến hoàn toàn không cảm nhận được, chiếc xe ngựa nàng đang ngồi từ bao giờ đã dừng lại. Tiểu Thanh bên cạnh cũng sớm bị dọa đến nỗi nói không ra lời, chỉ hận không thể bay qua bụi miệng nàng lại hoặc đánh ngất luôn cho xong.

“Thật không muốn nghe?” Một giọng nói từ tính của nam nhân từ bên ngoài truyền vào.

Thạch Yến không phản ứng kịp, chỉ thấy chất giọng này tương đối quen quen, nhưng trong nhất thời cứ nghĩ là phu xe đang nói chuyện với nàng mà thôi. Vì thế thuận miệng liền trả lời: “Thật! Đừng nói nghe tên, ngay cả mặt của hắn ta còn không muốn nhớ đến, mẹ kiếp, đúng là y như yêu tinh vậy! Người không biết hắn đáng ghét tới mức nào đâu...”

“Đến mức nào?” Giọng nói trầm trầm lại một lần nữa vọng đến. Lần này, cho dù Thạch Yến có đang phân tâm đến đâu cũng nhận ra điểm bất thường.

Có chỗ nào đó sai sai đi?!

Trong đầu xuất hiện một suy nghĩ không mấy tốt đẹp. Ặc, sao nàng cứ có cảm giác cái chất giọng này đặc biệt giống Hàn Thiên Quân nhỉ?!

Thạch Yến đảo mắt một vòng, nhìn thấy biểu tình sợ đến toát mồ hôi hột của hai nha đầu nhà mình, lập tức biết được đại sự sắp không xong, không nói hai lời liền trưng ra một bộ mặt tươi cười đến là xuân về hoa nở mà xoay phất đầu lại. Không ngoài dự đoán, vị Quân vương nào đó khoe miệng đang nhếch lên ý cười tà ác, một tay vén rèm, một tay đang chống lên sàn xe, thân hình to lớn đang cúi thấp nhìn vào bên trong.

Trong lòng Thạch Yến vang lên một câu: Mẹ kiếp, bị phát hiện rồi!

Tuy vậy ngoài mặt lại tỏ ra hết sức vô tội, ngạc nhiên hỏi: “Quân vương, chàng cũng ở đây sao? Trùng hợp ghê, trùng hợp ghê!” Sợ hắn không tin, còn cố ý lặp đi lặp lại hai từ ‘trùng hợp’.

Dĩ nhiên, dù cho nàng có lặp lại một trăm lần thì vị nào đấy cũng không tin. Chỉ thấy hắn nheo nheo cặp mắt, vờ hoài nghi hỏi: “Thật sự trùng hợp sao?”

Thạch Yến vẻ mặt ngay thẳng không thể bị bẻ cong, gật đầu cái rụp: “Thật!”

Hàn Thiên Quân nhìn nàng ‘dùng bộ mặt thành thật làm chuyện gian dối’, nhin không được bắt lấy cổ tay nàng, một phát đem người kéo ra ngoài. Thạch Yến khóc không ra nước mắt, trong lòng âm thầm hỏi thăm tổ tiên mười tám đời nhà hắn.

Lực kéo của Hàn Thiên Quân không nhỏ, suýt chút nữa đem cánh tay nàng kéo đứt. Nếu không phải vì nàng có kinh nghiệm nhiều năm bị người ta túm, bị người ta giật, chắc hẳn bây giờ đã ngã xuống đường đập mặt luôn rồi. Tuy tránh thoát nguy cơ ‘hôn đường’, nhưng mặt của nàng vẫn đập vào lòng ngực Hàn Thiên Quân, sống mũi đau đớn, cảm tưởng như bị va đến vẹo sang một bên.

Giọng nói nam nhân trầm ổn, mang theo ý cười truyền từ đỉnh đầu nàng: “Sao ta lại thấy nàng theo dõi ta từ cung môn đến tận đây vậy? Hừm????” Hắn đem âm cuối cố ý kéo dài, thể hiện bản thân thực ra đã biết tông lời nói dối của nàng.

Thạch Yến nghiêng răng, hai bàn tay nắm chặt lại buông lỏng, đến khi ngẩng mặt lên đã là vẻ tươi cười e thẹn, nhìn vào giống như đang muốn làm nũng, nhưng lời nói phát ra lại khiến người nghe muốn đánh đòn: “Vừa hay lại còn thấy được nam sủng của người!”

Hàn Thiên Quân có chút không hiểu nhìn nàng. Nam sủng? Hắn khi nào có nuôi nam sủng rồi?

Không lẽ...

Nghĩ đến đây, vị Quân vương nào đó có chút buồn cười, mị mị nhìn người trong ngực: “Nam sủng? Ý nàng là tên mặc áo đen lúc này?”

Nhìn vẻ điềm tĩnh của hắn, Thạch Yến hơi bất ngờ. Chẳng lẽ nàng đoán sai sao? Như thế nào nhìn mặt hắn không có chút chột dạ nào hết vậy?? Ngược lại còn nhìn nàng như một cô nương ngốc chỉ biết làm loạn???

Thạch Yến: “Đúng vậy, hắn nhìn qua tựa hồ cũng rất đẹp mắt. Hừ, không chỉ mình ta thấy thôi đâu, Tiểu Thanh, em nói xem!”

Tiểu Thanh nào đó đang ngồi yên trong xe ngựa, bị hỏi đến liền đỏ mặt, ấp úng nửa ngày mới lên tiếng: “A... đúng là... đúng là đẹp mắt” Lần đầu tiên trong đời nàng được nhìn thấy nam nhân có khí chất anh dũng như vậy... thực sự quá oai phong luôn!

Thạch Yến: “...” Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là bọn họ đã thấy nam nhân kia từ trên xe ngựa của Hàn Thiên Quân bước xuống có được không?!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quân Vương Người Thật Biết Đùa

Tiểu Thanh nói xong, nhìn thấy ánh mắt tròn trĩnh của Thạch Yến mới ý thức được mình lỡ lời, bối rối cúi đầu che đi khuôn mặt đang ửng hồng.

Thạch Yến càng lâm vào tình huống khó xử, không thành thật bắt đầu ăn vạ: “Mặc kệ, tóm lại là ta... ta thấy người ở bên ngoài nuôi nam sùng rồi. Nếu hôm nay người không truy cứu việc ta tự ý xuất cung, ta cũng tuyệt đối đem chuyện này quên đi, chúng ta coi như chưa gặp nhau... Thế nào?”

Hàn Thiên Quân tỏ vẻ suy nghĩ một lúc, sau đó hài lòng gật đầu: “Xem đề nghị này cũng không tệ...”

Thạch Yến thấy có cơ hội, lập tức tươi cười vỗ vỗ bả vai hân tiếp tục dụ dỗ: “Rất không tệ luôn ấy chứ, người anh em, ta nói người dù sao cũng là người đứng đầu một cõi, sau này làm chuyện lớn lút cũng nên cẩn thận một chút... Ta đi trước đây, tạm biệt!” Nói rồi liền vén váy định chuồn lên xe, nào ngờ váy vừa vén, chân còn chưa kịp nhấc lên mấy phân thì cả người đã bị cố định về vị trí cũ. Giọng nam trầm của vị Quân vương nào đó từ đỉnh đầu truyền đến: “Tuy rằng đề nghị không tệ, nhưng ta không có lý do gì để đáp ứng!”

Trong lòng Thạch Yến hung hăng giờ ngón giữa. Mẹ kiếp, chưa từng thấy ai làm việc xấu mà còn tỏ vẻ hợp tình hợp lý như tên này!

Còn không có lý do để đáp ứng? Đùa với ai chứ, chẳng lẽ hân cảm thấy việc mình nuôi nam sùng ở bên ngoài không mất mặt, không trái lòng dân sao? Cái tự tin này hân ở đâu nhặt được vậy?

“Thứ nhất...” Hàn Thiên Quân giống như hiểu được nàng đang nghĩ gì trong đầu, khuôn mặt biểu cảm không rõ là vui hay giận bắt đầu lý giải: “... Ta bên ngoài không nuôi nam sùng, nam nhân lúc này người rất nhanh sẽ được gặp mặt chính thức. Thứ hai, nếu ta bên ngoài nuôi nam sùng thật, người nghĩ mình có mấy cái mạng để uy hiếp ta? Cuối cùng, ta không hứng thú với nam nhân, nếu người muốn đích thân kiểm tra, ta thấy bản thân cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận thử trên người người!”

Thạch Yến: “...” Thử cái đầu người! Miễn cưỡng cái đầu người!

Nói tới nói lui, ý của hân còn không phải là nàng uy hiếp không thành, tội danh thì đầy một gánh hay sao?

“Ta làm sao tin lời người?” Thạch Yến vẫn không chắc chắn, ngược lên nhìn hân bằng ánh mắt dò xét. Chỉ thấy vị Quân vương nào đó vẻ mặt đoan chính nghiêm trang, một bộ dáng ‘cây ngay không sợ chết đứng’. Nhưng lời nói ra lại khiến người ta chỉ hận không thể dùng roi da quất cho vài chục cái: “Không tin người làm gì được ta?!”

Thạch Yến: “...” Được... được... người nắm quyền, người giỏi!

“Vậy người muốn làm gì?” Nàng mới không tin hân sẽ tốt bụng mà buông tha cho nàng việc làm trái lời hân. Đừng bao giờ nhìn vẻ mặt suốt ngày cứ tỏ ra vô hại của người này, kinh nghiệm sinh tồn trước khi xuyên không nói cho nàng biết – Hàn Thiên Quân không đơn giản như những gì hân thể hiện.

Đương nhiên, Thạch Yến sẽ không bao giờ tự mình lật mặt với hân, nàng còn muốn nhờ vào vương quyền trong tay hân mà sống một cuộc sống thoải mái không lo ăn mặc nữa. Vì ở nơi này nàng chỉ có thể dựa vào hân, từ khi tỉnh lại ở cổ đại thì số phận đã đem nàng buộc dính lên người nam nhân này. Hân tốt thì nàng được lợi, hân xấu thì nàng cũng chả thể có kết cục tốt đẹp gì cho cam. Ai bảo nàng là hậu của hân, ở phương diện nào đó cũng coi như ‘người một nhà’ của nhau rồi.

Nhưng như vậy không có nghĩa rằng nàng không đề phòng Hàn Thiên Quân, bởi vì với nàng hân là nhân vật quan trọng, mà trong mắt hân nàng không có chút giá trị lợi dụng nào cả, ai biết một ngày nào đó hân nhảm chán nàng, đem nàng tổng vào lãnh cung còn không phải khổ thân nàng sao?

Vì vậy hiện tại nàng nghĩ tốt nhất vẫn là nhu thuận một chút, chuyện không cần cãi bướng thì nhất định không được cãi.

Hàn Thiên Quân nhìn vẻ mặt dường như vừa trải qua một hồi nghiền ngẫm nhân sinh của nàng, nhìn không được trong lòng có chút chờ mong, nói ra ý kiến của bản thân: “Bốn vương tử trước đến nay không phải người hẹp hòi, người muốn xuất cung ta không ngăn cấm, nhưng những chuyện lớn lút theo dõi hay tự ý rời đi mà không thông báo... sau này tốt nhất đừng tái phạm nữa”

Thạch Yến tỏ vẻ trẻ ngoan dễ dạy gật đầu, sáng khoái đáp ứng: “Được!”

Hàn Thiên Quân có chút ngoài ý muốn nhìn nàng, căn bản không tin nàng đột nhiên lại trở nên nhu thuận như vậy. Tuy rằng trong lòng hân hoài nghi cũng không trực tiếp vạch trần nàng, vẻ mặt dường như đang ca ngợi mà cười với nàng một cái: “Coi như biết thức thời. Nói đến chuyện xuất cung lần này, ta đúng là có chút chuyện phải nói rõ với người!”

Thạch Yến nhìn hân, từ chối cho ý kiến. Hàn Thiên Quân cũng không quan tâm đến bộ dạng nàng thế nào, vẫn ung dung tiếp tục câu chuyện của mình: “Bên ngoài nguy hiểm, theo dõi ta càng nguy hiểm, tốt nhất người nên hiểu rõ một nguyên tắc, không phải chuyện của mình thì đừng quan tâm quá nhiều. Nghe rõ chứ?”

“Ta đã nghe rõ!” Thạch Yến chấp hai tay sau đít, gật gù tỏ vẻ không vấn đề gì: “Chuyện hôm nay trước hết ta giải thích một chút. Thứ nhất, ta không theo dõi người, cũng không tò mò người ra ngoài làm gì, ta chỉ là ở trong cung nhảm chán nên tính toán lên người người một chút. Thứ hai, ta đói!” Thạch Yến vừa dứt lời, bụng rất biết phối hợp ‘lục đục’ kêu lên vài tiếng.

Hàn Thiên Quân ý vị cong môi, cười như không cười giờ tay xoa xoa đầu nàng: “Chúng ta hồi cung, ta sẽ sai Ngự Thiện phòng chuẩn bị thức ăn cho người”

“Không cần, tùy tiện ở tửu lâu nào đó ăn chút gì là được” Dù sao nàng cũng không kén ăn, những thứ trong cung tuy là rất ngon nhưng cũng không kém phiền phức, với lại có phần lặp đi lặp lại, nàng ăn cũng muốn ngán rồi.

Hàn Thiên Quân đương nhiên biết trong lòng nàng nghĩ gì, nhưng thân phận không cho phép hắn tùy hứng theo nàng. Lúc sáng xuất cung không có chuẩn bị cẩn thận trước, trên người bọn họ y phục xa hoa rất dễ dẫn dắt sự chú ý, mà bản thân hắn ở bên ngoài không thể sử dụng võ công, nếu gặp phải bất trắc thì e rằng không hay. Vì vậy vị Quân vương nào đấy lại theo thói quen vuốt ve đầu Thạch Yến vài cái, giọng nói mang theo vài phần áy náy khó nhận ra: “Không được, chúng ta vẫn nên hồi cung, còn nữa, người ngồi cùng xe ngựa với ta”

Thạch Yến không để ý bàn tay hắn đang làm loạn, chỉ là có chút không thể tin được: “Người và ta? Chúng ta ngồi cùng xe? Ha ha, Quân vương ngài thật biết đùa quá” Ai thêm ngồi một chỗ với hắn, nàng còn chưa có sống đủ thoải mái đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đến Kiến Phủ

Hàn Thiên Quân không cho là đúng nhứ này, nhìn mặt hắn trông giống như đang đùa lắm à?

Thạch Yến cười giọng hai tiếng, xua xua đôi bàn tay nhỏ nhắn tỏ vẻ không cần thiết: “Cái đó... cái đó Tiểu Thanh cùng Tiểu Hoàng hai người các nàng không có ta e rằng...”

“Hai người đều đã lớn, mà người ở trên xe cũng nào có tác dụng gì, đúng không?” Vị Quân vương nào đó cắt ngang lời ngụy biện của nàng, vừa nói vừa phóng ánh mắt đe dọa đến bên xe ngựa. Hai người Tiểu Thanh, Tiểu Hoàng thân chỉ là cung nữ bên người Thạch Yến, làm sao có lá gan lớn tới nỗi dám chống đối hắn, nhanh chóng không đánh vẫn hàng, liên tục gật đầu tỏ vẻ tán thành: “Quân vương nói phải, Vương hậu, hai người bọn nô tỳ không sao đâu!”

Thạch Yến: “...” Hai người đương nhiên không sao, dù sao bước lên thuyền giặc cũng đâu phải hai người các người, mà là ta, là ta...!

Nhìn thấy biểu cảm sống không bằng chết của nàng, Hàn Thiên Quân nhìn không được lại nhớ đến mấy lời nàng nói lúc trước. Chẳng lẽ trong mắt nàng hắn đáng ghét đến mức ngồi chung một xe cũng khiến nàng khó chịu như vậy? Nhưng mà... rõ ràng hôm đó khi trúng được nàng còn bảo hắn đáng yêu nga?!

Khụ khụ... Tuy rằng chính hắn cũng thấy mình và hai chữ ‘đáng yêu’ này tuyệt đối không có chút quan hệ nào hết, đứng chung một chỗ quả thật rất kinh dị...

“Người nghe rõ chưa, hai nàng hoàn toàn không có vấn đề gì. Vậy hiện tại người có thể an tâm lên xe của ta?” Hắn khẽ lắc đầu xua đi ý nghĩ kỳ quặc đột ngột xuất hiện trong đầu, chuyên tâm nhìn vào khuôn mặt tươi cười có chút cứng nhắc của Thạch Yến. Khóe môi nàng khẽ gật, tâm không cam tình không nguyện mà dẫn đầu bước vào xe ngựa xa hoa của hắn.

Trên đường hồi cung, Thạch Yến không có tâm tình nói chuyện phiếm với người đang ngồi bên cạnh, chỉ cúi gằm mặt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim bày ra một tư thế bất động. Mà Hàn Thiên Quân càng thêm tĩnh lặng, nàng không nói hắn cũng chẳng buồn mở miệng hỏi, chỉ là khóe môi giữ nguyên một đường cong cong, chứng tỏ tâm tình hiện tại của đại gia hắn khá tốt.

Một lúc lâu sau, Thạch Yến cuối cùng cũng đã chán không chịu nổi, rất không thực nữ há miệng ngáp một cái, kéo ống tay áo Hàn Thiên Quân: “Này!”

“Nếu người có thể mỗi lần mở miệng đều gọi một tiếng ‘tướng công’, gọi dễ nghe một chút thì có khi ta sẽ vui vẻ nói chuyện phiếm với người” Hàn Thiên Quân hai mắt nhắm hờ, không mặn không nhạt đáp lời nàng.

Thạch Yến: “...” Bỏ đi, vẫn là có việc cầu cạnh người ta mà...

“Tướng công~”

Người nào đó cuối cùng cũng chịu mở mắt quay sang nhìn nàng: “Hửm?”

“Ày da, có việc này muốn hỏi người một chút...”

Hàn Thiên Quân không mấy quan tâm ‘ừ hửm’ một tiếng, bàn tay lại không an phận bò lên tóc nàng mân mê.

Ừ, cảm giác không tệ, mềm mềm mượt mượt, cọ vào lòng bàn tay có chút ngứa lại không cách nào chán ghét... Thạch Yến cau mày, đưa tay lên gạt bỏ tay hắn, giọng điệu bất mãn: “Người có chú ý nghe ta nói không?!”

Hàn Thiên Quân hết nhìn bàn tay mình rồi lại nhìn đến mái tóc của nàng, trong ánh mắt có phần cố chấp lại pha thêm một chút ngang bướng khó thấy, đột nhiên vươn người, bắt lấy eo nàng nhẹ nhàng kéo đến bên mình, đặt thân hình nhỏ nhắn ngồi lên bấp bệch răn chắc của hắn, sau đó... ngang nhiên vò đầu nàng!

Một loạt động tác nói thì chậm nhưng diễn ra chỉ trong chớp nhoáng, Thạch Yến còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, lúc hoàn hồn lại đã thấy mình như một đứa trẻ bị hấn ôm, đầu tóc chải chuốt xinh đẹp sớm biến thành một cục tổ chim không hơn không kém. Nàng trong lòng vừa tức vừa giận, ghen đầy một bụng cũng không dám hướng hấn phản nản hay tỏ thái độ gì, chỉ đành miễn cưỡng tiếp tục câu hỏi của mình: “Ngươi có thể nghiêm túc nghe ta nói một câu không?”

“Ta đang vô cùng nghiêm túc” Giọng nói Hàn Thiên Quân mang theo ý cười không chút che giấu, vốn là thanh âm rất tốt đẹp, nhưng vào đến tai Thạch Yến lại gọi đòn đến lạ. Nàng muốn lần nữa gỡ bàn tay đang không ngừng tàn phá tạo hình đẹp đẽ trên đầu mình xuống, lại nghĩ đến dáng vẻ của hấn khi bị chọc giận, nên đành cắn răng nhẫn nhịn.

“Ngươi nghiêm túc thì tốt. Chuyện là... e hèm... cô biểu muội quận chúa của ngươi dạo này sống tốt không?”

Động tác vuốt tóc của Hàn Thiên Quân nhất thời chậm đi một chút. Cười cợt: “Sao? Áy này rồi à? Còn nhớ lúc đó nàng ra tay cũng thật là quyết liệt, thật dứt khoát, hình như bốn vương cũng không nhìn ra nàng thương xót muội ấy?”

“Ngươi trách ta sao?” Thạch Yến có vẻ không vui, trong lòng bỗng nhiên khó chịu một chút, âm thầm nghĩ lúc trước ra tay với nàng ta hình như cũng quá nhẹ nhàng rồi. Hừ! Nàng chưa bóp chết nàng ta cũng coi như nể mặt hấn vô cùng rồi có được hay không?!

Hàn Thiên Quân nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: “Nàng ta ra sao cũng được, duy có phụ thân nàng ta thì hơi phiền phức. Dạo này không biết ông ta từ đâu ăn được gan hùm, lúc thượng triều luôn ngấm ngấm đối đầu với bốn vương” Khi nói đến vị hoàng thúc phụ này, đôi đầu lông mày cương nghị không khỏi nhíu lại một chút.

Thạch Yến nghe hấn nói xong, biết mình đã gây ra không ít phiền phức, chột dạ rụt rụt cổ. Hàn Thiên Quân nhận lúc nàng không chú ý, khẽ vươn người ra ngoài, vén rèm cửa nhỏ giọng dặn dò phu xe: “Đến Kiến phủ”

Tuy rằng hấn muốn cùng nàng đến Đào Viên ‘hàn huyên’ một vài thứ, nhưng nếu nàng đã nhắc đến chuyện của Kiến Hòa thì tốt nhất vẫn nên đến xem tình hình thế nào, sau đó mới trở lại Đào Viên sau cũng không muộn.

Vốn dĩ Thạch Yến còn đang mừng thầm vì mình không cần phải đối mặt với bộ dạng khó đối phó của phụ thân Kiến Hòa, lại nghe được câu nói của Hàn Thiên Quân, lập tức gấp đến mức nhảy dựng lên, bắt lấy cánh tay hấn: “Ngươi đừng có đùa, ta đánh nữ nhi nhà người ta thành bộ dạng đó, ngươi bây giờ muốn ta đến Kiến phủ nộp mạng chắc?” Tên này rõ ràng là đang muốn chơi khăm nàng mà!

“Không cần lo, Hàn Kiến chẳng qua chỉ là một thân vương đã thoái vị, tuy rằng trong triều có ít nhiều tiếng nói, nhưng trên thực tế cũng chỉ có như vậy mà thôi” Vị nào đó nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nàng trấn an, giọng nói mang theo mấy phần giễu cợt: “Thêm nữa, nếu không đưa nàng đi tạ tội chẳng lẽ một mình ta đi? Như vậy hình như không có mấy phần thành ý. Cho dù ông ta đã thoái vị, nhưng dù sao thân phận cũng là Hoàng thúc phụ của ta” Ý tứ chính là ‘ngươi đánh trọng thương biểu muội của ta, phiền phức sao có thể một mình ta gánh?’

Tâm tình Thạch Yến tụt dốc không phanh, theo xe ngựa một đường xe ngựa dần xốc càng thêm tệ hại.

Cổ đại có cái hay, lại có một vài thứ tuyệt đối không thể không phê bình được. ví như cái xe ngựa này, lúc trước nàng ở hiện đại, bình thường khi xem phim cổ trang đều cảm thấy thật là thích thú, nhất là loại xe ngựa nguy nga tráng lệ thường được dùng cho Hoàng tộc. Đến nay chính mình xuyên không, đem cặp mông ra trải nghiệm thật sự mới thấy điện ảnh quá ư lừa người! Nàng thân là Vương hậu một nước, lại bị cái xe không ra xe này hành cho chết dở sống dở không biết bao nhiêu lần rồi.

Hàn Thiên Quân nhìn vẻ mặt sầm sì của Thạch Yến, hài lòng điều chỉnh lại tư thế ngồi thoải mái hơn, sau đó yên vị một chỗ, cả người một cọng lông cũng không vì sự lay động dọa người của cái xe ngựa mà xô dịch chút nào, vô cùng bình thản... ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Đường từ cung môn đến Kiến phủ nói gần không gần, nói xa thì cũng chưa hẳn là quá xa, xe ngựa đi khoảng hơn hai khắc là đến nơi. Thạch Yến thực sự rất tò mò, cái cô Kiến Hòa quận chúa này có phải rảnh rồi đến mức không có chuyện gì làm hay sao, sao cứ thích dăm ba hôm lại chạy đến hoàng cung tìm nàng kiếm chuyện vậy?

Xe ngựa dừng trước cánh cổng xa hoa được làm từ gỗ đàn hương, bên trên phủ một lớp sơn đỏ vô cùng chói mắt, còn gắn ở mỗi bên một cái đầu sư tử khảm vàng. Phu xe thân thủ nhanh nhẹn nhảy xuống đất, cung kính cúi người hướng rèm xe bẩm báo: “Vương, đã đến Kiến phủ”

“Ừ, ta biết rồi!” Hàn Thiên Quân tinh táo mở mắt, giống như người ngủ suốt đường đi không phải hấn vậy. Phu xe không nói không rằng, bộ dáng quen thuộc vén rèm cho chủ nhân. Hàn Thiên Quân đưa tay đỡ lấy Thạch Yến, không nhanh không chậm bước xuống hết sức nhẹ nhàng.

Đội hai người đã đặt chân vững trên mặt đất, lúc này phu xe mới bước lên phía trước, cầm lấy khuyên tròn được khảm trong một cái đầu sư tử, động tác mây trôi nước chảy gõ cửa.

Nhìn một loạt động tác này của hắn, Thạch Yến cảm thấy phu xe lúc này so với khi nàng thấy lúc sớm hình như có gì đó khác lạ, không nhận được liếc mắt nhìn kỹ một lát, không nhìn thì thôi, nhìn rồi liền giật mình. Khi này do trong đầu nàng chỉ đắm đắm nghĩ đến việc phải vào Kiến phủ mà không chú ý, đến tận lúc bây giờ mới phát hiện phu xe cư nhiên đã biến thành người khác, mà người này chẳng phải chính là tên ‘sùng nam’ mới vừa gặp lúc sáng hay sao?

Tình hình gì thế này? Đừng nói hai tên này lừa gạt đem nàng đến nơi bí mật gì gì đó rồi giết chết, sau đó hạnh phúc bên nhau nhé!?

Trong đầu vừa nghĩ đến nguy cơ có thể xảy ra, chân đã không nhận được tự động lùi về sau một bước.

Htt đứng bên cạnh, đem một loạt hành động của nàng thu vào trong mắt, lại nhìn biểu cảm có chút bất an trên mặt nàng, nhận không được nhủ mảy. Nàng như vậy là có ý gì?

“Hắn tên Yến Thanh!” Hàn Thiên Quân nhàn nhạt cất lời.

Thạch Yến tỏ vẻ không hiểu nhìn hắn: “Hắn từ khi nào xuất hiện, sao ta một chút cũng không biết?”

Vị Quân vương nào đó ngay cả miệng cũng lời mở, ban tặng cho nàng một ánh mắt khinh bỉ. Đúng lúc này, Yến Thanh đã gõ cửa xong quay trở lại, đứng trước mặt Hàn Thiên Quân cúi người một cái, sau khi thấy chủ tử gạt đầu mới lui về phía sau, bóng lưng thẳng tắp.

Thạch Yến hoài nghi xem xét hành động của hai nam nhân bên cạnh, trong lòng không khỏi nghi vấn, bỗng nhiên giống như phát hiện ra cái gì đó: “Này, huynh làm sao lại biến thành phu xe của chúng ta rồi? Phu xe trước kia đâu?” Còn nữa, y phục của hắn ta cũng thay đổi luôn rồi, tóc cũng búi gọn lên rồi, trong còn có phần mạnh mẽ hơn cả lần gặp trước nha. Nhất định không thể để nha đầu Tiểu Thanh nhìn thấy bộ dáng này của hắn ta, nếu không nha đầu nhà nàng thế nào cũng bị người ta sắc dụ đoạt đi! Yến Thanh mặt không đổi sắc, từ đầu đến cuối vẫn một dạng biểu tình ‘cúc cung tận tụy’: “Thần đến để bảo vệ an toàn cho Quân vương và Vương hậu, nhân lúc xe ngựa dừng lại trước khách điểm mà thay người, đã là Vương hậu hoảng sợ, thần có tội!”

Đến lúc này Thạch Yến mới nhớ ra, lúc này trên đường có dừng ở một khách điểm để ăn chút đồ, thật không ngờ đến hắn ta là xuất hiện vào lúc đó.

Thạch Yến ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, len lén liếc nhìn sắc mặt Hàn Thiên Quân, chỉ thấy hắn đang nghiêm túc đứng một bên, mắt nhìn thẳng hướng cánh cửa Kiến phủ, xem chừng thật sự không có ý định tính kế nàng thì mới tạm an tâm một phần.

Không bao lâu sau, cửa chính Kiến phủ cuối cùng cũng chậm chậm mở ra, một tên sai vặt ăn mặc sạch sẽ gọn gàng đứng đó quan sát tình hình bên ngoài. Tên này tuy rằng chỉ là hạ nhân, nhưng qua mấy năm làm việc trong phủ cũng đã rèn được một cặp mắt coi như tinh tường, vừa nhìn ba người ngoài cửa y phục sang trọng, khí khái bất phàm, cộng thêm một chiếc xe ngựa xa hoa thì liền biết không phải hạng tầm thường, nhất định không phủ cũng quý, lập tức nở một nụ cười nịnh nọt: “Cho hỏi các vị đại nhân muốn tìm ai?”

Hàn Thiên Quân này giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng: “Nói với Hàn Kiến, nội diệt đến thăm!”

Tên hạ nhân vừa nghe đến hai từ ‘nội diệt’ liền run rẩy trong lòng. Chủ nhân của hắn từ xưa đến nay chỉ có ba người cháu, hai nam một nữ, nam thì nhất có Quân vương đương triều, nhì có Vũ vương. Tuy rằng hắn còn chưa có vận may được diện kiến bao giờ nhưng đã nghe nhắc đến vô số lần, nhất là dạo gần đây Kiến Hòa quận chúa vừa bị Vương hậu của Quân vương ‘day dỗ’ một trận. Hắn ta nhìn lại ba người lần nữa, thầm tính đến đây vừa hay có hai nam một nữ, chắc không phải là kéo nhau cùng đến cả chứ? Nghĩ vậy liền kính cẩn đáp ứng: “Xin ba vị đợi một lát, tiểu nhân lập tức vào trong bẩm báo!” Sau đó vội vàng vàng chạy mất, cửa cũng chưa kịp đóng lại.

Thạch Yến chột dạ gãi gãi mũi.

Xong rồi. Lần này nàng thật sự sắp thảm rồi! Lát nữa gặp phải phụ mẫu Kiến Hòa, nàng chẳng phải giống như tự dâng lên thốt cầu người ta hành hạ hay sao?! Tên Hàn Thiên Quân đáng chết, không có chuyện gì làm hay sao mà lại rảnh rỗi đến quán chuyện của nàng chứ!

Hàn Thiên Quân nhìn thấy động tác của nàng, rất không lương thiện lên tiếng nhắc nhở: “Dám làm thì có gan đối mặt với hậu quả, lúc nàng đánh nàng ta cũng đâu có nghĩ đến thân phận Quận chúa được tiên vương sắc phong kia, bây giờ sợ hãi cũng quá muộn rồi!”

Thạch Yến quắt mắt nhìn hắn một cái, thầm nghĩ muốn đâm lên khuôn mặt yêu nghiệt hại nước hại dân kia vài đấm, nhưng nghĩ lại bên cạnh bọn họ hiện giờ còn đang có thêm một Yến Thanh, trong tay lúc nào cũng lom lom thanh bảo kiếm canh me nàng từng chút, nên... đành thôi vậy!

Quá là không cam tâm a~

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trước Mặt Nàng Giở Trò Tình Chàng Ý Thiếp

Cũng chẳng bao lâu sau, tên hạ nhân kia liền mang theo một bộ dạng khúm núm chạy ra, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, mắt cũng không dám

ngược nhìn ba người bọn họ. Hấn khom người thật sâu, làm một động tác mời tiêu chuẩn, giọng nói mang theo một chút run sợ khác xa với dáng vẻ ban này vừa xuất hiện: “Các vị, mời vào!”

Hàn Thiên Quân không nói không rằng, dẫn đầu bước vào cửa Kiến phủ hết sức hiên ngang và thong dong, theo sau hắn là ‘phu xe’ Yến Thanh cúc cung tận tụy, cuối cùng là Thạch Yến cả khuôn mặt đều đang ngơ ngác tò mò.

Tên hạ nhân này rốt cuộc là bị cái gì ấy nhỉ?

Đương nhiên nàng không biết, vừa mới đây hắn thay ba người vào báo tin đã phải hứng chịu bao nhiêu khổ. Hàn Kiến vừa nghe đến hai chữ ‘nội diệt’ liền tức giận đến mức ném tẩu thuốc đang cầm trên tay lên đầu hắn ta, trán hắn ta đến bây giờ vẫn còn sưng một cục to đầy này!

Tên hạ nhân đợi ba người đi vào một đoạn cũng vội vã đóng lại cửa lớn, làm lùi đi đằng sau, cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của bản thân. Thạch Yến mãi mê dò xét thái độ khác lạ của hắn ta, đến lúc ngược mắt lên nhìn phía trước thì đã thấy một đoàn người có già có trẻ chẳng biết đã đứng ở đó từ bao giờ. Đám người này dẫn đầu là một người đàn ông tuổi ngoại tứ tuần, ông ta vận một bộ y phục màu đỏ bầm, phong thái uy nghiêm, tuy vẫn giữ được vẻ oai phong nhưng khuôn mặt đã in rõ vết tích của thời gian.

Bên cạnh người đàn ông này còn có trái phải hai người phụ nữ một lớn một nhỏ, một lớn trong có vẻ chính là phu nhân của ông ta, còn một nhỏ... đương nhiên là Kiến Hòa với khuôn mặt còn chưa hết sưng sau lưng bọn họ là già trẻ một đoàn người làm trong phủ.

Thạch Yến vừa thấy cảnh tượng một nhà ba người khí thế ngất trời, trong lòng không nhị được khẽ run, đôi chân không nghe lời nhanh chóng chạy vượt qua Yến Thanh, chạy thẳng đến sau lưng Hàn Thiên Quân.

Nếu là bình thường, nói thật cảnh tượng này cho dù có hoành tráng hơn gấp bội, khí thế của mấy người kia có cao đến mây thì nhất định cũng chẳng thể nào đá động đến tâm tình Thạch Yến, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Ai bảo nàng cậy thế hiệp người, đánh con gái cung của người ta thành đầu heo chứ? Chính bản thân nàng đuối lý nên cũng không thể cứ vênh vênh tự mãn trước mặt người khác được, chỉ có thể tự trách chính mình thôi.

Còn chưa đợi Thạch Yến có cơ hội nghĩ thêm cái gì, chỉ thấy cả nhà ba người kia vốn đang hùng hực khí thế bỗng chốc đồng loạt quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Quân vương, tham kiến Vương hậu!” Cả một đoàn người ăn kẻ ở cũng quỳ theo, cảnh tượng hết sức hoành tráng.

Thạch Yến ngơ ngác mắt nửa khất mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Xuýt chút thì nàng quên mất thân phận hiện tại của mình lợi hại đến mức nào, cộng thêm tên ‘tướng công hồ’ kia đang đứng bên cạnh, ai ai trong Tây Oa Thiên quốc thấy bọn họ mà không phải quỳ gối hành lễ chứ? Cho dù Hàn Kiến có là hoàng thúc của Hàn Thiên Quân, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một thần tử, huống hồ ông ta hiện tại đã không còn tước quan gì?!

Nghĩ đến đây, ngay cả lưng cũng thẳng thêm một chút.

Hàn Thiên Quân bên cạnh thu hết một chút tâm tư còn con của nàng vào trong mắt, nhưng hắn cũng không có hơi sức dư thừa để vạch trần nàng. Hàn Thiên Quân tiến lên một bước, cúi người đỡ lấy Hàn Kiến, giúp ông ta đứng dậy, đồng thời trưng ra bộ dáng vô hại thiện lương: “Hoàng thúc đừng đa lễ. Nào, mau mau bình thân!” Một loạt người phía sau ông ta cũng tức thời đứng dậy. Hàn Kiến phát tay một cái với bọn họ: “Lui đi!”

Lập tức chẳng đầy mười giây sau, trong sân chỉ còn lại sáu người.

Hàn Kiến khom người làm động tác mời, không cất bước mà đợi Hàn Thiên Quân đi trước mới chậm rãi theo sau: “Quân vương hôm nay đến xá phủ không biết có chuyện gì muốn sai bảo?”

Hắn ta ăn nói tuy có vẻ khép nép, nhưng từ ánh mắt lại toát ra một loại khí thế không khuất phục. Thạch Yến vốn luôn bám đuôi theo sát bên cạnh Hàn Thiên Quân, đương nhiên cũng có thể thấy được biểu tình của hắn ta. Lúc nàng đi ngang qua bên người Kiến Hòa vẫn không quên liếc nhìn thử xem nàng ta thế nào, hai người nhìn nhau chẳng mấy thiện chí.

Hàn Thiên Quân tuy không quay lại nhìn nhưng vẫn có thể cảm nhận được bước chân Thạch Yến chút khựng lại, không nghĩ ngợi gì liền bắt lấy bàn tay nhỏ của nàng, kéo nàng về song song với mình.

Hai người không coi ai ra gì, ngang nhiên trước mặt cả nhà Hàn Kiến show ân ái ngược cầu.

Yến Thanh đi gần hai người nhất, vô cùng mất tự nhiên đưa tay che miệng ho khan hai tiếng, đổi lại là một ánh mắt mang theo trách cứ của Hàn Thiên Quân: “Đạo gần đây thời tiết thất thường, cẩn thận thân thể...” Nếu bệnh cũng chẳng sao, nhưng nếu ảnh hưởng tới ta thì ngại lắm rồi!

Tuy nửa câu sau hắn không trực tiếp nói ra, nhưng Yến Thanh chỉ cần liếc nhìn một cái liền tự hiểu rõ, nhanh chóng cố ra vẻ bình thường trở lại: “Thần đã biết, tạ giáo... tạ Quân vương quan tâm!” Xuýt chút nữa đã buột miệng gọi ra hai chữ ‘giáo chủ’ rồi. Chuyện này còn có thể trách hắn sao? Quân vương từ lúc nào lại trở nên không biết liêm sỉ thế này, ở trước mặt người ta khoe ân ái còn không cho người ta đau lòng chắc?!

Nhưng thật đáng thương thay cho hai thanh niên ‘thăng’ thăng, bởi vì chủ tớ hai người cùng nhau trải qua một khoảng thời gian hợp tác lâu dài nên hiểu ý nhau là chuyện thiết yếu. Tuy nhiên Thạch Yến lại không được tâm linh tương thông với bọn họ cho lắm, thế nên lời nói cùng hành động kia lọt vào mắt nàng rất hiển nhiên biến thành ‘liếc mắt đưa tình, tương thân tương ái, quan tâm lẫn nhau’.

Trong lòng vị Vương hậu nào đồ vô cùng không vui, vô cùng bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Xem xem xem xem, đến mà xem! Ở ngay trước mặt nàng giờ trò tình chàng ý thiếp mà còn dám bảo là không có gì? Không có cái nỗi ấy!!!

Chương 30: Giỏi Nhất Là Diễn Kịch

May mắn thay cho Thạch Yến, nếu để Hàn Thiên Quân biết được những suy nghĩ không trong sáng này của nàng, nàng nhất định sẽ chết vô cùng khó coi, vô cùng vô cùng khó coi! Hiển nhiên, hiện tại hắn còn chưa biết...

Sáu người lần lượt tiến vào sảnh lớn Kiến Phủ. Thạch Yến lập tức bị cảnh tượng khoa trương một cách thái quá ở đây hù cho hết hồn. Trước đây nàng còn đang tự hỏi không biết bao nhiêu lần, Kiến Hòa thân phận chỉ là một Quận chúa nhỏ nhoi, dựa vào đâu mà ở trong hoàng cung hiên ngang lộng hành, hống hách chẳng coi ai ra gì? Hôm nay đến đây xem như cuối cùng cũng tìm được câu trả lời chính xác: Dựa vào nhà người ta giàu!

Nhà của ta giàu, ta sợ người sao? Người có gan dám đối đầu với ta ta liền dùng tiền đè chết người! Đè – chết – người!!!

Nhìn một vòng quanh phòng chỉ thấy một màu vàng chói lóa, tuy không đến mức khoa trương như hoàng cung của nàng... à không, là hoàng cung của Tây Oa Thiên quốc, nhưng xem ra Hàn Kiến đã bỏ ra một số ngân lượng không hề ít để trang hoàng nơi này chẳng khác gì cái hầm trữ vàng thế này. Chi cần tiện tay cào một phát vào đâu đó thì số mẫu vàng vụn bám vào móng tay cũng đủ để sống sung sướng mấy năm rồi!

Nói đi cũng phải nói lại, Thạch Yến sống gần hai mươi năm, trải qua hai khoảng thời không từ hiện đại về tới cổ đại cũng chưa từng chứng kiến chỗ nào xa hoa bằng hoàng cung nơi nàng đang sống, Kiến phủ này thua kém là chuyện đương nhiên. Tuy nhiên nhìn sơ qua, cái đại sảnh này cũng sắp bằng hoàng cung ở Đông Triều Dương quốc nơi nàng từng sống trước đây rồi.

Một vị vương gia đã bãi quan như Hàn Kiến, làm cách nào mà có thể hưởng dụng một phủ đệ uy nga lộng lẫy tới mức này?

Hàn Thiên Quân và Yến Thanh đương nhiên không đến mức há hốc mồm như Thạch Yến, bởi vì dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ đến nơi này.

Vị Quân vương nào đó một cái liếc mắt cũng không thèm ngó nghiêng đi nơi khác, từ đầu đến cuối đều một mực nhìn thẳng vào khuôn mặt có chút già trước tuổi của Hàn Kiến: “Hoàng thúc, hôm nay ta ghé qua là vì muốn đem theo kiểu thê đến thỉnh an người, đồng thời thăm hỏi thương thế của biểu muội!” Khi nói ra câu này, giọng điệu của hắn thập phần khiêm nhường, thậm chí còn tự hạ thấp thân phận của bản thân, dùng đến hai chữ ‘thỉnh an’.

Trong lòng Thạch Yến thầm gợn giữa.

Bộ dáng trẻ nhỏ vừa ngoan ngoãn lại còn dễ dạy này của hắn, xin lỗi nàng xem không vừa mắt! Đây không phải là tên Quân vương vừa kiêu ngạo, băng lãnh lại còn vô sỉ mà nàng quen!!!

Thạch Yến tự giễu chính mình. Hừ! Nàng đúng là cuồng ngược đãi mà, sao cứ thấy điệu bộ nhu thuận, yếu đuối này của hắn đặc biệt đáng ghét chứ? Hiện tại còn cảm thấy cách thức hắn đối xử với nàng thường ngày cực kỳ tốt luôn?! Ít nhất là tốt hơn bây giờ...

Hàn Kiến dường như đã rất quen thuộc với một Hàn Thiên Quân dễ bắt nạt như hiện tại, quen thuộc đến mức khiến Thạch Yến bỗng nảy sinh ảo giác Hàn Thiên Quân vốn dĩ phải hòa nhã đến mức có phần nhu nhược như vậy mới là chân lý? Nhưng cái ảo giác này chỉ tồn tại trong tích tắc đã bị nàng dùng tốc độ nhanh nhất đá ra khỏi đầu.

Chân cái rắm ấy chứ mà ily! Nếu hắn thực sự dễ đối phó như vậy thì nàng cũng không phải ăn biết bao nhiêu khổ sở như bây giờ rồi. Hừ, nếu có một ngày hắn cũng đối với nàng như vậy, nàng nhất định, nhất nhất nhất định sẽ quý gối, khóc ba ngày ba đêm để cảm tạ ông trời đã khai ân, ra tay nghĩa hiệp!

Trong khi Thạch Yến còn đang định tự tát mình vài chục cái cho tỉnh mộng, Hàn Kiến đã thông dong đi đến bên chiếc ghế lớn ở vị trí chủ nhà mà ngồi xuống. Hai bàn tay ông ta đặt song song với thanh ghế, tư thái trông vô cùng nhàn nhã, không có chút gì giống như một thần tử khi đứng trước mặt Quân vương của một nước, thậm chí chiếc ghế ông ta đang ngồi vốn là nên để cho Hàn Thiên Quân mới phải.

Một tỷ nữ tay bụng năm trà dâng lên, Hàn Kiến không nói không rằng nhận lấy trước, nhấp một ngụm sau đó mới phát tay ý bảo tỷ nữ kia dâng lên cho bọn người Hàn Thiên Quân.

Thạch Yến nhìn cảnh này mà tức đến nghẹn họng, nhưng cả Hàn Thiên Quân và Yến Thanh đều không một ai lên tiếng, nàng cũng đành cắn răng nhẫn nhịn.

Chỉ thấy sau khi tách trà trên tay Hàn Kiến đã voi hơn phân nửa và bắt đầu nguội lạnh, ông ta mới mở miệng đáp lại câu nói từ tám kiếp trước của Hàn Thiên Quân: “Hạ thần không dám làm phiền Quân vương đích thân hạ giá đến tệt xá, càng không dám nhận hai chữ ‘thỉnh an’ của người!” Dù sao trong mắt các mệnh quan triều đình cùng Hàn Kiến, Hàn Thiên Quân chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, nhu nhược dễ dàng sai khiến, một tên Quân vương bù nhìn tiêu chuẩn!

Hai nắm tay Thạch Yến đặt song song bên đùi đã siết chặt đến mức phát ra tiếng xương kêu răng rắc, nhưng sắc mặt Hàn Thiên Quân cùng Yến Thanh

lại chẳng có chút nào bất ổn. Trên thực tế chuyện này đối với hai người bọn hắn sớm đã trở nên quen thuộc, hẳn tự có những sắp đặt của riêng mình. Nếu hôm nay Hàn Kiến bỗng dưng có thái độ cung kính quá mức với hắn thì mới là chuyện lớn phải đau đầu đầu óc chứ?!

Trong lòng Hàn Thiên Quân cười lạnh một tiếng, bề ngoài vẫn tỏ ra vô cùng nhu nhược mà lấy lòng Hàn Kiến: “Hoàng thúc đừng nói như vậy, người dù sao cũng là trưởng bối của ta, tôn kính người vốn là việc phải làm mà!”

Thạch Yến cuối cùng nhịn hết nổi, vừa định lên tiếng hỏi cho rõ ràng mọi chuyện thì bàn tay đột nhiên bị người ta nắm chặt, khẽ siết một cái. Nàng không hiểu, ngược mắt nhìn lên thì đã thấy ‘thủ phạm’ là vị Quân vương nào đó. Hắn nhìn nàng mỉm cười, nụ cười vô hại nhưng ánh mắt vô lại kia rất đỗi quen thuộc, giọng nói mang theo một chút ý tứ, hướng nàng tìm sự tán đồng: “Nàng nói có đúng không?”

Khỏe môi Thạch Yến khẽ giật, liếc hắn một cái mới mỉm cười đáp lại một cách giả dối: “Quân vương nói chí phải!” Đúng đúng đúng, người tài giỏi, người nói cái gì cũng đúng, người nói cái gì thì chính là cái đấy!

Hừ, thôi bỏ qua đi. Dù sao sống hơn mười tám năm qua, Thạch Yến nàng chẳng phải hay nhất là trò trong ngoài bất nhất, diễn kịch trước mặt người ta đó hay sao? Miễn sao lát nữa hắn không quá đáng đến mức bắt nàng hạ mình trước Kiến Hòa là được..

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Không Để Nàng Chịu Ủy Khuất

Đúng lúc này, Kiến Hòa giống như vô tình bước vào phòng, trên tay nàng ta đem theo một chút điểm tâm nhẹ, sau khi đưa lên cũng không có lập tức rời khỏi mà vẫn đứng nép sang một bên. Thạch Yến tò mò, đưa ánh mắt cẩn thận dò xét, chỉ thấy vết sưng trên mặt nàng ta hiện tại so với hôm bị đánh đã không còn dọa người lắm khiến thờ phào một hơi.

Thật may mắn chưa có hủy dung, nếu không nàng cũng đến không nổi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt có chút ‘nóng bỏng’ của nàng, Kiến Hòa cũng đưa mắt nhìn lại, nhất thời hai người mắt đối mắt, tia lửa điện cũng không phải mạnh bình thường.

Hàn Kiến cảm nhận được không khí giương cung bạt kiếm của hai người, đôi mày rậm khẽ nhíu lại tỏ vẻ khó chịu: “Nhờ phúc của Vương hậu, mặt của nhi nữ còn chưa có hồng mắt!” Giọng nói không đếm hết được bao nhiêu châm chọc.

Ông ta dù sao cũng chỉ có duy nhất một cô con gái này, đánh lên mặt nó cũng chẳng khác nào đánh lên danh dự của ông, chuyện này vốn còn muốn nhờ bạn hữu trên triều nhào một trận đòi công bằng, không nghĩ đến hôm nay mấy tên nhãi này còn dám đến tận phủ của ông ta cơ đấy?!

Nghĩ đến việc cô con gái ngày thường mình thương yêu không dám chạm mạnh lại bị một nữ nhân thối tha ra tay đã thương, sắc mặt Hàn Kiến liền khó coi hơn mấy phần. Hàn Thiên Quân thấy ông ta đã chuyển con thịnh nộ từ người mình sang Thạch Yến, không khỏi thất vọng thờ dài một tiếng. Tiểu nha đầu này sao mà giỏi kéo thù hận thế không biết!

Hôm nay hắn đưa nàng đến đây cũng không phải vì mục đích muốn nàng hạ mình thỉnh tội với Kiến Hòa, chỉ là ngầm thừa nhận địa vị của nàng trong lòng hắn cho Hàn Kiến xem, chứng minh việc một vị Quân Vương như hắn có bao nhiêu thiện vị, bao nhiêu ‘vô dụng’.

Cũng không phụ mong đợi của Hàn Thiên Quân, Hàn Kiến rất nhanh đã nhận thấy từ đầu đến cuối, dù cho đứa cháu trai này có tự hạ thấp thân phận chính mình cũng không hề đề cập đến việc đề ả Yêu nữ bên cạnh tạ lỗi với con gái hắn ta.

Như vậy cũng xem như có thành ý?

Hừ! Tên Hàn Thiên Quân quả nhiên ngồi trên vương vị quá lâu, ngay cả việc bản thân là ai, có bao nhiêu thực lực cũng muốn quên mất rồi! Hàn Kiến hẳn ta có Vũ vương đứng sau chống lưng, cũng không thử nghĩ xem Vũ vương là ai, phía sau còn có cả một gia tộc Nam Cung mạnh nhất Tây Oa Thiên.

Mà Thạch Yến sau khi nghe xong lời nói đầy mỉa mai cộng thêm oán khí của Hàn Kiến, áy náy hiếm khi xuất hiện cũng bị đập tan, không cánh mà bay mất.

“Hoàng thúc cũng thật khôi hài, phải chăng là đang trách bốn cung ra tay quá độc ác?”

“Còn không phải?” Hàn Kiến cười lạnh một tiếng, phất tà áo đứng phất dậy đi đến bên cạnh nhi nữ của mình, ở trên mặt nàng ta chỉ chỉ hai cái: “Hôm đó Hòa nhi về nhà đã khóc đến ngất lên ngất xuống, má còn sưng lên như cái bánh bao, người còn muốn ra sao mới gọi là nặng tay?”

“A?” Thạch Yến làm như không hiểu khẽ đảo mắt nhìn sang Hàn Thiên Quân đang đứng một bên xem trò, giống như đang vô cùng tò mò: “Hôm đó người thấy thiếp đánh nàng nặng lắm sao?”

Vị Quân vương nào đó cười đến là cực độ cung chiêu, đem tay đặt lên đỉnh đầu nàng mà xoa xoa: “Không nặng!”

Tuy trong lòng Thạch Yến đã bị cái biểu tình rõ giả vờ giả vịt của hắn làm cho buồn nôn mấy trăm lần, ngoài mặt vẫn cố tỏ ra hết sức trấn định, gật đầu một cái gia tăng độ tin cậy cho lời của hắn: “Thiếp cũng thấy không nặng, chỉ trách nàng ngày thường không chịu khó luyện tập!”

“Ngươi!... Các người...” Hàn Kiến không nghĩ đến ả yêu nữ trước mắt này thế nhưng mặt dày quá thể, còn cả tên Hàn Thiên Quân bình thường ngu ngốc thiếu chính kiến kia nữa, hôm nay dám hòa cùng ả ta bắt nạt con gái ông. Đúng là không biết sống chết!

Thấy Hàn Kiến đã tức đến mức mặt cũng đã đỏ ửng mà vẫn cố ra vẻ không có gì, trong lòng cô nương nào đó rất không lương thiện mà cười to ba tiếng. Đương nhiên, nàng cũng chỉ là lặng lẽ cười thầm thôi.

Ngoài mặt là biểu tình âm trầm khác thường, nàng hai bước tiến đến bên cạnh Kiến Hòa, đưa một tay nâng niu khuôn mặt thoát nhìn có vẻ khá ái thanh thuần của nàng ta. Kiến Hòa lần trước đã đích thân trải nghiệm tính cách ma quỷ của Thạch Yến, nhìn không được khẽ run rẩy một chút. Nhưng vừa nghĩ lại nơi này là Kiến phủ, là địa bàn của mình, trước mặt còn có phụ thân che chở, lập tức thu về không ít can đảm, tuy nhiên vẫn như cũ không dám gạt tay Thạch Yến ra.

Hàn Thiên Quân nhìn nữ nhân trước mắt biểu tình khuôn mặt thay đổi phong phú, vừa rồi còn tỏ vẻ cô nương đơn thuần ngây thơ, chẳng bao lâu sau đã biến thành bộ dạng Vương hậu một nước, không để bất kỳ ai vào mắt. Không khỏi cảm khái đúng là lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Tuy rất thương thức biểu tình hiện tại của nàng, nhưng hắn vẫn nên ngăn không cho nàng lại ‘lỡ tay’ đánh người. Như vậy Hàn Kiến sẽ có lý do kích động quần thần trong triều làm khó hắn. Mặc dù hắn cũng không đem bọn họ để trong mắt, càng có biện pháp khiến bọn họ vĩnh viễn câm miệng.. nhưng vẫn là thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, mà chuyện này tuyệt không có lợi cho vị trí của nàng sau này.

Một khi hắn đã nhận định là nàng, tuy hiện tại chưa đến mức yêu thương da diết gì, nhưng bất luận thế nào, trên đời này hắn chỉ có thể cưới một thê tử, không cho phép bản thân phản bội nàng, càng không thể để người khác có cơ hội khiến nàng chịu bất kỳ ủy khuất nào. Mẫu phi hắn năm đó đau khổ thế nào, chặt vật thể nào hắn rõ ràng hơn bất kỳ ai, hắn không muốn bước trên con đường của nam nhân tuyệt tình tuyệt nghĩa kia.

Những suy nghĩ này của Hàn Thiên Quân, nếu để Thạch Yến biết được, nàng nhất định là cảm động đến mức nước mắt tung bay thành sông luôn. Tiếc rằng hiện tại nàng còn chưa hay biết gì, rất cố gắng tranh thủ cho bản thân, trùng hợp lại đúng ý Hàn Thiên Quân.

Vị Quân vương nào đó vốn muốn tiến lên ngăn cản Thạch Yến một chút, không ngờ đến hắn còn chưa động đây, nàng đã rất thúi thòi buông tay: “Xem ra quả thật không nhẹ” Nhưng hôm đó rõ ràng nàng đánh còn chưa chơi đã, vì nể mặt Hàn Thiên Quân cộng thêm sự xuất hiện của Hàn Thiên Vũ mới bắt đầu dĩ niệm tay. Nếu không thì chẳng phải chỉ có thể này thôi ư.

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: “Tiểu Yến, Trà Ngon Thật!”

Hàn Kiến nghe nàng nói bằng giọng điệu thần nhiên, không có chút nào gọi là áy náy hay ân hận, khó chịu hừ lạnh một tiếng: “Vương hậu còn tự biết không nhẹ?”

Con gái ông ta chính là Quận chúa do tiền đề sắc phong, từ trước tới nay điều có người bỏ dờ nịnh hót, chưa từng ăn phải thiệt thòi lớn như hôm nay. Cô nhân có câu ‘Vuốt mặt cũng nể mũi’, yêu nữ này cả gan dám không xem ‘cái mũi’ như ông ra gì thì cũng nên biết chừng mực. Nếu bây giờ cúi đầu tạ lỗi ngay thì chuyện còn có thể cứu vãn phần nào, nếu không... nếu không thì vị trí Vương hậu này hắn sẽ đích thân dẹp bỏ!

Trong ánh nhìn như muốn lẳng trì của Hàn Kiến, Thạch Yến vẫn không mấy may e sợ, ngược lại khuôn mặt ngày càng lạnh đi mấy phần, ngay cả giọng điệu khi nói chuyện cũng cao thêm: “Nhưng bốn cung vẫn cảm thấy đối với tội trạng của nàng ta thì còn quá nhân từ?!” Dám ra tay đánh nàng thì cũng nên để ý nàng là ai. Hiện tại khác với khi ở thế kỷ Hai mươi mốt, nàng xuyên về đây vừa tỉnh lại thì lấy được danh phận công chúa một nước, không lâu sau lại trèo lên ngôi vị Vương hậu, thân phận so với một cái chức ‘Quận chúa’ của Kiến Hòa cao hơn không chỉ vài bậc.

Nàng ta tát nàng một cái, đáng lý theo luật là tội phản nghịch, đừng nói chỉ vài ba bộp tai kia, cho dù nàng muốn cái đầu của nàng ta, bọn họ dù không muốn cũng phải lấy xuống cho nàng.

Tuy nhiên, Thạch Yến nàng luôn (tự cho rằng) là một tiểu cô nương thanh thuần, thánh thiện, vừa hiền lành lại rất khoan dung độ lượng, nên sẽ không đến mức dồn nàng ta vào chỗ chết. Nhưng có những kẻ vĩnh viễn sẽ không biết thế nào là cảm kích, càng không biết cái gì gọi tên ‘giới hạn’, cứ thích ép nàng phải ra tay.

Trên môi Hàn Thiên Quân ả ả ý cười. Xem ra không cần đến hắn đỡ lời, nữ nhân này còn biết lợi dụng thân phận mà ức hiếp người ta nữa nha!

Nghe được lời của nàng, Hàn Kiến rốt cuộc cũng không giả vờ giả vịt được nữa, nhất thời giọng nói vì mang theo tức giận mà cao lên mấy phần: “Thạch Yến, ngươi đừng có mà quá đáng!”

“Lúc trước ta còn nghĩ gia giáo Kiến phủ có vấn đề nên mới dạy ra một nữ nhân vừa ngu ngốc lại không biết lễ nghĩa như Kiến Hòa, hôm nay tận mắt

chứng kiến mới biết, hóa ra quận chúa đây là vì ‘hỗ phụ vô khuyển tử’ mà nên!” Thạch Yến ngược lại cũng không bị tâm tình của ông ta ảnh hưởng đến, chỉ là dụi dụi mắt ổng tay áo che miệng, ánh mắt khẽ nhưn cười nhẹ một tiếng: “Chỉ là... tên của bồn cung là để tên điều dân như người gọi sao?! Nữ nhi của người cả gan dám ở ngay trong tầm cung xuống tay tát bồn cung một cái, luôn mồm mắng chửi bồn cung. Bồn cung nể tình nàng ta trẻ người non dạ mà tha tội chết, chỉ nhẹ tay đánh nàng ta hai ba cái coi như răn đe. Kiến phủ các người không biết cảm tạ còn muốn làm khó? Hàn Kiến, dựa vào một cái danh phận ‘hoàng thúc’ của Quân vương, ngoài ra cũng không có tước phẩm gì... người dựa vào là gan ai cho mà ở đây hô to gọi nhỏ bồn cung?!” Càng nói về sau, ánh mắt ngày càng sắc lạnh, âm thanh càng ngày càng nhỏ nhưng mang theo vô hạn uy hiếp.

Hàn Kiến bị nàng nói đến sắc mặt biến trắng, nhất thời bị dọa không nhẹ, nhiều hơn là kinh ngạc. Ông ta luôn không bao giờ chú ý đến người phụ nữ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hàn Thiên Quân, ban đầu còn nghĩ rằng là do Vũ vương phái đến, nhưng không lâu trước đây từ chính miệng Hàn Thiên Vũ biết được nàng ta hiện tại đã không còn là người của mình. Trong thâm tâm hẳn vẫn nghĩ người này cho cùng cũng chỉ là một nữ nhi trối gả không chặt, ngoại trừ dùng nhan sắc yêu nghiệt kia để dụ dỗ nam nhân thì còn làm được trò trống gì?

Không ngờ... Hừ! Xem ra không tìm cách trừ khử thì không được!!!

Tuy trong lòng cả gan suy nghĩ như vậy, ngoài mặt vẫn không thể kìm nén lại sự sợ hãi ban đầu. Ánh mắt Hàn Kiến vô thức liếc qua Hàn Thiên Quân một cái, ý định muốn hẳn thị uy nói vài lời chặn lại cái miệng của Thạch Yến. Nhưng là Hàn Kiến trầm tính ngàn tính, cũng không tính tới tên Quân vương thường ngày nhu nhược hèn nhát, sợ hãi ông ta như vậy thể nhưng hôm nay lại mang một biểu tình như chuyện không liên quan tới mình, chẳng biết từ lúc nào đã ngồi xuống vị trí chủ tọa ông ta vừa mới rời khỏi, tao nhã uống trà. “Quân vương...?” Hàn Kiến có chút không xác định thấp giọng dò hỏi một tiếng. Đáp lại hẳn là khuôn mặt tươi cười như hoa của vị nào đó, nhưng không phải dành cho hẳn, mà đang hướng về phía yêu nữ kia, vô cùng cung chiêu nói một câu: “Tiểu Yến, trà ngon thật!”

Yến Thanh vốn đứng một bên không lên tiếng, lúc này triệt để không còn gì để nói.

Về mặt kia của giáo chủ, thật là... thật là khiến người ta có loại xúc động muốn cời gậy đập cho hủy dung luôn!

Mà đương sự ‘Tiểu Yến’ trong miệng vị nào đó, so với loại xúc động của Yến Thanh còn mãnh liệt hơn, trực tiếp muốn dùng chân dẫm nát khuôn mặt yêu nghiệt của hẳn. Nhưng trong lòng khó tránh khỏi xẹt qua một tia âm áp nhỏ nhoi.

Hắn đây là muốn đem mọi quyền hành giao cho nàng sử dụng sao? Ý tứ dung túng kia rõ ràng như ban ngày nha~

Người duy nhất không bị Hàn Thiên Quân làm cho buồn nôn chính là Kiến Hòa vẫn đang chìm trong nỗi lo sợ trước lời uy hiếp của Thạch Yến. Kỳ thật lúc đó ra tay là do nàng ta quá mức xúc động không nghĩ đến hậu quả, về sau khi tỉnh tâm lại liền hoảng sợ không dám đem sự thật toàn bộ nói cho phụ thân cùng mẫu thân mình biết, chỉ qua loa báo rằng mình nói chuyện với Thạch Yến có chút khó nghe, sau đó bị Thạch Yến hung hăng tát hai ba cái.

Cho nên hiện tại bị vạch trần, không khỏi chột dạ liếc nhìn về phía Hàn Kiến một cái thăm dò, thấy sắc mặt ông so với mình còn muốn khó coi hơn mấy phần liền thức thời thu lại tầm mắt.

Sau một lúc định thần sau dư chấn, cuối cùng Thạch Yến vẫn nể mặt Hàn Thiên Quân đáp lại một tiếng: “Nếu người thích, sau này thân thiếp ngày nào cũng pha cho người” Giọng điệu vô cùng nhu thuận, nào có nửa điểm lạnh lùng uy nghiêm khi nói chuyện với Hàn Kiến?!

“Ồ” Hàn Thiên Quân tỏ vẻ khá hào hứng gật đầu một cái, thật tình đem ly trà trong tay uống cạn không còn một giọt.

Hàn Kiến đứng bên cạnh chờ một lúc lâu, thấy Hàn Thiên Quân hoàn toàn không có ý định lên tiếng nói đỡ cho mình, rốt cuộc cũng thức thời, âm thầm nghiêng răng mà quỳ sụp xuống: “Xin Quân vương tha tội, Kiến Hòa còn nhỏ...” Chỉ là còn chưa nói xong liền bị giọng điệu sắc bén của Thạch Yến cắt ngang: “Người muội ấy ra tay là ta, hoàng thúc người lại nhận tội với Quân vương làm gì? Chút chuyện nhỏ này không lẽ người cho rằng bồn cung không có khả năng giải quyết, hay là... vốn dĩ không đem bồn cung xem vào trong mắt?”

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ngay Cả Một Con Vịt Chết Cũng Không Bằng!

Thạch Yến không phải là đồ ngốc, nàng đương nhiên hiểu rõ việc hôm nay tuy có thể nâng cao địa vị của mình ở hoàng cung Tây Oa Thiên, nhưng đồng thời cũng sẽ rước lấy không ít phiền phức. Hàn Thiên Quân từ xưa đến nay chỉ thích giả ngu, trong mắt đám loạn thần tặc tử thì hẳn chẳng có bao nhiêu uy hiếp, ngược lại là nàng... nếu bọn họ muốn tạo phản, người đầu tiên cần tiêu diệt chính là vị Vương hậu ‘thích chơi trội’ như nàng đấy.

Nhưng hiểu rõ là một chuyện, làm hay không làm lại là một chuyện khác!

Khi còn ở hiện đại, nàng không quyền không thế, không nơi nương tựa cộng thêm khuôn mặt hại nước hại dân, từ khi hiểu chuyện đến nay đều sống trong sự ghen ghét đố kỵ của nữ sinh, thêm muốn dơ bẩn cùng khinh nhục của nam nhân. Bây giờ nàng đã thay đổi, trở nên cường đại gấp nhiều lần, còn muốn nàng tiếp tục nhịn? Mơ đi!!!

Nhiều khi Thạch Yến trầm nghĩ, ông trời cho nàng xuyên về đây phải chăng là muốn bù đắp lại mười tám năm bi ai lúc trước?

Cho nên... nàng không thể phụ ý tốt của bàn dân thiên hạ, trời đất quỷ thần được!

Thực tế chứng minh, suy luận của nàng không sai chút nào, Hàn Kiến hiện tại chính là muốn đem nàng một đao chém chết. Nhưng ông ta có thể sao? Đương nhiên không thể! Ít nhất là bây giờ chưa thể...

“Xin Vương hậu thứ tội, là lão phu có lỗi, lão phu hồ đồ!”

Thạch Yến liếc mắt nhìn ông ta một cái, vốn định mắng thêm vài câu nhưng lại nghe được vị nào đó đang nhai nuốt trà xem ‘kịch’ một bên kia háng giọng. Đành nuốt vẻ nanh nhọn, ra vẻ khoan dung độ lượng, cao cao tại thượng phất tay một cái: “Không sao, ta không chấp các người. Nhưng hoàng thúc người thân là trưởng bối, nên nghiêm khắc rằng dạy nhi nữ một chút, không thể cứ dung túng cho nàng tùy hứng kiêu căng như thế nữa. Nếu hôm nay xui xẻo chộc phải người khác, sẽ không dễ dàng giải quyết như ta đâu!”

Hàn Kiến nghiêng răng nghiêng lợi, miễn cưỡng hướng nàng bày ra vẻ mặt cảm kích: “Tạ Vương hậu ban ơn, lão phu nhất định sẽ dạy dỗ nàng thật tốt!” Thù này ngày sau ông ta nhất định phải trả cho bằng đủ, lấy lại cả vốn lẫn lời.

Một màn đặc sắc qua đi, ngẩn đầu nhìn trời cũng sắp qua giờ cơm trưa. Hàn Kiến không có bao nhiêu thành ý nói vài câu khách khí muốn mời ba người ở lại dùng bữa, trong dự kiến đổi lại một loạt từ chối.

Chỉ là sau khi bọn người Thạch Yến vừa ra khỏi cửa lớn, lên xe ngựa, một mảnh không khí vốn không mấy tươi đẹp trong phủ sắp bị nộ khí phát ra từ trên người Hàn Kiến làm cho ô nhiễm. Về mặt trung niên vận vẹo khó coi, còn chưa đợi xe ngựa đi xa đã nhanh như chớp quay sang tát cho Kiến Hòa một cái, mạnh đến mức nàng ta ngã ra đất: “Đồ ăn hại!” Máng xong liền tức giận dùng tay áo bỏ vào nhà.

Thê tử Hàn Kiến – Liễu thị bị một loạt động tác của chồng hù cho đứng hình lúc lâu, mắt hơn nửa khép mới choàng tỉnh, đau lòng nâng con gái bảo bối vẫn còn đang khóc thút thít dậy: “Con không sao chứ? Cũng đừng trách phụ thân con, chuyện này con sai không ít!” Nếu không phải vì quá thương yêu nó, với tính cách của phu quân bà e rằng đã sớm ra tay tàn nhẫn, một cái tát này tính ra còn rất nhẹ nhàng.

Kiến Hòa tủi thân lắc lắc đầu, trong mắt thoáng chốc hiện lên một tầng dư vị không xác định.

Chuyện này là do nàng ta không đúng, nhưng con tiện nhân Thạch Yến thì đúng sao? Đã ý vào thực quyền của Hàn Thiên Quân, còn ở sau lưng quyền rũ Vũ ca... tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân!!!

Hàn Thiên Vũ là của nàng ta, ngôi vị Vương hậu sau này cũng là của nàng ta! Đợi Thiên Vũ ca đăng vị, để xem nàng ta xử lý con hồ ly tinh không biết xấu hổ kia thế nào!!

***Trái ngược với không khí trần ngập u ám trong Kiến Phủ, trên xe ngựa xa hoa của Thạch Yến và Hàn Thiên Quân lại được bao phủ bằng thứ mùi vị vui vẻ, béo ngậy...

Quả thật là béo ngậy, bởi vì trong lúc tâm trạng Hàn Thiên Quân rất tốt, đã làm ra một chuyện sai lầm nhất đời: Mua vịt quay cho Thạch Yến!

Vì vậy, trong xe diễn ra một khung cảnh hết sức kinh người.

Nữ nhân dung mạo như hoa, y phục đẹp đẽ, trên tay trái cầm một cái đùi vịt, tay phải nắm một cái cổ vịt, mồm nhét đầy thịt vịt không ngừng khua khua đôi môi đỏ mọng, cắn bóng.

“Thật ngon!” Thạch Yến hàm hàm hồ hồ cảm thán, hoàn toàn không để mắt đến vị nào đó đang đen mặt bụng một đĩa thịt vịt ngồi một bên.

Hàn Thiên Quân bị nàng lơ là, suy nghĩ hần vậy mà ngay cả một con vịt chết cũng không bằng, thành công phát hỏa: “Chú ý hình tượng của người!” Vốn dĩ còn cho rằng đầu óc nàng không tồi, miệng lưỡi sắc bén, ứng biến tốt... thế nào có thể hình dung cùng cái nữ nhân tục khí đang nhai nhai nuốt nuốt này là cũng một người.

“Chú ý làm cái gì, cũng không có ai khác a!” Thạch Yến vất vả nuốt xuống một ngụm thịt, lại nâng tay cắn thêm một cái lên đùi vịt. Nàng cũng không muốn ở trước mặt người ngoài diễn kịch xong, khi chỉ còn lại ‘bạn cùng thuyền’ cũng phải suốt ngày diễn.

Lúc xưa nàng diễn từ khi sau, một mạch diễn đến lúc mười tám tuổi, cả người luôn luôn trong tình trạng căng thẳng theo bản năng. Người ta thường bảo người thường không nhớ được những việc trước năm ba tuổi, trừ khi là thói quen. Nhưng những ký ức đó Thạch Yến lại phi thường khắc ghi, giống như việc gọi cha, kêu mẹ: Bị nắm tóc, bị tát tai, bị đánh, bị vu oan, bị hiếp lâm... từ khi bắt đầu có ý thức cũng không biết gọi ba, không biết mẹ là thứ gì.

Nàng chính xác là một đứa trẻ bị người vứt bỏ!

Năm mười hai tuổi, viện trưởng cô nhi viện tồi tàn trong trấn nhỏ đó còn không biết xấu hổ giờ trò đời bại... bị nàng giết chết.

Chính là hơn năm dao đâm chết! Mười hai tuổi, đoạt một mạng người, trong lòng chẳng qua chỉ là hoảng loạn một chút.

Bởi vì từ lúc sáu tuổi, nàng học được một quy luật sinh tồn – nhân từ chính là thuốc độc, trong thế giới đầy rẫy bất công, chỉ có kẻ mạnh mới đủ tư cách sinh tồn.

Ở trường nàng cố gắng phát huy toàn bộ khả năng, thành tích vô cùng ưu tú. Ở cô nhi viện, nàng lãnh điểm cao ngạo, dùng tư thái nữ vương nhìn những đứa trẻ khác, đánh không kêu, mắng không la... dần dần bọn chúng cũng chẳng còn hứng thú hành hạ nàng, ngược lại còn bắt đầu bị sự âm u trong mắt nàng dọa sợ. Trước mặt người lớn, nàng tỏ ra lễ độ ngoan ngoãn, nhu thuận vâng lời, lấy được tín nhiệm cùng thương yêu của họ.

Đêm đó giết chết viện trưởng, việc đầu tiên nàng làm chính là lau đi vết máu trên tay và dao, gọi điện thoại báo án.

Trước truy vấn của cảnh sát, tỏ ra sợ hãi hoang mang, đau lòng cùng hận thù ‘hung thủ’. Năm đó kỹ thuật còn chưa tiên tiến, vả lại chẳng ai lại nghi ngờ một cô bé có thể nói dối hoàn mỹ như vậy... tàn nhẫn như vậy.

Ngoại trừ Trình Miên!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chính Là Ta

Hàn Thiên Quân nhận ra được người bên cạnh có chút thất thần, trong lòng không vui nhúu nhúu mảy kiếm cương nghị: “Thạch Yến”

Mà Yến Thanh đang yên đang lành bên ngoài giữ chức vị phu xe, nhện không được đổ mồ hôi một chập thay cho người vừa bị gọi tên. Giọng điệu này của Giáo chủ, mười phần đã giận đến tám rồi!

Đương sự Thạch Yến không nhận được tín hiệu nguy hiểm, vẫn đang đắm chìm trong hồi ức, ngay cả vệt quay yêu thích nhất cũng không nhai nữa. Đến tận khi áp suất không khí trong xe bị vị vị nào đó hạ đến mức lạnh bất thường, cuối cùng Thạch Yến cũng phát ra có chút không ổn: “Người lại làm sao vậy?”

Hàn Thiên Quân không nói gì, chỉ là lạnh lùng ‘Hừ’ một tiếng. Thấy hần tâm tình thất thường còn muốn lợi hại hơn phụ nữ thời kỳ mẫn kinh, Thạch Yến cũng lười chẳng thèm quản. Chỉ là nhìn nhìn hai cái miếng thịt trên tay, chán nản không còn khẩu vị ăn nữa, trực tiếp quăng về trong cái đĩa trên tay Hàn Thiên Quân, không thực nữ chùi chùi tay bản hai bên y phục.

Hàn Thiên Quân càng ngày càng không vui, mảy nhúu lại có thể kẹp chết vài chục con ruồi luôn rồi. Cái đĩa đang yên đang lành bị vị vị nào đó dùng cách đơn giản thô bạo ném ‘vèo’ một cái ra ngoài, bàn tay to lớn rảnh việc liền bắt lấy hai tay đang làm loạn của Thạch Yến.

“Làm gì đấy?!” Cảm nhận nhiệt độ ấm áp cùng lực đạo không thể gọi là nhẹ nơi cổ tay, Thạch Yến chau mày, ngược mắt nhìn khuôn mặt âm trầm của hần.

Vệt quay của nàng, tuy rằng nàng hiện tại không có tâm tư để ý nhưng cũng không nên lãng phí như vậy chứ! Hơn nữa hần tùy tiện ném ra, ít nhất cũng nên nhìn xem đây là đầu... là đường lớn của kinh thành a, người qua kẻ lại tập nập a!

Lỡ đầu ném trúng người khác thì sao?

“Tên chết tiệt nào không có mắt ném thứ rác rưởi này lên đầu lão tử?” Suy nghĩ của Thạch Yến vừa động, trên đường lập tức truyền đến từng đợt tiếng huyên náo, giọng nói mang theo âm điệu rống giận thô lỗ của nam nhân.

Mà trên xe ngựa, ‘tên chết tiệt không có mắt’ nào đó vốn dĩ chẳng hề quan tâm hậu quả do mình tạo thành, mảy nhúu chặt nhìn chăm chăm hai bàn tay bị hần nắm gọn, giọng trầm trầm: “Không quy cũ!”

Hành động này ở trước mặt hần không thành vấn đề quá lớn, nhưng nếu nàng cứ như vậy thành thói quen, sau này làm sao cai quản được hậu cung, ai còn muốn nghe theo nàng?

Tuy rằng hần sẽ không nạp thêm phi tần, nhưng cung nữ trong cung cũng rất nhiều, người muốn nhìn nàng xấu mặt càng nhiều hơn.

Thạch Yến bị hần nắm đến phát đau, giãy giụa muốn rút tay về, nào ngờ càng rút lại càng bị hần dùng sức nắm thêm. Không đợi nàng kịp bộc phát, Hàn Thiên Quân đã nghiêng người, dùng cái tay rảnh rỗi còn lại rút từ thắt lưng một cái khăn tay lụa màu đen, cẩn thận lau lau hai bộ móng mèo của nàng. Hành động thoạt nhìn có chút thô lỗ, nhưng lại nhẹ nhàng hơn bất cứ lúc nào, lau đến khi tay nàng sạch bóng không còn chút dầu mỡ mới buông ra.

Trong chốc lát, Thạch Yến ngẩn người.

Khăn tay đen bóng, xen lẫn vài ba họa tiết hình rồng màu vàng kim bị hần ghét bỏ quăng sang một bên, không ngó ngang đến. Lúc này, ngoài đường sớm đã nháo thành một đoàn. Nam nhân bị một đĩa chất đầy thịt quay của Hàn Thiên Quân ném trúng, nộ khí xung thiên đang không ngừng gào thét, người nào bất hạnh đi ngang qua đều bị hần ta túm cổ áo xách lên mắng cho một chập.

Yến Thanh thấy tình hình không ổn, thúc ngựa điều khiển xe chạy chậm lại hơn một chút, quay sang hỏi ý kiến Hàn Thiên Quân: “Giáo... Quân vương, có

cần xuống xem thế nào không?” Hấn ta vốn quen miệng một tiếng Giáo chủ hai tiếng Giáo chủ, nhất thời phải thay đổi lại có chút không quen, hết lần này đến lần khác suýt nữa thì lỡ lời.

“Ừ” Hàn Thiên Quân không mặn không nhạt phát ra một chữ coi như trả lời. Lúc này hấn cũng chú ý đến tình hình bên ngoài, không ngờ nơi kinh thành cũng có thể có kẻ kiêu căng hống hách như vậy. Hiên nhiên, vị nào đó đã tự động lướt bỏ hành động ném đĩa vô cùng chuẩn xác của mình khỏi trí nhớ!

Thạch Yển thấy hấn khom người định xuống xe, theo phản xạ liền bắt lấy ống tay áo của hấn, ý định muốn cùng hấn xuống xem tình hình. Dù sao con vị kia cũng là vì nàng nên mới xuất hiện, kẻ ra nàng cũng nên có một chút trách nhiệm đi.

Hàn Thiên Quân nhìn bàn tay nhỏ nhắn, từng ngón tay mềm mại không xương cùng với đôi mắt sáng ngời của nàng, mấy vốn đang nhúu chặt cũng thoáng giãn ra một chút, nhưng vẫn không có ý định dẫn nàng theo vào nơi hỗn tạp ngoài kia: “Buông!” Giọng nói không chút khoan nhượng, tỏ rõ lập trường của hấn.

“Không buông!” Thạch Yển nổi lên tính khí, đôi một bàn tay thành hai bàn, càng đem ống tay áo của vị nào đó nắm chặt không tha.

Hàn Thiên Quân lạnh mặt ‘Hừ’ một tiếng, mặc kệ nàng không thèm quản nữa, vung tay bước khỏi xe. Mà Thạch Yển bị vứt bỏ không cam lòng, cũng nhanh chóng tụt xuống theo.

Nam nhân thô lỗ trên người vận y phục bằng tơ tằm thượng hạng, trong tay đang xách cổ áo của một người qua đường vô tội giờ cao, thấy hai người một nam một nữ bước xuống từ trên xe ngựa, nhin không được liền liếc qua nhìn một chút.

Chưa nhìn thì thôi, vừa nhìn liền nhin không được nổi lên lòng riêng.

Không phải chỉ vì trang phục xa hoa của hai người, mà chính là khí chất! Nam yêu mị nhưng lại không thiếu uy phong, khí tràng mạnh mẽ bức người, khi nhìn kẻ khác cũng là một bộ dáng cao cao tại thượng không coi ai ra gì. Nữ xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt sáng lấp lánh không kém đơn thuần, nhưng lại nhiều hơn một phần cao ngạo, mỗi móng khê nhếch nhưng nhìn vào lại có cảm giác nặng không hề cười cợt, mà nghiêm chỉnh đến mức khiến người khác không khỏi thẳng lưng thêm mấy phần. Từng cái nhấc tay động chân của hai người đều tạo ra một cỗ khí phách làm người người muốn quỳ dưới đất mà phục tùng.

Nam nhân thô lỗ thất thần một chút, nhanh chóng khôi phục trạng thái hùng hực lửa giận, buông người đang cầm trên tay ra tiến về phía hai người, chỉ tay vào mặt Hàn Thiên Quân mà hét: “Có phải là ngươi không?”

Hàn Thiên Quân hai tay chấp sau lưng, ánh mắt lãnh đạm nhìn từ đầu ngón tay thô béo lên khuôn mặt to bự tục tũn của gã, giả vờ không hiểu nhưn mây ‘Hừ?’ một tiếng.

Nam nhân kia bị hấn nhìn đến cả người không thoải mái, tuy nhiên vẫn kiềm chế nội tâm đang run rẩy lại, ngoài miệng vẫn cứ cao giọng như cũ: “Có phải tên nhãi khốn kiếp nhà ngươi ném đĩa trúng lão tử?!”

Thạch Yển âm thầm mặc niệm cho lời nói to gan lớn mật của gã một vạn lần ở trong lòng, nhìn sang khuôn mặt đang đờ đờ sát khí của ‘phu xe’ Yển Thanh sớm bị người bỏ qua ở sau lưng. Đáng về kia, giống như chỉ cần Hàn Thiên Quân ho một tiếng liền không chờ nổi, lập tức nhào lên chém nam nhân thô lỗ kia ra thành một nghìn mảnh vụn vụn...

Mà vị nào đó giống như đã ngộ ra cái gì, khóe môi kéo thành một nụ cười thâm sâu ‘À’ một tiếng, lại thần nhiên gật gật đầu coi như xác nhận thối mốc của đối phương: “Chính là ta”

“Khốn kiếp! Lão tử... lão tử đánh chết ngươi!” Nam nhân thô lỗ gào lên một tiếng, ngón tay đang chỉ vào Hàn Thiên Quân nhanh chóng biến thành nắm đấm, thẳng hướng khuôn mặt yếu nghiệt của hấn đánh tới. May mắn Hàn Thiên Quân phản xạ nhanh, lùi về sau một bước nhẹ nhàng tránh khỏi, chỉ thấy mỗi móng khê nhếch, mấp máy gọi ra hai chữ: “Yển Thanh!”

Lập tức một thân ảnh màu đen phóng lướt qua, không kịp nhìn rõ thì đã thấy nam nhân thô lỗ bị người ta hung hăng ném mạnh sang một sạp hoa quả gần đó, thân thể như cái bị thịt nặng nề rơi ‘Bộp’ trên mặt đất. Gã ta chặt vật ngồi dậy, phun từ trong miệng ra một nhúm hoa quả thối cùng cái răng gãy đầy máu, vừa định liều chết xông lên lần nữa thì trước yết hầu không biết tự bao giờ đã xuất hiện thêm một lưỡi kiếm sáng loáng, khiến gã sợ tới mức suýt lại ngã lăn ra đất.

“Nếu không muốn sống thì cứ nhúc nhích thêm chút nữa?!” Giọng nói lãnh lẽo thấu xương, vào lúc này, bản chất của một sát thủ khát máu trong con người Yển Thanh hoàn toàn lộ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Ngươi Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bảo Phụ Thân Giết Cả Nhà Người Đó!

Nam nhân thô lỗ kia quả nhiên bị giọng điệu u ám của Yển Thanh dọa cho không nhẹ, cả mặt đều là mồ hôi lạnh, làn da trắng bệch không chút huyết sắc,

thành thành thật thật không dám động đây dù chỉ một chút. Ánh mắt gã dán chặt lên lưỡi kiếm bị phản chiếu ánh mặt trời đang phát sáng lóe lóe, toàn thân đều run lay bầy như trứng giỏ.

Mà những người qua đường chung quanh cũng bị một màn này hù đến kinh hồn tán đảm, người nhất gan thì hét một tiếng rồi nhanh chân bỏ chạy, người nào can đảm hơn một chút thì lui về sau mấy bước tiếp tục coi kịch hay.

Trong số những người đứng đó có không ít người đã từng bị tên nam nhân kia ức hiếp. Hắn ta ở kinh thành ý lại vào việc cha mình là quan lớn trong triều, hung hãn hống hách vô cùng, giết người, đánh người, cưỡng ép dân nữ không gì không làm qua...

Yến Thanh đứng yên bất động, đưa lưng về phía ánh mặt trời, cả khuôn mặt giống như ngâm trong băng, tối tăm lại trần trụi sát khí.

“Người... người đừng có làm càn! Có biết ta là ai hay không hả?” Nam nhân thô lỗ qua một lúc lâu mới hoàn hồn, đột nhiên lại nghĩ đến việc thân thể hiên hách nhà mình, lấy hết can đảm ra hù dọa đối phương.

Phải! Phụ thân hắn ta là quan nhất phẩm đương triều, phía trên còn có hoàng thúc của Quân vương chống lưng. Người nào dám đắc tội hắn ta, hắn ta bảo phụ thân mình giết cả nhà người đó!

Nhưng ngoài ý muốn, đối với lời nói của hắn Yến Thanh coi như không nghe thấy, ánh mắt ngày càng nồng đượm sát khí, lưỡi kiếm khẽ xê dịch, kéo ra một đường tơ máu mỏng manh trên cái cổ đầy những thịt của gã.

Gã ta sợ đến mức răng đánh vào nhau nghe cạch cạch, toàn thân như muốn chảy thành một đồng bùn nhão. Liếc mắt đánh giá ba người trước mặt, dựa vào y phục liền nhận ra kẻ đang kẻ kiếm trên đầu sinh mệnh của gã chẳng qua cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, nguyên nhân chính là vì khi này gã đã ra tay với nam nhân cao quý còn lại.

Ngược lại với Yến Thanh, Hàn Thiên Quân vốn đang đứng một bên nhìn rồi, vừa nghe đến câu uy hiếp của gã ta liền tỏ ra vô cùng hứng thú. Thạch Yến tức bất giác ý cười không đạt đến đáy mắt của vị nào đó, tò mò nắm lấy ống tay áo của hắn, nhỏ giọng thì thầm: “Người lại định làm trò quỷ gì đó?”

Hàn Thiên Quân ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng, tùy tiện đem bàn tay to lớn ở trên đầu nàng nhẹ nhàng vỗ hai cái. Thạch Yến tức đến giờ chân, nhưng ngoài mặt chung quy vẫn giữ nguyên một nụ cười mỉm chỉ vô cùng thực nữ, vô cùng thắm thúy, tuy nhiên trong mắt lại là một mảnh cuộn cuộn sóng to gió lớn.

Mẹ kiếp! Hắn hình như thực sự đem nàng coi thành thú cưng rồi...

Gã nam nhân thô lỗ vô tình nhìn thấy hành động ‘đẩy đưa’ trắng trợn giữa ban ngày ban mặt của hai người, lại bất giác một tia hứng thú trên mặt Hàn Thiên Quân, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Hai kẻ này ăn mặc nhìn qua có phần sang trọng, nhất định là người có địa vị không nhỏ, không phải quan thì cũng phú... Tại cái đất kinh thành này, ai có mặt có tai thì liền biết đến đại danh鼎鼎 của nhà họ La bọn hắn, mấy kẻ này chỉ cần không ngu ngốc thì sẽ nể mặt mà không dám ra tay với hắn ta, hắn ta có cơ hội thoát thân rồi!

Hàn Thiên Quân tiến lên một bước, từ trên cao nhìn xuống người nọ như nhìn một con kiến hôi nhỏ bé, tạo cho đối phương cảm giác chỉ cần hắn di chân, thì bản thân sẽ bị hắn không mất chút sức nào dẫm cho thịt nát xương tan. Hắn nhướn mày, một giọng nói lạnh lạnh mang theo tia trào phúng khó nhận ra nhẹ nhẹ phả vào tai người đang nửa nằm nửa bò dưới đất: “Người là đại nhân vật nhà nào, nói ra nghe thử” Nếu rằng rồi hắn sẽ tiện tay thu thập một thể! Người nọ dường như được câu hỏi của hắn tiếp thêm không ít gan dạ, ngập ngừng do dự đưa tay định đẩy lưỡi kiếm vẫn đang yên vị trên cổ mình xuống. Không may thay cho gã, Yến Thanh xưa nay luôn là người không dễ nói chuyện, một khi còn chưa có mệnh lệnh của Hàn Thiên Quân, cho dù mời đến thần thánh phương nào cũng sẽ không lay động được hắn. Vì vậy ngón tay gã vừa va chạm vào phần lưỡi kiếm sắc bén, còn chưa kịp dùng sức đẩy thì đã thấy một con đau tê đại truyền tới, vài giọt máu từ miệng vết thương sâu hẹp dọc theo lưỡi kiếm chảy xuống.

Gã nam nhân đau đớn đến mức con ngươi co rụt, thậm chí chính mình may mắn còn chưa dùng sức, nếu không một ngón tay này e rằng đã som nhẹ nhàng không tiếng động mà rơi mất rồi!

“Cứ giữ nguyên tư thế như vậy rất tốt, người nói ta nghe, nếu thấy hài lòng thì coi như giữ lại cái mạng này của người!” Hàn Thiên Quân không tiếng động lại lùi về sau một bước, dời ánh mắt từ trên người gã ta sang Thạch Yến vẫn đang cười đến là ý vị thâm trường bên cạnh.

Gã nam nhân nhanh nhạy kiềm nén lại hốt hoảng vừa mới trỗi dậy lần nữa, lập tức đáp lời, giống như sợ chính mình nói chậm một chút thì trường kiếm kia sẽ thẳng hướng mà lấy đi cái mạng của gã: “Ta là La Tịnh, nhi tử của Nhất phẩm La Ánh Kha!”

Thạch Yến nghe thấy gã ta khai ra danh tánh, âm thầm bĩu bĩu môi khinh bỉ một cách sâu kín.

Còn tướng danh gia vọng tộc thế nào, hóa ra chỉ là có một cái phụ thân nhất phẩm mà còn dám ở đây lớn lối uy hiếp kẻ này người nọ. Nếu hắn biết được người đứng trước mặt này là vị Quân Vương mà cha hắn ngày ngày tiến triều đều phải quý gồi hành lễ, có khi sẽ tự tát cho mình vài cái bạt tai học ra ba lít máu, bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ, đêm đêm đều bị ác mộng toàn gia lắng tri dọa cho tỉnh khóc kêu thần gọi quỷ ấy chứ...

Vừa vạch ra cái viễn cảnh này, nàng đã vui vẻ đến mức hận không thể ngoác miệng lên trời cười to ba tiếng ha ha ha. Chỉ là hiện tại còn đang đứng giữa nơi phố xá đông người, không thể thất thố như vậy, tuy nhiên nụ cười thâm sâu thường trực trên khóe môi đã chuyển thành nụ cười hả hê từ lâu.

Hàn Thiên Quân dĩ nhiên biết được trong lòng nàng đang nghĩ đến điều gì, khẽ cong cong khóe môi thành một nụ cười dung túng khó bắt gặp. Nhưng nụ cười này cũng không tồn tại được quá hai giây, cả khuôn mặt yêu nghiệt đã trở về vẻ thản nhiên lạnh nhạt thường ngày, còn pha thêm một chút ngạo nhiên

giả dối: “Ồ, hóa ra là tiểu công Tử nhà La đại nhân, xem ra hôm nay đã đất tội không ít”

Hắn ẩn ý chuyển cho Yến Thanh một ánh mắt. Yến Thanh theo Hàn Thiên Quân đã nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ từng chi tiết nhỏ trong hành động cử chỉ của hắn, không nhanh không chậm thu về trường kiếm, tra vào bao.

La Tĩnh thấy biểu tình của Hàn Thiên Quân, hiển nhiên cho rằng hắn đã bị uy danh của phụ thân gã dọa cho sợ hãi, sẽ không dám làm gì gã nữa. Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng không hiểu sao gã đối với ba người trước mặt vẫn nảy sinh một cổ cảm giác bị áp bức vô hình, đồng thời vết thương trên cổ cùng ngón tay vẫn đang không ngừng truyền tới đau nhức như nhấc nhở gã, những kẻ này thân thù lợi hại thế nào.

Gã khê đảo con ngươi, trên mặt cố nặng ra biểu tình kiêu ngạo một cách gượng gạo, phúi phúi bụi bám trên người lôm côm bò dậy. Vì lúc trước bị Yến Thanh đá cho một cú bay xa mấy sạp hàng, đương nhiên trên người không biết đã tổn thương bao nhiêu chỗ, bầm dập bao nhiêu nơi, nên việc đứng dậy cũng vô cùng khó khăn. Mỗi cử động đều khiến gã đau đến mức mũi cao lại sắp dính lên chân mày, về kiêu ngạo cố gắng lắm mới nặn ra được phút chốc tan thành phù vân.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng mịn lại không mất đi sự mạnh mẽ, từng khớp ngón tay thon dài hữu lực khép hờ được đưa tới trước mặt La Tĩnh. Theo hướng cánh tay nhìn lên trên, y phục hoa lệ, khuôn mặt yêu nghiệt... là Hàn Thiên Quân đang mỉm cười hiền lành vô hại đang muốn giúp gã.

Mà Thạch Yến đứng một bên an an tĩnh tĩnh xem tuồng, nhìn thấy một Hàn Thiên Quân như thế này, lòng mắng toàn thân đều đồng loạt không hèn mà cùng nhau dựng lên. Nụ cười này nàng từng thấy, không phải nhiều cũng không phải ít... chính là nụ cười khi hắn muốn chinh chết một người!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Quân Vương Phế Vật Bù Nhìn Kìa

Hiển nhiên, Hàn Thiên Quân không tốt đến mức thật sự muốn diu La Tĩnh dậy. Bởi vì hai bàn tay vừa lồng vào nhau, La Tĩnh chỉ mới dồn hết sức lực vào cánh tay lồm cồm đứng lên đã cảm hắt hắng một cái, theo quán tính lần nữa rơi xuống đất. Móng gã vốn bị Yến Thanh đá một cước đến bầm đen, lần này lại xui rủi kiêu gì ngồi trúng một thanh gỗ nát từ sạp hoa quả, bề mặt thanh gỗ này bén nhọn lại cứng rắn, mà lực đạo khi gã ta té xuống cũng không hề nhỏ. Chỉ nghe một tiếng thết như heo bị chọc tiết vang lên, cả con đường phố chợ ồn ào náo nhiệt thoáng cái im lặng như tờ, mọi người đều thay gã hít lạnh mấy hơi.

“Tên khốn kiếp! Ta muốn băm thầy ngươi thành vạn đoạn!! Dám cả gan chơi ta?” La Tĩnh đau đến đầu óc cũng bị thiểu trí, nào còn nhớ đến mới mấy phút trước gã còn cảm thấy người này là đại nhân vật không nên đất tội.

Gã ở kinh thành hống hách đã lâu, cho dù có làm ra chuyện gì tày đình cũng có phụ thân đứng ra thu xếp cho gã. Ai bảo Hàn Kiến thân là hoàng thúc của Quân vương, lại còn cần đến phụ thân gã ở trong cung tiếp ứng?! Có việc cầu phụ thân gã, đương nhiên đối với gã cũng không thể trưng ra một bộ mặt thối!

Còn Quân vương?

Ha! Cái phế vật bù nhìn kia thì có cái gì phải sợ?!

Mà vị ‘phế vật bù nhìn’ đó hiện tại đang đứng trước mặt gã, trưng ra nụ cười hồi lồi tiêu chuẩn theo công thức, giọng điệu hòa nhã nhưng lại thiếu mất một phần ăn năn: “Ta nào có dám, chỉ là nhờ tay, nhờ tay...” Nói xong lại tiếp tục đưa tay về phía gã.

La Tĩnh nhìn cái bộ dạng cười đến là híp mắt thành một đường của hắn, rõ ràng làm sao cũng thấy người này tâm mang thiện chí, vô cùng chân thành... nhưng sống lưng của gã không hiểu vì có gì lại đỏ ra từng chập mồ hôi lạnh, không dám lập tức nắm lấy bàn tay đang chìa ra trước mặt nữa.

Thấy gã hồi lâu không cử động, càng không có ý định đứng lên, Hàn Thiên Quân cuối cùng cũng thu về bàn tay cùng tươi cười trên mặt. Hắn đứng thẳng lưng, diện vô biểu tình rút từ thắt lưng ra một chiếc khăn tay lụa đen thêu họa tiết rồng vàng, cẩn thận tỉ mỉ chùi sạch chỗ đã từng bị La Tĩnh chạm qua.

Nhìn đến chiếc khăn tay có chút quen mắt, Thạch Yến chợt nhớ tới thứ lúc này hắn đã từng dùng để lau tay cho nàng trên xe, tựa hồ cùng cái khăn này không khác biệt. Đang tò mò, lại thấy Hàn Thiên Quân tùy tiện ném khăn xuống đường. Yến Thanh bên cạnh không tiếng động, không biểu cảm cúi người nhặt lấy cầm trên tay.

“Này...?” Nàng mơ hồ hết nhìn thứ trên tay Yến Thanh lại nhìn sang Hàn Thiên Quân, giống như đang tìm câu trả lời.

“Cái khác” Hàn Thiên Quân không đầu không đuôi đáp lại, nhưng là Thạch Yến cũng đã hiểu.

Hai cái khăn. Người này ra đường lại nhét theo một đồng khăn tay giống nhau làm cái gì chứ? Bệnh hả?!

Nhưng mà nàng chú ý đến chuyện này làm chi nga? Cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn tỏ vẻ khinh thường ra mặt như vậy với La Tĩnh làm chi? Không phải hắn luôn muốn diễn vai nhu nhược trước mặt quần thần trong triều hay sao? Nếu hôm nay sự tình truyền đến tai vị phụ thân nhất phẩm

của La Tĩnh, chẳng phải sẽ dấy lên hoài nghi không đáng có à?

Mà Lam Tĩnh bên này hiển nhiên cũng bị hành động này của hấn chọc cho xù lông lên.

Lau tay? Người này như vậy lại dùng một vẻ ghét bỏ thứ dơ bẩn lau đi nơi gã mới chạm qua?!

“Người là ai, mau khai tên họ ra, để xem ta có dẫn người đến tiêu diệt tận gốc cả nhà người hay không!!!” La Tĩnh vùng vằng tự đứng dậy, bước chân loạng choạng không quy tắc, run run ngón tay muốn lần nữa chỉ thẳng vào mặt Hàn Thiên Quân. Nhưng có lẽ vết thương trên người đã phần nào nhắc nhở gã hậu quả của việc này, vì thế ngón tay vốn đang đưa lên giữa chừng lại bị gã tự mình ép đem trở về.

Thạch Yến trầm nghĩ, người này coi như có chút tinh mắt, tuy nhiên miệng lại quá không thông minh, toàn nói lời tìm chết!

Nàng ung dung bước lên một bước, quỳ cù đứng bên cạnh Hàn Thiên Quân, mắt hạnh khẽ nhướn, rõ ràng là thấp hơn La Tĩnh nhưng lại tạo cho đôi phương cảm giác bức bách như bị đè đầu cưỡi cổ. Trên mặt nàng là một tia giễu cợt pha lẫn xem thường không hề che giấu: “La Tĩnh? Xem ra phụ thân người dạo gần đây ở trong triều đường như cũng quá thuận buồm xuôi gió rồi hử?”

La Tĩnh nhất thời bị tức giận làm cho rối trí, không hề nhìn ra ý uy hiếp trong câu hỏi kia, hùng hùng hổ hổ đáp: “Đù, diệt môn bọn điều dân các người là đủ!” Hàn Thiên Quân vuốt tóc nàng, thay trắng đổi đen mà giọng cung chiêu: “Bảo bối, kẻ này làm hư mất thịt quay của nàng. Nhưng hấn lại có quan lớn chống lưng, nàng nói xem vì phụ tài hèn sức mọn, làm sao đấu lại với người ta đâu?” Nếu chỉ cần nghe thanh âm mà không nhìn sắc diện, người khác khẳng định sẽ tin rằng hấn là đang sợ hãi bất lực. Nhưng trên khuôn mặt yêu nghiệt kia ẩn hiện toàn là ý cười nhàn nhả, ghép với giọng điệu run rẩy nọ lại thành ra khiêu khích hết sức rõ ràng.

Trái lại lần này Thạch Yến ngoài ý muốn không bị lời nói của hấn làm cho quá nhiều buồn nôn, chỉ là khỏe môi co rút một cái.

Kháo! Là tên khốn nào tự ý đem thịt quay của nàng ném ra đường chứ?! Còn ở đây giả vờ giả vịt trút hết tội lỗi lên đầu người ta?!

Thạch Yến vốn ban đầu chỉ là có lòng hảo tâm muốn nhắc nhở gã họ La này một chút, tuy nhiên hiện tại lại không cần nữa. Ánh mắt gã ta vừa mới nhìn nàng, nàng còn không rõ hay sao?

Đàn ông mơ ước dung mạo diễm lệ của nàng không thiếu, thiếu chính là những kẻ còn an an ổn ổn giữ được mơ ước đó trong lòng! Nàng chán ghét nhất chính là ánh mắt dơ bẩn hèn mọn của bọn họ dán trên người nàng, chán ghét bọn họ đối với nàng này sinh những ý nghĩ dè tiện hạ lưu, càng chán ghét những kẻ ham mê nữ sắc, lăng nhăng thành tính...

Nàng dịu dàng đối với Hàn Thiên Quân cười một tiếng, cả khuôn mặt rực rỡ như hoa, sóng mắt lưu chuyển khẽ ở trên vai hấn giả vờ đánh một cái: “Người chỉ thích cợt nhả nhả. Tên này có bản lĩnh gì? Người còn cần phải ra tay hay sao?!” Hàm ý khinh thường rõ hơn ban ngày, tỏ rõ nàng vốn không hề đem vị thiếu gia họ La nào đó vào trong mắt.

Cuộc đời La Tĩnh sống gần hai mươi năm, đây vẫn là lần đầu tiên bị người ta chà đạp tự tôn đến mức thâm như hôm nay, còn là chà đạp ở giữa phố chợ đông đúc, quả thật là trò cười cho thiên hạ. Hơn nữa còn là bị một nữ tử dung mạo tuyệt trần chà đạp...

Xưa nay gã ta tự tung tự tác thành thói, dĩ nhiên đối với loại thiệt thòi này nuốt không trôi. Nữ nhân gã đã nhắm trúng, còn có kẻ không có mắt muốn tranh giành? Chết đi!

Tuy là trong đầu đang nghĩ ra ba trăm sáu mươi kế muốn diệt trừ tận gốc ba kẻ trước mặt, nhưng gã hiểu rõ bây giờ thân cô thế cô, tạm thời cứ tha cho bọn chúng một ngày: “Người có gan thì báo ra danh tính, để xem xem ta có bản lĩnh gì!”

Chỉ sợ nói ra hù người mất mặt!

Thạch Yến liếc gã một cái, lười chẳng thèm đáp. Nhưng thái độ của nàng khiến La Tĩnh ngộ nhận nàng đang chột dạ, không khỏi hóng hách thêm mấy phần: “Hay là các người không dám?” Xem ra gã đã nghĩ nhiều, bọn này cùng lắm chỉ là thương nhân buôn bán có chút tiền, làm sang ra đáng thế thôi chứ không nổi lên sóng gió gì được.

Trong lúc gã còn đang cực kỳ hưng phấn với mớ suy luận trong đầu, giọng nói lãnh đạm của Hàn Thiên Quân đã truyền đến: “Tại hạ họ Hàn.” Nói xong liền phát tay áo, lời Thạch Yến một mạch lên xe ngựa.

“La công tử, người có việc thì nên làm, có nơi thì nên đến, có thú thì nên vui, kéo đầu mai này... muốn mà không thể đi” Yến Thanh như hung thần ác sát hững hờ cười lạnh một tiếng.

Xem như hấn đã tận tâm, cho gã một thông điệp cuối cùng, hừm?!

Yến Thanh ‘tốt bụng nhắc nhở’ gã một câu, mặt không đổi sắc lại hóa thân thành phu xe của Hàn Thiên Quân, ba người hiện ngang như chón không người đi qua ngay trước mắt La Tĩnh. Đợi đến lúc gã nhận ra có chuyện gì, thì chiếc xe ngựa đã bỏ đi xa từ lâu: “Các người mẹ nó! Có gan thì đứng lại cho lão tử!”

Sở dĩ gã dám hung hăng như vậy, một phần cũng vì đám hạ nhân vốn bị gã cắt đuôi đã đuổi đến nơi, bây giờ gã người đông thế mạnh, cũng không sợ ba người quay lại còn đối phó không xong!

“Thiếu gia...” Một đám người mặc y phục thô màu nâu, thấy gã như nhìn thấy ông trời mà vui sướng kêu lên. Đến khi đã đến gần, nhìn rõ những vết

thương to to nhỏ nhỏ trên người gã, huyết sắc trên mặt nhất thời bị rút hết.

La Tinh hôm nay chịu thiệt thòi chưa từng có, bị gọi tới gọi lui đến mức bốc hỏa quất lên: “Một lũ phế vật! Có việc đi theo bảo vệ ta mà cũng không xong. Tất cả các người cút! Cút!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cùng Một Chiến Tuyến

Ba người một đường hồi cung, lần này xem như cuối cùng cũng suông sẻ thuận lợi mà về đến nơi đến chốn. Thạch Yến chỉ cảm thấy kỳ lạ việc Yến Thanh không cùng họ vào thẳng tầm điện, mà tự động biến mất ngay tại cung môn.

Đúng vậy, người không có nhìn nhầm, quả thật là một người sống sờ sờ đột nhiên biến mất ngay trước mắt người!

Dường như nhìn ra thắc mắc của nàng, Hàn Thiên Quân hiếm khi tốt bụng mà thông dong giải thích: “Hắn là ám vệ, không tiện lộ diện”

Thạch Yến tỏ vẻ đã hiểu ‘Á’ một tiếng. Đợi tới khi cả hai đã bước vào tầm cung, không còn người ngoài nữa mới bắt đầu dò xét mở lời: “Ta có chuyện muốn hỏi. Nói trước, không phải ta tò mò việc riêng của người, nhưng chí ít chúng ta thế nào cũng tạm coi như cùng một chiến tuyến, có vài chuyện ta biết rồi còn có thể giúp người một tay?”

Cây quạt trên tay khẽ phẩy một cái mở ra, Hàn Thiên Quân vừa thông dong quạt không ra chút gió, vừa hướng nàng bắn một cái ánh mắt hàm chứa ý cười: “Người?”

Thạch Yến trong lòng không kiềm chế được âm thầm chửi thề.

Đờ phắc! Còn dám nghi ngờ năng lực của nàng? Đúng là... con mẹ nó lại không cách nào trách hắn được...

Bên cạnh Hàn Thiên Quân quả thật không thiếu nhân tài, người muốn vì hắn ra sức ra lực, dốc lòng dốc mạng e rằng lớp này ngã xuống lại có lớp khác tiến lên. Ai bảo người ta và Quân vương nha~ Tuy rằng hình như từ khi đăng cơ đến nay đều là giả vờ ôn hòa dễ bảo, nhưng tính cách hắn âm hiểm thế nào chính nàng còn chưa gốc đến mức không cảm nhận được đâu.

Mà nàng tuy rằng có chút miệng lưỡi, tính tình có chút ít xảo trá khôn vặt, tuy vậy ở trước mặt hắn lại không phát huy được bao nhiêu, cũng không có tác dụng gì nhiều... vẫn là cứ an phận ở tầm cung làm một con sâu gạo ăn no chờ chết thì hơn!

“Người không muốn nói cũng không sao, ta thông suốt rồi, biết ít sống lâu, biết nhiều quá đôi khi chẳng phải chuyện tốt lành gì” Ví như một ngày nào đó những thứ hôm nay hắn đem kể cho nàng bị tiết lộ, người thăm đầu tiên còn không phải là nàng à?!

Hàn Thiên Quân rất không nhân hậu nhưn nhưn đôi mày, trầm trầm cười một tiếng: “Nghe người nói vậy... Ta đột nhiên lại rất muốn kể cho người nghe”

“Ta không muốn nghe nữa, cảm ơn!” Thạch Yến như lẽ đương nhiên mà vòng qua người hắn, không chút khách khí nằm sấp xuống chiếc giường bằng ngọc quý yêu dấu đã lâu không gặp, đem chân trườn lên đầu.

Nhìn hành động như trẻ con giận dỗi của nàng, tâm tình Hàn Thiên Quân dường như đột nhiên rất vui vẻ. Hắn xấu xa nhếch khóe môi, giọng nói mang theo vài phần âm dương quái khí: “Nàng đây là muốn gọi cho bốn vương nhớ đến chuyện ba hôm trước?”

Thân thể Thạch Yến trốn ở trong chăn nháy mắt cung chờ.

Mẹ kiếp! Không nhắc lại chuyện này thì ăn không ngon sao? Ngủ không yên sao? Chơi không vui sao? Sống không nổi sao? Chết không nhắm mắt sao hả? Hả~ hả~ hả~?!

Nàng tung chăn, bật dậy như zombie, ánh mắt trợn trắng mà ra sức trừng lấy khuôn mặt yêu nghiệt của hắn, vô cùng bất mãn không vui: “Người còn dám nói?”

“Vi sao không dám?”

“Quân vương người cũng đừng quên, là vì ai giờ trò hèn hạ” Chuyện này trong lòng nàng vẫn còn là một cái gai nhọn, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy cả người không thoải mái nổi. Cái gai này nhắc nhở nàng, trong mắt Hàn Thiên Quân, nàng chẳng qua chỉ là một quân cờ hắn dùng để đối phó chọc giận Hàn Thiên Vũ. Mà nàng, dường như một chút tư cách thương nghị với hắn cũng không có!

Hắn bảo nàng uống thuốc, nàng chưa biết đây là cái quái gì, tác dụng như thế nào đã không chút nghi ngờ nuốt xuống. Hắn quả thật không có ý hại nàng, chỉ là muốn lợi dụng nàng, cũng không hỏi nàng có thật sự muốn như vậy hay không...Sắc mặt Hàn Thiên Quân vẫn mang theo ý cười, giống như người

bị mắng vốn không phải hần. Nếu không làm như vậy, sau này nàng không có cách nào đứng bên cạnh hần trong sự tin tưởng hoàn toàn của những thuộc hạ khác. Bởi vì cho dù hần có tin tưởng nàng thật sự đã chết tâm với Hàn Thiên Vũ, nhưng những người khác không tin nàng, thì sau này địa vị của nàng trong mắt bọn họ cũng không thể nào cao trọng hơn.

Người phụ nữ của Hàn Thiên Quân hần, lẽ nào có thể để kẻ khác bất kính coi thường?!

Mà hần, chỉ còn cách chính mình cắt đứt dây dưa của nàng cùng vị hoàng huynh trên danh nghĩa kia, triệt để dùng hành động mà chứng minh cho hần ta thấy – nàng là của Hàn Thiên Quân hần!

Bất quá, chuyện khi đó hần quả thật có chút mất khống chế không ngờ được...

“Ta quả thật có chút không đứng, nhưng đó cũng là do người quá mức ‘nhiệt tình’” Hai chữ cuối cùng rất không trong sáng được nhấn mạnh.

Mắt Thạch Yến ngỡ như đã trừng to hết mức, sau khi nghe xong câu nói của hần, mặc danh kỳ diệu* mà càng trừng to hơn nữa: “Người nói, người còn dám nói! Ta đây là bị người dụ dỗ uống Tình dược thì không tính đi, người vốn tính táo lại dám... dám hôn ta?! Là ai cho phép người hôn ta? Xung quanh người nhiều mỹ nhân lượn lờ như vậy, lại còn muốn cưỡng ép hôn ta?!” Mẹ hần. Đây là nộ hôn đầu của nàng đó ư! Lại có thể mất đi một cách mơ hồ hồ hồ như vậy... T_T

(*Mặc danh kỳ diệu: chuyện khó mà tin được)

E hèm... cũng không biết vị chủ nhân tiền nhiệm của cái thân xác này đã mất hay chưa, nhưng dù sao nàng vẫn chưa trải nghiệm, cũng tính như là nộ hôn đầu, đúng không?

Hàn Thiên Quân không ngờ nàng lại kích động đến mức này, thoáng ngơ người trong chốc lát, sau đó nhanh chóng chuyển chủ đề một cách gượng ép: “Ngày mai thượng triều, có lẽ nên bắt đầu ra tay từ cha con La đại nhân trước”

“Tại sao?” Thạch Yến tuy rằng còn canh cánh trong lòng một bụng lửa giận, nhưng vẫn không nén nổi tò mò với việc hần vừa nhắc tới.

Lúc mới bước vào tầm cung, chuyện nàng muốn Hàn Thiên Quân nói cho mình biết cũng chính là chuyện này. Nhìn thái độ của hần khi ở ngoài phố, nàng cũng phần nào biết được hần đang suy tính đến cái gì. Nhưng hần giả vờ làm con rồi, giả vờ cũng gần hai mươi năm rồi, vì sao đột nhiên lại muốn đánh cỏ động rắn mà ra tay với nhà họ La... không sợ mọi thứ hần đang gắng sức che giấu sẽ bại lộ sao?

Vị Quân vương nào đó ngay ngắn nghiêm trang ngồi cạnh bàn, tự rót cho mình tách trà, tao nhã thối vãi hơi rồi nhấp một ngụm, hờ hững đáp lời: “Bắt đầu từ con tép nhỏ, sau đó dần dần thanh lý đến con tôm lớn” Trước kia hần không trực tiếp ra mặt, cả ngày đều thể hiện ra mình là một người dễ nói chuyện cũng chỉ vì thời cơ chưa tới, thực lực chưa đủ, muốn làm đám loạn thần tặc tử kia cảm thấy hần không phải mối uy hiếp gì, ngược lại còn có thể dùng làm con rối mà điều khiển thu lợi riêng, từ đó đem thực quyền trong tay mình âm thầm củng cố một cách chậm rãi. Nhưng hôm nay đã khác, chỉ cần dựa vào thế lực hần ngầm đào tạo hơn năm năm nay, có lẽ đã thừa sức tiêu diệt chương ngại để thống nhất thế cục, đoạt về thực quyền trong tay...

“Người chắc chắn chứ, nhưng vị quan nhất phẩm họ La đó cũng đâu có phạm tội gì tày trời, mà nếu có cũng cân bằng chứng. Chỉ dựa vào việc con trai La Tĩnh của ông ta đắc tội chúng ta mà thanh lý họ, e rằng sẽ gánh phải không ít lời chỉ trích của chư thần” tuy nàng không nắm rõ tình hình trong triều cho lắm, nhưng kinh nghiệm kiếp trước xem phim cổ trang cũng không phải để vớt, chỉ ít còn biết được nếu cứ nhất thời kích động mà làm ra chuyện không hay, kết cục của cái bấp bênh bự nàng đang ôm chỉ có thể đúc kết thành hai chữ ‘hôn quân’.

“Cứ an tâm chờ xem!” Hàn Thiên Quân cười một tiếng đầy thâm ý, bắn cho nàng một ánh mắt ‘ta đây thông minh tài giỏi, không gì không làm được’ đầy tự phụ.

Thạch Yến: “...” Cứ tùy ý Quân vương ngài, điều dân không thèm xen vào nữa...

Đôi lời tác giả:

Hai tuần trước vì mạng quá yếu nên không cập nhật chương mới được, bù thêm cho mọi người một chương nè. Cảm ơn vì đã theo dõi truyện của Tâm. Lần đầu thử thể loại xuyên không này, có rất nhiều chỗ thiếu sót, hiểu biết về cổ đại cũng không nhiều, có lúc toàn là chém bừa chém đại~ Mong mọi người rộng lượng bao dung. Có lẽ vì một phần do việc học (phần còn lại do lười bấm sinh) nên thời gian dùng để chém truyện cho mọi người nhâm nhi không nhiều, một tuần chỉ có một chương, siêng năng thì hai chương, lúc làm biếng thì cắt xén nguyên liệu hai tuần một chương, tiến độ so với những bạn khác mỗi ngày một chương hoặc hơn thì quả là có thể gọi bằng "chậm như rùa". Điểm này mong mọi người rộng lượng bỏ qua, yêu mọi người <3<3<3

Mọi người năm mới vui vẻ :-* <3

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Vận Phụng Bào, Tiến Vào Đại Điện (1)

Ngày hôm sau, Thạch Yển cuối cùng cũng biết câu ‘Cứ an tâm chờ xem’ của Hàn Thiên Quân là có ý gì...

Sáng sớm mới giữa giờ dần*, trong tầm cung đã một trận xôn xao. Thạch Yển nằm lì trên giường, tay chân thoảng một lúc lại khó chịu vùng một cái, cặp mắt lơ đãng như con cá chép chết oan: “Hàn Thiên Quân người bị điên sao! Gọi ta dậy làm gì?” Bình thường ít nhất phải đến khi mặt trời rọi tận mông, nàng mới chấp chà chấp chờ mà mở mắt. Sáng nay không biết vị nào đó uống nhầm thuốc gì, nhất nhất phải đánh thức nàng, muốn nàng cùng hấn thiết triều.

(*Giờ Dần: Khoảng từ 4 đến 6 giờ sáng, giữa giờ dần là khoảng 5h sáng)

Đúng, chính xác là cùng hấn thiết triều!

Làm ơn đi, nàng nhớ không lầm thì người cổ đại bọn hấn chẳng phải kiên kỳ nhất là việc nữ nhân can thiệp vào quốc sự sao? Vì cái quý gì đến phiên nàng lại gặp phải một tên Quân vương dở người, ngày ngày giả hồ đồ đã đành, hôm nay càng khiến người ta lau mắt mà nhìn, trực tiếp đem ‘ái phi’ của mình vào đại diện để thiết triều.

“Người không sợ mình mang danh hôn quân, nhưng bốn công chúa vẫn không muốn biến thành yêu nữ hại nước hại dân đâu!” Nàng vừa chân thành nói, vừa đem tay ngăn cản động tác kéo chăn của Hàn Thiên Quân, mắt chung quy vẫn nhắm nghiền.

Hàn Thiên Quân nhìn nàng như thể nhìn một con heo không hơn, tâm trạng hấn có chút kém, giọng nói trầm trầm mang theo một tia cảnh cáo: “Thạch Yển, người rốt cuộc có chịu dậy hay không?”

Cô nương nào đó đã nghe hấn hù dọa quá nhiều lần, lần này quyết định mặc kệ không quan tâm nữa. Có thể uy hiếp nàng, nhưng không thể uy hiếp đến giấc ngủ của nàng nha~

Thấy người nằm trên giường vẫn như cũ một vẻ ‘đánh chết không dậy’, thái dương Hàn Thiên Quân rất không kiềm chế mà giật giật vài cái. Bỗng nhiên ánh mắt hấn thoát lóe lên một tia sáng nguy hiểm, giọng điệu cũng dịu dàng hơn bình thường mấy phần: “Hỏi thêm lần cuối cùng, dậy, hay không dậy?”

“Không...” Một chữ ‘dậy’ còn chưa thốt ra đã nghẹn lại trong cổ họng. Thạch Yển cảm giác như có một ngón núi đè lên người nàng, giật mình đến mức hai mắt mở to, phản chiếu hình ảnh một khuôn mặt yêu nghiệt hại nước hại dân đang ần ần tức giận mà mỉm cười nhìn nàng: “Người làm cái gì vậy? Mau đứng lên!”

“Thiết triều hay tiếp tục ngủ? Hừm!”

Thạch Yển vốn muốn trả lời ‘Ngủ’, nhưng dường như cái chữ này đặt vào tình huống này có chút không thích hợp. Nghĩ nghĩ một lát vẫn là lựa chọn về thứ nhất: “Thiết triều, thả ta ra được chưa?” Sáng sớm nam nhân này không biết chạm phải sợi dây thần kinh nào, nháo đến là lợi hại. Bình thường hấn chẳng phải một câu cũng chưa nói với nàng đã rời tầm cung, biến mất dạng đến đại điện giả ngây giả ngô giả dễ thương của hấn sao, vì có gì hôm nay lại một mực muốn nàng theo cùng?

Vị Quân vương nào đó nghe được câu trả lời mong muốn, nhưng trong lòng dường như có chút không vui. Hấn đứng ngay ngắn bên giường, chỉnh trang lại long bào đã sớm mặc xong cùng long mào trên đầu.

Tây Oa Thiên quốc lấy màu đen làm màu sắc biểu trưng cho sức mạnh hoàng tộc, chỉ người trong hoàng thất mới được phép sử dụng loại màu này, nếu không sẽ bị xử tội phản nghịch. Phía trên long bào được cân hình rồng bằng vàng, màu sắc cùng hình dáng tương tự bảy phần với loại khăn tay mà Hàn Thiên Quân thường mang bên người, chỉ khác ở chỗ phần viền cổ, tay và vạt áo là màu đỏ.

Nhìn một loạt động tác liên mạch, lưu loát của hấn, đến hiện tại Thạch Yển mới chú ý tới một vấn đề: Bên cạnh Hàn Thiên Quân vậy mà lại không có nữ tỷ! Thường ngày do thời gian hấn thiết triều cùng thời gian nàng thức dậy không đồng nhất, buổi sáng hai người sẽ không chạm mặt nhau, nếu có cũng là khi hấn đã cởi bỏ long bào, vận y phục màu đỏ quen thuộc xuất hiện... tóm lại đều là lúc đã ăn mặc chỉnh tề. Nhưng hôm nay tình hình có chút khác biệt, từ lúc nàng mơ màng màng bị hấn gọi dậy đến bây giờ hoàn toàn không có người nào tiến vào tầm cung, y phục của hấn là từ khi nào mặc vào nàng cũng không rõ, nhưng dường như đây cũng không phải lần đầu tiên hấn tự làm, nếu không cũng không thành thạo đến mức này.

Thạch Yển vừa âm thầm suy đoán vừa xuống giường, đang lúc loạng chạp loạng đứng không vững thì bà vai đã bị người ta bắt lấy. Hàn Thiên Quân cau mày nhìn nàng, không kiên nhẫn nhét vào lòng nàng một bộ y phục lấy hai màu đỏ và đen làm chủ đạo. Cách biệt chiều cao của hai người khá lớn, khi hấn nhìn nàng đều phải cúi đầu xuống, vừa hay chuôi hạt khắc bằng gỗ Diệp tử đàn đính thành rèm che trên long mào cũng lay động theo, ‘Lách cách’ đánh vào nhau rồi lướt nhẹ qua trán Thạch Yển, một cỗ mùi hương tươi mát theo chớp mũi đánh vào thần kinh nàng, mang theo tia dễ chịu nhàn nhạt.

Trong thoảng chốc, Thạch Yển có chút ngẩn người, tim chậm một nhịp nhìn khuôn mặt nam nhân xinh đẹp đến nghịch thiên gần ngay trước mắt...

Đúng! Là xinh đẹp, không phải loại hình anh tuấn khí phách như Yển Thanh, mà là xinh đẹp đến mức giống như yêu nghiệt. Mà hiện tại, trên khuôn mặt yêu nghiệt kia lại ần ần khó chịu cùng... giống như giận dữ???

Nàng cứ mãi nhìn như vậy, nhất thời quên mất mình muốn làm cái gì, nói cái gì. Đến khi sự kiên nhẫn vốn ít ỏi của vị Quân vương nào đó đã bị nàng nhìn đến cháy sạch, lạnh mặt đe dọa: “Thế nào, muốn ta thay giúp người?”

Lúc này Thạch Yển mới hoàn hồn, đưa mắt đánh giá ‘đồng vãi’ đang cầm trên tay, khó hiểu: “Đây là...?” Bộ y phục này vẫn lấy màu đen làm chính, thay vì họa tiết rồng vàng như của Hàn Thiên Quân thì lại thêm một con phượng hoàng đỏ rực đang vươn cánh, rướn người, chân thật đến mức khiến người nhìn có ảo giác, chỉ cần chạm nhẹ thì linh vật này sẽ vùng vẫy mà bay khỏi chiếc áo.

“Phụng bào” Hàn Thiên Quân đơn giản thô bạo phun ra hai chữ.

Hôm nay e rằng hấn thiết triều muộn không phải một chút thôi đâu, nếu còn đứng ở đây đây dựa cùng nữ nhân phiền phức này, nói không chừng ngay cả đại điện cũng không cần đi nữa.

Thạch Yến dùng ánh mắt khó tin, tròn trĩnh nhìn vào đồng vải đen đen đỏ đỏ đang cầm, đột nhiên cảm thấy hai tay nặng thêm không ít.

Mẹ nó! Phụng bào đó nha~

Từ lúc nàng hòa thân đến Tây Oa Thiên, dường như còn chưa có cơ hội chạm vào một góc của cái áo này. Đây không chỉ là y phục, mà nó là biểu trưng cho quyền lực cùng địa vị của nàng trong hậu cung, chỉ có mẫu nghi thiên hạ, dưới một người trên vạn người mới được mặc lấy. Một khi khoát lên người chiếc áo này, nàng xem như chính thức trở thành người nắm quyền sinh sát của thiên hạ...

Ở Tây Oa Thiên có một nguyên tắc rất khác người, cho dù người được phong làm Vương hậu, người được người người cung kính, người người tôn vinh, nhưng chỉ cần một ngày người còn chưa được khoát Phụng bào tiến vào đại điện, lời người nói ở trước mặt quần thần không có nửa phân trọng lượng, bọn họ kính người, nhưng tuyệt đối sẽ không nghe mệnh lệnh của người... như vậy người có khác gì một bài vị tổ tiên được đặt trên bàn thờ, ngày ngày người đồ cúng lại chẳng thể ăn? Đau khổ biết bao a!

Hàn Thiên Quân đem hết những biến hóa trên mặt nàng đều xem vào trong mắt, tâm tình cũng bị nàng ảnh hưởng mà bót đi một chút khó chịu: “Muốn hay không muốn? Nếu không muốn thì trả...”

Thạch Yến không chút do dự mà ngắt lời hấn, nịnh hót không thôi: “Muốn, đương nhiên muốn! Quân vương vạn tuế! Quân vương, hôm nay nhìn người đặc biệt soái khí... Không, người lúc nào cũng soái như vậy!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Vận Phụng Bào, Tiến Vào Đại Điện (2)

Đến khi Thạch Yến thay xong bộ y phục rườm rà phức tạp kia xong cũng đã là chuyện của nửa canh giờ sau.

Trên đại điện, quần thần đã chờ hơn một canh giờ mà chưa thấy ai đến, đang bắt đầu nhốn nháo không yên.

Thái úy Lưu Quang Kỳ là người có quyền dưới một người trên vạn người, khí tức lớn lại là võ quan nên càng dễ nóng nảy: “Trước nay Quân vương cho dù bận rộn thế nào cũng sẽ không trễ nãi chính sự, hôm nay đã bước sang giờ mẹo rồi vẫn chưa thấy người đâu, lại không có thông báo gì cho chúng ta. Cái này thật là quá đáng!”

Mọi người không dám phản bác cũng không muốn phản bác, thay nhau gật đầu vâng dạ tỏ vẻ đồng ý.

Ai mà không biết Quân vương hiện tại tuy rằng tài đức hơn người nhưng tính tình quá mức hiền hòa dễ dãi, thành ra lại khiến quần thần không kính sợ bằng một vị Thái úy?! Người làm quan trong triều, có thể cãi lời vương nhưng tuyệt đối không nên đắc tội với vị Thái úy gia nóng nảy thô lỗ này, nếu không ngay cả tiền đề hiển linh cũng không cứu nổi người!

Mà trong số người kia, có một người so với Thái úy Lưu Quang Kỳ hình như còn nóng vội hơn, ánh mắt cứ luôn hướng đến ngoài cửa mà trông ngóng không yên.

Lưu Quang Kỳ thân là người giữ tước vị Thái úy, trên dưới kính phục nhưng tuổi đời còn rất trẻ, chỉ mới hai mươi lăm tuổi, dung mạo tuấn dật phi phàm, hiện tại vẫn còn độc thân, là mục tiêu săn đón hàng đầu của các tiểu thư con nhà vương giả trong ngoài triều. Nhưng là...

Hắn làm người xưa nay ngay thẳng chính trực, ghét ác như thù lại không màng nữ sắc, trong triều đình Tây Oa Thiên Quốc tháng ngày đều tồn tại một tin đồn chẳng rõ thật hư rằng hấn ta... e hèm, là một người đoạn tụ. Tin đồn này chẳng biết có từ khi nào, nhưng nơi xuất phát là từ Trưởng Lưu cung của công chúa Hàn Thiên Hoa, đương kiêm muội muội thân sinh của Quân vương đương vị.

Lại nói về vị công chúa Hàn Thiên Hoa này, người cũng như tên, là một bông hoa xinh đẹp kiều diễm khôn cùng, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi.

Thiên Hoa công chúa tính tình khá ác liệt, hoàn toàn trái ngược với vị Vương huynh nhu nhược của mình. Quân vương hiện tại tài đức đều đầy đủ, nhưng lại thiếu quyết đoán, danh tiếng ở ngoại quốc không tệ nhưng trong triều lại không khiến quần thần kính trọng, còn cô công chúa này tuy thực quyền gì cũng không có, nhưng thứ nàng có lại khiến nghìn người mơ ước, vạn kẻ thêm thương...

Mười bảy tuổi nắm trong tay mạng lưới tình báo trải rộng khắp tứ quốc, nơi nơi đều có tai mắt của nàng. Đông Tây Nam Bắc, từ chuyện nhà của ai mất trộm chó đến chuyện ai oán vị ai, từ chuyện bé như hạt đậu đến to như cả cơ ngơi thiên hạ, chỉ có thứ nàng không quan tâm lại chẳng tìm ra sự gì mà nàng không thể thấu...

Người hỏi người tài giỏi như Lưu Quang Ký tại sao không ra tay cướp thực quyền về phía mình? Đơn giản vì hắn đối với Quân vương tín trung một lòng, người có tài có đức, kẻ có uy có danh.

Người lại hỏi tài nữ như Thiên Hoa công chúa tại sao không đoạt vị? Càng đơn giản hơn, vì nàng đối với Vương huynh thân sinh như cây liền cành, người có kính có trọng, ta có thương có yêu.

Người lại hỏi Quân vương thực sự đã nhu nhược như vậy, vì lẽ nào vẫn ngồi được trên ngai vàng mà không kẻ nào dám trở mặt? Người ngốc à! Có Lưu Quang Ký cùng Thiên Hoa công chúa ở đó, kẻ nào dám mạnh động làm liều?!

Lại nhắc đến vị còn có vẻ đang nôn nóng hơn cả Lưu Quang Ký, không ai khác chính là nhất phẩm quan – Tư đồ La Ánh Kha, cũng chính là phụ thân của La Tịnh, nam nhân thô lỗ hống hách mà Hàn Thiên Quân cùng Thạch Yến mới vừa gặp hôm qua.

Đúng lúc này, trong chính điện lại một trận xô xao, tiếng kinh thần cùng hít vào của một đám nam nhân có thô lỗ có văn nhã. Y phục với quốc văn lộng lẫy của triều đình Tây Oa Thiên, khí tức ngạo nghễ bức người từ trên thân ảnh của nữ tử so với thiên tiên còn có phần xinh đẹp hơn. Bên cạnh nàng là nam nhân sở hữu gương mặt đẹp đến có phần yêu mị, đầu mày cuối mắt của hắn đều mang theo một vẻ dịu dàng pha lẫn vài phần lười biếng quen thuộc.

Mà nam nhân này, không phải vị Quân vương ‘nhu nhược’ của bọn họ thì còn ai?! Nói như vậy, nữ nhân dung mạo khuynh thành này chính là vị Vương hậu được xưng tụng đệ nhất mỹ nữ của tứ quốc mà bọn họ chỉ được nghe chứ chưa từng được gặp?

Quả thật không hổ danh người người ca ngợi!

Chẳng trách vị Quân vương vốn nổi danh không màng nữ sắc của bọn họ cũng phải đầu hàng trước mỹ mạo của nàng, thương yêu chiều chuộng trong tay, đặt trong tâm khảm mà bảo hộ...

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của đám nam nhân trong điện, bàn tay đang bắt vào nhau để hờ trước bụng của Thạch Yến cũng bắt giác xiết chặt.

Tuy rằng kiếp trước nàng cũng là tâm điểm chú ý của người khác, nhưng hiện tại so với lúc đó quả thật có nhiều điểm bất đồng. Bây giờ, mỗi một cử chỉ, hành động của nàng không phải chỉ đơn giản muốn làm gì thì làm, nàng phải quan tâm đến đại cuộc, vì số mệnh của nàng hiện tại đã gắn liền với nam nhân bên cạnh. Mỗi một ánh mắt chú ý đến nàng ngay lúc này, đều có khả năng đem sai sót của nàng biến thành tội ác tày trời, dùng nó để đoạt ngôi soán vị...

Hàn Thiên Quân giống như đọc được tâm trạng thấp thỏm bất an của nàng, không coi ai ra gì đặt tay mình lên tay nàng vỗ nhẹ hai cái trấn an, ánh mắt dịu dàng như muốn đốt nàng tan thành nước.

Thạch Yến thoáng sửng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh đến có phần cao ngạo của bản thân.

Đến người trong cuộc là hắn còn chẳng thèm quan tâm đến phép tắc, xem ra nàng cũng không cần cần trọng làm chi cho mất công...

Quần thần đứng trong đại điện đến lúc này mới có chút hoàn hồn, nhất thời một mảnh xô xao bàn tán.

Quân vương cung chiều Vương hậu đến cực điểm, không để tâm đến phép tắc triều cương mà dịu dàng trấn an nàng ở ngay trước mắt văn võ bá quan. Xem ra lời đồn mấy ngày nay lan truyền trong cung thật sự không phải là lời vô căn cứ.

Vị Quân vương vốn không màng nữ sắc của bọn họ rốt cuộc cũng động chân tình rồi à?!

Cũng không trách được, đối phương là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, không khuynh được tâm của ngài ấy thì mới là có vấn đề đáng xem xét... Khụ, trước đây còn có người dám cả gan suy đoán, không chừng Quân Vương và Thái úy đại nhân là một đôi đoạn tụ...

Phi!

Trong một cái hoàng cung lấy đâu ra nhiều người đoạn tụ tới vậy? (Nếu không đây đâu phải truyện ngôn tình, thành đam mỹ luôn rồi =v=)

Ngay đúng vào thời khắc mà ai ai cũng đều chăm chú vào một đôi long phụng quyền uy diễm lệ, Tư đồ La Ánh Kha dùng một bộ dáng hết sức oan khuất mà lao ra, quỳ sụp dưới chân váy dài lê thê của Thạch Yến. Có lẽ do ông ta quá gấp gáp, cũng có lẽ là ông ta có tình muốn nàng mắt mặt, tóm lại vì lý do gì đi nữa thì ông ta vẫn quỳ đè lên phụng bào, trong phút nhất thời Thạch Yến suy chút thì ngã ngựa về sau, dùng tư thế éch chết cán mà tiếp đất...

Dù Hàn Thiên Quân nhanh tay nhanh mắt đỡ nàng kịp thời, không để tình huống xấu hổ lúng túng kia xảy ra, nhưng Thạch Yến vẫn âm thầm ghim lão nhân có bề ngoài thô lỗ giống gã La Tịnh hôm qua họ vừa gặp ngoài phố vào lòng.

Muốn chơi nàng sao? Muốn ngày đầu nàng xuất hiện trước mặt bá quan văn võ trong triều khiến nàng mắt mặt sao?

Được lắm, có bản lĩnh!

Theo La Ánh Kha dự tính, một màn này không làm ngã được Thạch Yến khiến nàng ta mất mặt, thì cũng có thể chọc cho nàng ta nổi cơn tam bành ngay giữa chúng thần, xóa tan hình ảnh một vị Vương hậu hiền từ độ lượng mà thần dân mong muốn. Bởi công chúa Thạch Yến đánh đá chưa ngoa, đầu óc đơn giản là chuyện mà ai ai cũng nghe nói tới, ông không tin gặp phải loại chuyện này nàng ta còn có thể giả vờ cao sang đến khi nào!

Bạn đang đọc truyện *Ai Cho Người Hôn?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.